

Dosar de presă

Interviuri 2017

1. Cotidianul

din data de 20 Noiembrie 2017

<https://www.cotidianul.ro/anda-caropol-o-cariera-sinonima-cu-scena-de-la-nottara/>

Anda Caropol, o carieră sinonimă cu scena de la „Nottara“

În foaierul Teatrului „Nottara“ am cunoscut-o pe Anda Caropol, o actriță care a onorat scena teatrului mai bine de jumătate de secol. Emoțiile acestei întâlniri memorabile m-au determinat să conștientizez că am în față o istorie vie, o lume pe care nu mai pot să o cunosc astăzi decât prin amintirile celor ce au fost. Vorbim despre teatru de altădată, actori vechi și despre modul, catalogat în prezent de unii ca fiind perimat, în care acești oameni priveau meseria de actor și publicul de teatru. Oameni precum Horia Lovinescu, Emil Hossu sau George Constantin erau încă vii în ochii ei gata să lăcrimeze la primul contact cu trecutul, cu acel trecut al unei lumi necunoscute mie, necunoscute multora.

Cotidianul: *Ce v-a învățat teatrul?*

Anda Caropol: Destinul meu se contopește cu cel al Teatrului „Nottara“, pe care l-am slujit cu evlavie și fidelitate mai bine de 50 de ani. Lecția demnității și a umilinței față de meserie am învățat-o de la mari profesori ai școlii noastre de

teatru. Am terminat în 1960 Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale“ București, specializarea Artă actorului, la clasa profesorului A. Pop Marțian, care cu adevărat vă spun... era un mare domn, un profesor sever, exigent, neiertător, dar în același timp sensibil, creativ, cu mult umor, dacă știai să-l citești. Avea un respect față de valorile reale și detesta diletantismul cu pretenții. Am avut și o pleiadă de asistenți care mai de care: Ion Coja, Mihai Berechet, Horia Popescu, Cornel Dodea. Despre colegii mei ce să mai vorbim: Stela Popescu, Rodica Popescu, Sebastian Papaiani, Dorel Varga și ceilalți. După 1960 am fost repartizată la Cluj. Nu știu dacă am făcut bine sau rău, dar după un an am dat concurs la noul teatru înființat în București, „Barbu Delavrancea“, apoi a urmat concursul de la „Nottara“, unde, fără întrerupere, sunt din 1964. Dorința de a fi pe scenă a fost mai mare decât micile regrete strânse în timp față de rolurile pe care nu le-am primit. Iubesc teatrul! Iubesc publicul! Nu puteai să nu dorești să fii într-un teatru condus de doi mari domni: Horia Lovinescu și secretarul literar Alecu Paleologu. După părerea mea, am tot ce i-ar trebui unui actor, dacă vrea să reușească. Sunt timidă, tăcută și de o modestie exagerată. Sunt proastă de bună ce sunt. În schimb sunt muncitoare, perseverentă. Nu mi-am propus să reușesc. Muncesc cu pasiune și dăruire, fără să mă gândesc sau să aștept de undeva o recompensă. Nu m-am luptat pentru vreun rol. Nu m-am bătut să-l obțin. Rolurile au venit ele la mine.

Anda Caropol în Sonet pentru o păpușă 1964

Cum ați ajuns în București?

În București am ajuns dând concurs la un teatru nou-înființat de pe Ștefan cel Mare, care s-a numit „Barbu Delavrancea“ și care a devenit ulterior Teatrul Regional București. Am făcut o grămadă de deplasări în toată Regiunea București. Câte deplasări, Doamne! Și câte spectacole jucate în sate! Am stat un an, un an și jumătate, până s-a anunțat concurs la Teatrul „Nottara“. Am venit și am dat concurs din „Mica Studentă“ și am fost printre norocoșii de atunci, căci în aceea vreme și-a făcut domnul Horia Lovinescu trupa tânără cu care a mers înainte. Atunci au venit Alexandru Repan, Emil Hossu, Ștefan Sileanu, Melania Cârje, Lucia Mureșan, Tudorel Varga... sper să nu uit pe cineva.

Cum simțiți scena azi?

Am avut o mare șansă când directorul care era atunci m-a chemat în momentul pensionării. Nu a fost un moment ușor. Dar mi-a propus să fiu colaborator în continuare și asta m-a salvat. Vreau să spun că au fost momente în care jucam mai

mult din postura de colaborator decât din cea de actriță angajată. Sper să mă ajute Dumnezeu să am sănătate să pot să joc, pentru că altfel nu știu... linia de plutire... Nu-mi imaginez viața fără teatru! Și nici nu vreau. Am avut în vara asta (2016) o perioadă mai nefericită a vieții mele din punctul de vedere al sănătății și vă spun că am emoții ca la premieră.

Ce vă amintiți despre George Constantin?

Am jucat cu George Constantin în „Henric al IV-lea“ de L. Pirandello, în regia lui Giurghescu Lucian. Am jucat cu el în multe spectacole. Era un om drăguț, amabil, curtenitor. Era ceva ce astăzi pare de neînlocuit și când văd ce asemănare izbitoare este între el și fiul său mă bucur nespus.

Aveți vreun regret?

Am fost căsătorită cu actorul Ion Marinescu vreme de 17 ani și după această căsnicie nu mi-a mai trebuit alta. Merge și așa! Am lângă mine o prietenă. A fost recuziteră la noi la teatru. Este vorba despre Anca Bardoș. A fost o perioadă în care a trebuit să plec în America și i-am lăsat câinele. Avea mereu grijă de el când plecam în turnee. Suntem ca niște surori. Îmi doresc la cei 77 de ani ai mei să nu-mi ia Dumnezeu sănătatea, dar nici boala asta grea, teatrul. Emoția e aceeași după mai bine de jumătate de secol când pășesc pe scenă! Emoția nu dispare cu timpul, rămâne la fel! După atâta amar și amar de vreme, eu acum am emoții!

„Nu m-am luptat pentru vreun rol“

Anda Caropol în Patimi 1967

Anda Caropol a absolvit în anul 1960 Institutul de Artă Teatrală și - Cinematografică „I.L. Caragiale“ București, specializarea Arta actorului, la clasa profesorului A. Pop Marțian. Din anul 1964, Anda Caropol începe să apară pe afișele Teatrului „Nottara“: „Sonet pentru o păpușă“ de Sergiu Fărcășan, regia: Lucian Giurghescu (1964); „Au fost odată două orfeline“ de Adolphe Philippe d’Ennery, regia: Sanda Manu (1966).

În actuala stagiune o puteți vedea în următoarele spectacole: „Titanic vals“ de Tudor Mușatescu, în regia lui Dinu Cernescu, „Călătoria“ după Constantin Abăluță, în regia lui Gavriil Pinte, și „Iubirea la oameni“ de Dmitri Bogoslavski, în regia Evgheniei Berkovici.

de: Alexandru Dumitru Filimon

2. Formula AS

din data de 08 Noiembrie 2017

<http://www.formula-as.ro/2017/1270/lumea-romaneasca-24/alexandru-repan-am-77-de-ani-de-viața-si-78-de-ani-de-teatru-22416>

The screenshot shows the Formula AS website interface. At the top is the logo and navigation menu with links like 'Numarul curent', 'Arhiva', 'Abonamente', etc. Below the menu is a search bar and a category filter set to 'Lumea romaneasca'. The main article is titled 'ALEXANDRU REPAN - "Am 77 de ani de viață și 78 de ani de teatru"'. It includes a sub-header 'Dezamăgire, nu! Dar nici fericire!' and a black and white portrait of Alexandru Repan. The article text discusses his career and the challenges of the Romanian theater scene. To the left of the article is a 'Recomandări' section with a book cover 'STĂRĂNUȚA ȘTE TOT'. To the right is a 'Publicitate' section featuring a 'GALERIUS' magazine cover. At the bottom of the page, there is a cookie consent banner.

ALEXANDRU REPAN - "Am 77 de ani de viață și 78 de ani de teatru"

Dezamăgire, nu! Dar nici fericire!

- Faceți parte din "generația de aur" a teatrului românesc, pe care o reprezentați, și astăzi, cu strălucire. Ni se pare că mereu ceea ce a fost era mai valoros decât ceea ce este. O simplă prejudecată? S-a schimbat ceva în meseria pe care o faceți, de actor?

- Există mereu această impresie, că se schimbă ceva în lumea teatrului. Și, într-o anumită măsură, e adevărat. Se schimbă gustul publicului, al regizorilor, genul de

dramaturgie... Cu toate astea, indiferent dacă e vorba de o scenă italiană, elizabetană, în aer liber sau acoperită, în esență, teatrul rămâne neschimbat: se bazează pe cuvinte, pe actori și pe o întâmplare. Sigur că, așa cum am spus, școala de teatru și genul de actori și de regizori se schimbă din când în când, dar nu pentru multă vreme, căci, inevitabil, se revine la matcă. Așa cum sper că se va reveni la matcă și în dramaturgie, fiindcă, după Beckett, Ionesco și alții de asemenea calibru, curentul dramaturgic a cam secăt. Se scrie întâmplător, mai mult comedioare, piese mai simple, comerciale - cel puțin în Occident, autorii care scriu de ceva ani buni visează la Hollywood, nu la marile scene de teatru. Din pricina acestei curențe, s-a modificat și gustul publicului. Și cea mai afectată este poezia. Au dispărut cititorii de poezie, darămite teatrul liric, în versuri - azi nu se mai poate face așa ceva. Nu mai există actori care să poată rosti cum trebuie un vers alexandrin și nici publicul nu mai este capabil să reziste câte trei ore într-o sală și să vadă o piesă de Racine, de Corneille sau de Victor Hugo. Așa că marele repertoriu a fost dat uitării, iar actorul tânăr se bazează pe o dramaturgie simplă, cu mijloace fizice și vocale mai modeste, dar cu același talent. Generația tânără de actori este la fel de talentată ca generația de dinaintea mea, ca generația mea și cele imediat de după mine. Există mulți băieți și fete care, chiar și în contextul ăsta, destul de văduvit, fac un teatru foarte bun. Ca dovadă că publicul umple sălile.

- În contextul pe care-l descrieți, teatrul mai înseamnă pentru dvs. bucurie și pasiune sau a rămas o simplă "ocupație"?

- E foarte greu de răspuns la întrebarea asta... Sigur că nu mai am aceeași fervoare de la 20-30 de ani, dar nici nu am ajuns să fac teatru numai pentru leafă. Continui să am emoții la fiecare premieră, ba chiar la fiecare spectacol. Ceea ce cred că spune mult... Nu sunt nici dezamăgit de ceea ce se întâmplă azi în teatru, dar nici nu mai sunt la fel de fericit ca înainte. Atmosfera din teatru s-a schimbat. Generațiile tinere de actori nu mai consideră teatrul a doua casă. Cabina, în care actorul își crea o viață intimă extraordinar de bogată și în care petrecea, practic, o a doua viață, acum a dispărut, ca și concept. Actorul tânăr nu mai vine cu câteva ore înainte de spectacol, cum veneam noi, și nu mai are tabieturile care erau oficiale în cabină înainte și după spectacol. Așa cum și discuțiile cu colegii, care se petreceau tot în cabine, s-au risipit. Nimeni nu mai întreabă pe nimeni ce a fost bine sau ce a fost rău într-o repetiție sau într-o reprezentație, nimeni nu mai cere sfaturi... Se împrășteie cu toții care încotro, pe la treburile lor, încercând să-și împlinească nenumăratele activități colaterale, care, în mare măsură, sunt justificate de goana după banii care să le asigure supraviețuirea. Azi, banii sunt foarte puțini și vin foarte greu, așa cum se întâmplă și în alte domenii intelectuale. Așa se face că, din păcate, ceea ce însemna odată "trupa de teatru" a pierit. Adunarea unor actori într-un teatru e din ce în ce mai aleatorie, ca atare și prietenii, foarte

strânse, sau chiar amorurile au devenit foarte rare. Dar ei, tinerii, se simt bine și așa. Eu resimt această pierdere, pentru că am un punct de reper, am trăit și altceva. Deci, până la urmă, nici nu pot să spun dacă acum e mai bine sau mai rău decât înainte. Pur și simplu, așa stau lucrurile, iar acum e altfel. Doar altfel. Nu vreau să mă plâng și nici să fiu nostalgic. Sentimentul de nostalgie mi-l permit doar legat de anii tinereții.

"Să fie băiat, să fie frumos și să se facă actor"

În clasa a V-a. Epoca primului rol

- Vorbiți cu atât de multă implicare despre actorie, încât nu pot să nu vă întreb: când v-ați îndrăgostit de ea?

- Am o vorbă pe care tot îmi place s-o spun, modificând-o ca să țin pasul cu vârsta: am 77 de ani de viață și 78 de ani de teatru. Pentru că mama, când a rămas însărcinată cu mine, s-a dus la biserică și s-a rugat la Dumnezeu "să fie băiat, să fie frumos și să se facă actor". Băiat sunt sigur, restul rămâne la aprecierea altora. (râde) Mama și tata erau mari iubitori de teatru. Mama provenea dintr-o familie mic-burgheză, din Arad, și a avut parte de o educație protestantă, care, pe lângă preceptele religioase, impunea și ca fata să știe a ține casa, a-și îngriji familia și să aibă l'usage du monde. Așa că, deși era foarte frumoasă, deși avea un talent actoricesc incontestabil și era atrasă de această artă, nu a putut să meargă pe calea teatrului. Pur și simplu, în epocă, fetele nu prea aveau acces la studii superioare, iar actrițele erau privite ca niște femei cu moravuri mai ușoare. Tata, la rândul lui, era un spirit artistic. S-a născut în Turnu Severin și a absolvit Școala de Arte și Meserii, care, la vremea aceea, era o școală foarte solidă - aceeași pe care a absol-

vit-o și Brâncuși, nu că l-aș compara pe tata cu Brâncuși! Era specializat pe ebnistică, dar îl interesa arta, în general. Și, cu toate că nu a ajuns niciodată un mare artist, dragostea pentru frumos nu l-a părăsit nici o clipă. Așa că, având doi părinți amorezați de artă și de teatru, în special, am fost dus de mic la spectacole. Apoi, prin clasa a IV-a sau a V-a, am început să joc teatru la școală. Primul rol din viața mea a fost cel al doamnei din Vizita lui Caragiale. Un travesti, că studiam la o școală numai de băieți, deci fetele ne lipseau cu desăvârșire. Așa că mama m-a gătit cu o rochiță și cu niște cercei și așa am interpretat-o pe doamna cu pricina. Am început în forță! (râde) După care, m-am extins și am prins să recit și poezii... În plus, aveam un coleg de școală a cărui mamă era patroana cinematografului Pache, devenit ulterior cinematograful Popular, deci, mergeam amândoi și vedeam filme pe bandă rulantă. Când învățam desfășurarea unui anume film, mai ieșeam să ne jucăm și reintram în sală când calculam noi că urma "scena aia cu bătaie". Asta până pe la 12-13 ani. După aceea, am schimbat macazul: intram la scenele de dragoste. (râde)

- *Și când v-ați dat seama că ăsta e drumul dvs. în viață?*

În "Craii de Curtea Veche"

- Dintotdeauna am știut că voi fi actor. N-am avut nici un dubiu. Atât doar că am fost obligat să fac un detur. Am terminat liceul la 16 ani și, imediat, m-am dus la Institut, la clasa lui Alexandru Finți, pe care voiam să-l consult cu privire la admitere. N-am apucat să zic mare lucru că Finți s-a uitat la mine și mi-a spus "Du-te și termină liceul și mai vorbim după aceea!". "Păi, l-am terminat," i-am răspuns. "Cum să-l termini, mă?! Nu te uiți la tine ce puști ești?! Hai, mai vorbim noi!" Și atunci mama mi-a sugerat să fac un an la Istorie, dar, până la urmă, am stat toți cei cinci ani, mi-am luat diploma și abia apoi am dat admitere la Institut. Dar să știți că nu regret ocolul ăsta, pentru că au fost cinci ani în care m-am copt, cultural vorbind: am ascultat profesori mari, am citit pe rupe... Am avut parte de o viață universitară foarte solidă.

- *Și viața din Institutul de teatru?*

- Școala de teatru era extraordinară! Se lucra foarte serios. I-am avut ca profesori pe Moni Ghelerter și pe Zoia Anghel Stanca, dar și colegi minunați. Aproape toți cei din generația mea au reușit în teatru. Vedeți, și Institutul "sună" altfel decât azi. Opt ani am fost, la rândul meu, profesor la Institut și știu, așadar, din experiență proprie, că studenții mei erau altfel decât studenții care fuseserăm noi.

- *În afara profesorilor, ați mai avut și alte modele?*

- Au fost mai multe întâlniri cu regizori - Dan Micu sau Alexandru Dabija - și cu actori - George Constantin, cu care am jucat foarte mult, sau Gilda Marinescu; de fapt, la un moment dat, întreaga trupă de la Nottara era alcătuită din actori de elită, iar asta nu avea cum să nu-și pună amprenta și asupra mea - care mi-au modelat viața și mintea și cariera. Dar cel care m-a marcat definitiv a fost dramaturgul Horia Lovinescu. M-a văzut recitând o poezie și, fiind directorul teatrului Nottara, m-a chemat să-mi dea un rol și mi-a propus să mă alătur trupei lui. Așa ne-am cunoscut. Apoi au urmat alte și alte roluri în piese scrise de el... Dramaturgia lui Lovinescu era specială, mai ales prin comparație cu ce se scria atunci, așa că personajele respective m-au obligat, practic, să abordez altfel teatrul, să învăț să mă construiesc, ca actor, mai amplu și mai profund.

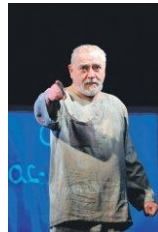
Doi boieri - Horia Lovinescu și Alecu Paleologu

Cu George Constantin și Ștefan Radoff în "Livada de vișini" de Cehov

- *Horia Lovinescu e o personalitate destul de puțin cunoscută de tinerii de azi. Ați putea să-i schițați portretul?*

- După 1989, mai ales în rândul criticilor, s-a iscat acest curent "anti", care nu l-a iertat pe Lovinescu, așa cum nu i-a iertat nici pe Sadoveanu și pe Arghezi, pentru "pactul" pe care l-au făcut cu puterea comunistă, ca să supraviețuiască acelor vremuri. Ceea ce mie mi se pare injust. Inclusiv Nicolae Manolescu, în Istoria critică a literaturii române, îl cam trece cu vederea pe Lovinescu, îl tratează nu cu foarte multă atenție. Ideea e că, dacă n-ai trăit în acel timp, n-ai cum să-ți dai seama, cu adevărat, ce însemna Lovinescu. Omul acesta era un intelectual de rasă și un talent dramaturgic indiscutabil. Din păcate, nu putea să abordeze toate subiectele dorite, căci venea cenzura și lucrările respective erau respinse. Așa că Lovinescu învățase lecția și încerca să scrie astfel încât piesele să reușească să treacă prin furcile caudine ale cenzurii și să vadă scena.

Demonstrație de măiestrie în cadrul proiectului "Actor și regizor"

Dar chiar și așa, modelate cât de cât, ca să fie digerabile de comuniști, lucrările lui "sunau" cu totul și cu totul altfel decât restul dramaturgiei din acea perioadă: aveau accente de metafizică, de filozofie, ba chiar și de religie... Actor fiind, ca să joci într-unul dintre spectacolele lui Lovinescu, erai obligat să citești multe alte lucruri, în afară de textul piesei, ca să poți să-ți înțelegi profund personajul. Cum vă spuneam, datorită lui Lovinescu și datorită felului în care el scria, mi-am creat un cu totul alt sistem de gândire în teatru, ceea ce, practic, m-a salvat de la dezastru: altfel aș fi rămas un june-prim până la bătrânețe! (râde) Iar peste toate, ca să revin la întrebare, Lovinescu era un domn, un adevărat boier. De-altfel, și provenea dintr-o familie de intelectuali, ceea ce nu era tocmai "la modă" în acea perioadă. Boieria lui înăscută era radiantă și absolut distinctivă. Lovinescu se remarcă inclusiv în rândul așa-zisei boeme a Bucureștiului, din care nu făcea neapărat parte, dar pe care o frecventa când și când. Boema Bucureștiului însemna un grup special, alcătuit din tot soiul de oameni de artă: poeți, scriitori, muzicieni, actori, regizori, pictori etc. Ei, oamenii aceștia se adunau și spuneau versuri, își discutau lucrările, vorbeau pe tot felul de alte subiecte, numai nu despre partid sau despre întrecerea socialistă. Când, la aceste întâlniri, apărea și Lovinescu, polariza atenția. Datorită culturii lui, dar și a caracterului său sociabil. Era o prezență extrem de plăcută și de interesantă. Am fost un mare norocos că am avut ocazia să stau lângă marele boier care a fost Lovinescu! De fapt, lângă doi! Când am ajuns

eu la Nottara, secretarul literar al teatrului era Alecu Paleologu, un alt mare boier!

- *De-a lungul carierei dvs., au existat roluri care să fi reprezentat niște vârful de emoție?*

- Cred că interpretările de culme ale carierei mele au fost cea din Karamazovii, în regia lui Dan Micu, în care l-am jucat pe Ivan Karamazov, și cea din Pagini din Craii de Curtea Veche (spectacol pe care l-am și regizat; era un one-man-show, singurul din acea epocă). Oamenii veneau în număr foarte mare, pentru că Mateiu Caragiale își păstrase fascinația, dar și pentru că erau curioși, nu mai văzuseră o asemenea formulă de spectacol. Am multă afecțiune pentru Mateiu, întotdeauna m-a atras scriitura lui, care, prin straniețe, reprezintă un unicat în literatura noastră. Pagini stranii mai sunt de găsit și-n Sadoveanu, și-n Voiculescu, dar lucrările lui Mateiu sunt cu-adevărat aparte, cu-adevărat excepționale.

Din ură nu se nasc diamante

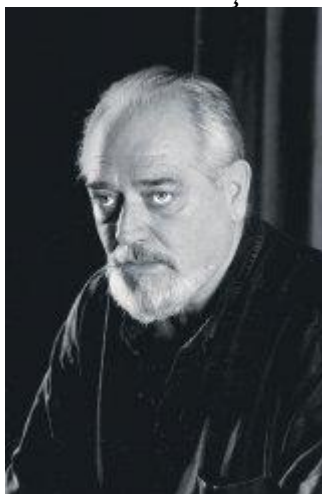
Cu Dana Dogaru în "Regele moare" de Eugen Ionesco (1991)

- *În densitatea activității dvs. teatrale, viața cea normală ce rol a jucat? Iubirea, de pildă. I-ați îngăduit și ei să joace "un rol"?*

- Am citit foarte mult despre acest sentiment, l-am analizat eu însumi în zeci și zeci de ore... Cuvântul e atât de ușor de rostit, dar, de fapt, ce e iubirea? E foarte dificil de identificat! Totuși, încercând un răspuns, cred că iubirea de aproape, de semenii, de părinți, de femeie, de prieteni sigur te ajută în viață. În primul rând, pentru că, fără a căuta mereu să înțelegi dacă iubești și dacă ești iubit, viața ar fi îngrozitor de anostă și, mai ales, viața unui actor, care nu are alte "mijloace de expresie" decât sufletul, trupul și mintea și care trebuie să tindă, fără încetare, către perfecționarea propriei fiiri. Or, să-ți perfecționezi firea fără să iubești nu se prea poate. Din ură nu se nasc diamante. În ceea ce privește ideea de familie... Vedeti, eu, ca fiu unic, am fost foarte legat de părinții mei, așa că, atât cât au trăit ei, n-am mai simțit nevoia de o altă familie. Abia după ce m-au părăsit mama și tata, mi-am întemeiat o altă familie, adică m-am însurat, am făcut doi copii...

- *Vă simțiți împliniți?*

- Îmi pot reproșa foarte multe lucruri, dar, trăgând o linie, cred că am făcut nu totul, dar destul și, uneori, foarte mult pentru a fi un om împlinit în viață. Am făcut cam ce mi-a plăcut, dar și ceea ce a trebuit, uneori mai prost, alteori mai bine, dar cred că mai mult bine decât prost. N-am trecut prin teatru ca gâsca prin baltă. Cred că am fost iubit de o foarte mare parte a publicului și mi se pare că și azi mă mai bucur de iubirea multora, iar asta îmi încălzește sufletul.

Talentul și carisma nu au vârstă

- *Se spune că omul care nu mai visează nu mai trăiește. Care sunt visele dvs. de azi?*

- Of, Doamne...! Îmi doresc să mai pot lucra până când copiii mei își vor face propria lor viață. Spun asta nu doar în sensul că trebuie încă să-i susțin, din punct de vedere material, ci, mai ales, pentru că vreau să le fiu un model. I-am făcut târziu și atunci mă strădui să nu îmbătrânesc foarte tare, ca să le fiu tată, nu bunic. Visul meu acesta este: să-i văd împliniți, cu o meserie, cu o viață particulară frumoasă și - să dea Dumnezeu! - fericiți. În clipa de față, amândoi sunt în Viena, la facultate - cel mare studiază Dreptul, iar cel mic, Științele Politice. Dar chiar și acum, despărțiți de o distanță geografică destul de mare, apropierea dintre noi, ca suflete, a rămas intactă.

Foto: AGERPRES (2)

de: Ines Hristea

3. Femeia.ro

din data de 20 Octombrie 2017

<https://www.femeia.ro/timp-liber/vedete/catrinel-dumitrescu-nu-sunt-o-celebritate-sunt-doar-un-actor>

Catrinel Dumitrescu: Nu sunt o celebritate, sunt doar un actor!

O puteți revedea pe Catrinel Dumitrescu în “Iarna” de Jon Fosse, un spectacol care se joacă în Festivalul Național de Teatru, la Teatrul Nottara, Sala George Constantin, pe 25 și 26 octombrie.

Publicul tânăr, de film, o știe pe actrița Catrinel Dumitrescu în rolul Silviei din savuroasa comedie “Buletin de București”, regia Virgil Calotescu, film care a fost difuzat pe micul ecran destul de des, în ultimii ani.

Doamna Catrinel Dumitrescu a avut șansa să fie distribuită în numeroase lung metraje, iar pe scenele teatrelor din Târgu Mureș și de la Nottara, în București, fiecare personaj pe care l-a interpretat a fost un adevărat filigran despre dramele, bucuriile, speranțele sufletului omenesc.

Are un farmec aparte, o inteligență scenică și o dinamică specială, umple scena. Ne-ar trebui câteva pagini ca să rememorăm rolurile care au făcut-o cunoscută – cuvântul celebru nu îi place.

Teatru radiofonic, regie, teatru, film, tot ceea ce a lucrat a transformat în artă veritabilă. Catrinel Dumitrescu a scris” o pagină de aur în istoria teatrului românesc.

Aveți, aproape 40 de ani de carieră. Dacă am face o scurtă retrospectivă, care credeți că au fost cei mai importanți pași în această carieră demnă de admirat?

Am absolvit în anul 1979, deci în 2019 vor fi 40 de ani (asta pentru exactitate, nu pentru că aș vrea să par mai tinerică!). Cei mai importanți pași sunt primii (precum cei 7 ani de acasă). Primul și cel mai important a fost debutul pe o scenă profesionistă, într-un spectacol în regia lui Alexandru Tocilescu. Spectacolul se numea “Swanewit”, de August Strindberg. Personajul se numea “Swanewit” și avea vârsta mea de atunci. Eram elevă în clasă a X-a. De multe ori, norocul joacă un rol important în viața noastră și mie mi-a fost un bun partener de la început, pentru că m-a ajutat să încerc, să îndrăznesc, să-mi doresc... Al doilea pas: examenul la I.A.T.C. „I. L. Caragiale”, unde am deprins pașii pe tărâmul actoriei, la clasa Octavian Cotescu, avându-l ca pe asistent Ovidiu Schumacher. În anul întâi am făcut primul film, iar, în anul III am jucat la Bulandra în „Anecdote provinciale”, de A. Vampilov. Și ce noroc să înveți jucând alături de Octavian Cotescu, Tamara Buciuceanu, Virgil Ogășanu, Ștefan Bănică, Ovidiu Schumacher, Petre Lupu!

Am absolvit în 1979, și am fost actriță la Teatrul Național din Cluj-Napoca 10 ani. Apoi, am venit în București, la Teatrul Nottara și uite-așa, pas cu pas, mă apropii de pensie și-mi păstrez neștirbită dragostea pentru meseria asta căreia trebuie să-i consacri toată viața și să nu aștepți nimic în schimb.

S-a schimbat publicul de teatru? Ce ar trebui să facem să vină mai mulți tineri la spectacole?

Lumea s-a schimbat, noi ne-am schimbat, publicul s-a schimbat... Dragostea pentru teatru REZISTĂ! Să facem spectacole BUNE! Inteligente, cu măsură, cu umor...

“Buletin de București” este unul dintre filmele care v-au făcut celebră, dar și iubită de public. Ați repeta experiența unui film, cu aceiași actori?

„Buletinul” mi-a adus o oarecare popularitate. În ceea ce privește repetarea experienței, ce n-aș da eu să mai fie aici Octavian Cotescu! Acum, nici dacă aș face un efort pe bază de imaginație, tot n-aș putea „repetă” nimic, pentru că am o vârstă, și, Slavă Domnului!, sper, un simț al penibilului bine dezvoltat.

Dintre personajele din repertoriul dumneavoastră, pe care l-ați iubit?

Mi-am iubit toate personajele fără excepție, iar dacă mi-ar fi dat să încerc un travesti, probabil că l-aș îndrăgi pentru „unicitate”.

Foto: PR/Adi Bulboacă

Ce v-a învățat teatrul?

M-a învățat că niciodată nu am învățat destul; m-a învățat să o iau mereu de la capăt și să fac totul cât pot eu de bine acum, pentru că altă dată nu voi mai trece pe aici.

Ce înseamnă pentru Catrinel Dumitrescu un rol nou, un spectacol nou?

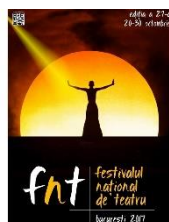
Neliniștea și bucuria unui nou început.

Actoria este o meserie pe care o poate face oricine se simte atras de scenă?

Depinde de „atracție”. Dacă atracția se limitează la „aplauze” și “celebritate”, ignorând cunoașterea și munca devoratoare, mai bine NU!

Celebritatea e frumoasă?

Habar n-am! Întrebați o „celebritate”, eu sunt doar actor!

:

de: Ivana Iancu

3. FNT.ro

din data de 17 Octombrie 2017

<https://fnt.ro/2017/sorin-cocis-actor-iubirea-la-oameni-teatrul-nottara-teatrul-realmente-modifica-ceva-in-structura-lumii/>

DESPRE FNT PROGRAM 2017 BILETE ȘTIRI FOTO & VIDEO PARTENERI CONTACT

« HOME » STIRI

Sorin Cocîș, actor / "Iubirea la oameni", Teatrul Nottara: "Teatrul realmente modifică ceva în structura lumii"

de [Cristina Enescu](#)

Purtând semnătura regizorală a Evgheniei Berkovici, "Iubirea la oameni" este unul din cele două spectacole cu care Teatrul Nottara participă la FNT 2017 (celălalt fiind „Iarna”). Spectacolul pune câteva întrebări tulburătoare: Până unde te poți lăsa purtat de furie și care sunt consecințele? Ce mai înseamnă iubirea într-

Sorin Cocîș, actor / "Iubirea la oameni", Teatrul Nottara: "Teatrul realmente modifică ceva în structura lumii"

Purtând semnătura regizorală a Evgheniei Berkovici, "Iubirea la oameni" este unul din cele două spectacole cu care Teatrul Nottara participă la FNT 2017 (celălalt fiind „Iarna”). Spectacolul pune câteva întrebări tulburătoare: Până unde te poți lăsa purtat de furie și care sunt consecințele? Ce mai înseamnă iubirea într-un mediu care modelează relațiile după suflul brutal, ascuțit, al vieții trăite fără un dram de frumos, în sărăcie? Poți scăpa nemutilat într-o societate în care violența este norma? În cadrul FNT 2017, spectacolul se va juca la Teatrul Nottara pe 21 octombrie (ora 18:00) și 22 octombrie (ora 19:00).

articol din campania editorială #teatrulschimb lumea #fnt2017. Urmărește hashtagurile noastre pe contul nostru de Facebook și pe site-ul oficial al Festivalului Național de Teatru, www.fnt.ro. Citește aici manifestul campaniei!

Spectacolul "Iubirea la oameni" al Teatrului Nottara este o propunere de neocolit în FNT 2017, și totodată o provocare pentru public. Un spectacol incomod, fără menajamente sau măști, rupt din realitatea dură a lumii, care își propune să smulgă bandajele de pe răni pe care de multe ori societatea nu vrea să le vadă. Însă totul are un sens și un mesaj, iar ca spectator, întâlnirea cu acest spectacol poate fi transformatoare. De fapt, cu siguranță nu a plecat nimeni de la acest spectacol fără să își pună întrebări, fără să se simtă mișcat și scos din zona de confort. La urma urmei, de multe ori căutăm ceva mai mult într-un spectacol de teatru decât purul divertisment, trecerea plăcută a timpului sau hohotul de râs. Și acestea au valențele lor terapeutice și purificatoare-de-suflet, însă Teatrul e mult mai complex decât atât.

Oare teatrul are menirea de a revela realități sau, mai degrabă, de a propune soluții și răspunsuri la întrebările care ne frământă pe toți? Mergem la teatru pentru a fugi de realitate sau pentru a îi pătrunde țesătura într-un spațiu sigur (netrăind noi înșine acele experiențe)? ***Teatrul este oglinda a societății, cum bine a zis Shakespeare, chiar așa este și așa trebuie să fie***, spune actorul Sorin Cocîș. Ca să remediezi un defect trebuie să recunoști mai întâi că îl ai, trebuie să te vezi. "Cine se uită în oglindă vede că ceea ce se întâmplă în acest sătuc mic din Rusia se întâmplă și la noi în multe zone. Noi ne-am închis așa într-o cupolă și stăm acolo, ne petrecem visele și viața acolo, uitând ce se mai întâmplă prin lume." Ori lumea, cu realitatea și idealurile ei, este exact solul care hrănește teatrul.

În peisajul teatral al ultimei stagiuni, "Iubirea la oameni" de la Nottara a provocat valuri. Unii s-au declarat vexați de abordarea "dură". Alții au fost extrem de revoltați de limbaj. "Dar e firesc, nu poți să te lipsești de limbaj, nu ai cum să prezinți o realitate și să excluzi exact limba care o caracterizează. Noi am redus mult din ce ne-a cerut regizoarea și care erau în traducere", spune Sorin Cocîș, care totodată se întreabă de ce deseori oamenii acceptă deseori un limbaj mai dur în spațiul social sau privat, dar se declară șocați de același limbaj când îl aud la teatru. Răspunsul, pentru el, ține de o anumită lipsă de cultură teatrală, care e de fapt semnul unei lipse generale de flexibilitate. "Vin la teatru și trebuie să văd asta". "Teatrul nu are voie să fie altfel decât îl știu eu". Poate că într-un fel au dreptate cei care gândesc astfel, s-au săturat de diverse emisiuni de la televizor. "Le-am spus unor prieteni care s-au arătat supărați de acest spectacol că noi am prezentat atâtea piese duioase, atâtea comedii, încât vă rog dați-mi voie să vă invit la piesa asta și să vă ajut că înțelegeți... Mulți spun că așa ceva nu face parte din viața lor, iar noi le spunem: ia uitați-vă și în jur, să vedeți că lucruri de-astea se întâmplă". Trebuie să fii deschis să vezi realitatea, cea în care trăiești și care îți

influențează viața în modalități directe sau indirecte, pentru ca apoi să poți ajunge și la niște răspunsuri valabile și necesare.

Are teatrul mai mult rolul de a pune probleme și de a arăta realități, sau mai degrabă cel de a oferi posibile răspunsuri? E o problemă care, în teatru, își găsește răspuns în primul rând prin abordarea regizorală. Nu întotdeauna regizorii pun un text în scenă pentru că au neapărat ceva de spus cu el. ”De data asta, regizoarea Evghenia Berkovici chiar a avut un mesaj. Este clar că a fost extrem de atinsă de acest spectacol și asta ne-a transmis și nouă tot timpul, a știut în permanență unde vrea să ajungă cu spectacolul. Noi sperăm că am reușit să transmitem mesajul ei, însă cu siguranță sunt spectatori care pleacă gânditori, unii mi-au spus de pildă că s-au săturat de propriile lor vulgarități și nu mai vor să vadă altele... ceea ce e un semn clar că i-a atins spectacolul, că au primit un pumn în adâncul ființei lor și că în noaptea aia n-au dormit. ***Scopul de multe ori e pur și simplu să îți pui întrebări, nu trebuie neapărat să și găsești răspunsuri atunci, le găsești poate în timp. Cu siguranță o modificare tot se produce în toți cei care vin la acest spectacol. Mulți ne-au spus că au rămas înțepeniți pe scaun...***” povestește actorul.

Deci da, și cei care au creat acest spectacol speră, alături de toți ceilalți oameni de teatru din lume, că teatrul schimbă lumea.. ”Ne schimbă și pe noi de fapt, a fost un șoc și pentru noi întâlnirea cu acest text. Foarte ciudat e faptul că și regizoarea a rămas uimită, la prima lectură, noi actorii râdeam de ne prăpădeam, în hohote. Asta a fost prima noastră percepție asupra textului, ni se părea totul foarte comic. Niciunul dintre noi nu și-a putut explica această reacție inițială. Ulterior am intrat în esența poveștii” povestește Sorin Cociș. Cu alte cuvinte, întâlnirea cu un spectacol de teatru este una vie între oameni, suflete, conștiințe. Ca și viața, nu orice astfel de întâlnire este roz și de basm. Dar teatrul realmente modifică ceva în structura sufletească a omului, a societății a lumii.

Așadar – veniți la acest spectacol ”în primul rând pentru că este în mod clar unul meseriaș făcut, atât regizoral cât și ca joc”, ne spune Sorin Cociș. Veniți ca să vă lăsați ”dați cu capul de pereți”, la modul figurat, pentru ca după această zgâlțâire a sufletului și a minții să întrezăriți ceva mai mult din țesătura lumii și a propriului suflet – și, poate, și ceva răspunsuri în plus. Teatrul este și operație și bandaj pentru multe din rănilor vieții.

4. Cotidianul.ro

din data de 21 August 2017

<https://www.cotidianul.ro/ni-s-a-tot-indus-ca-suntem-prosti/>

„Ni s-a tot indus că suntem proști”

Mulți oameni idealizează meseria de actor prin prisma experienței, a bucuriei pe care o trăiesc pe scenă. Puțini cunosc dedesubturile acestei meserii și efortul fizic și psihic, uneori prea mare, al actorilor. Într-adevăr, miracolul se întâmplă pe scenă și publicul pătrunde în taina teatrului trăind alături de actori, însă teatrul văzut fără perdea, fără cortină, are în sine o viață proprie intensă, colară, nelipsită de tumult și neliniște. Alături de actrița Ada Navrot am încercat să pătrundem în această lume fără perdea, dincolo de cortină.

Cotidianul: Cum a început toată nebunia cu teatrul în viața ta?

Ada Navrot: Mama este actriță. Practic, m-am născut și am locuit în Teatrul Național din Iași. Momentul exact nu mi-l mai aduc aminte. Știu că mi-am dorit, știu când am vrut, dar nu știu exact de ce și cum am vrut. Îmi lipsesc niște ani și mă refer oricum la perioada înainte de Revoluție. Am spus că, dacă nu intram la teatru, unde se intra foarte greu, aș fi vrut să fac Limbi Străine. Dar întâmplarea face ca, până să vină revoluția, am mers la domnul Cătălin Naum, în Pod. După, a venit revoluția și într-adevăr s-a intrat la Actorie mult mai ușor – și am intrat din

primul an. După aceea, de-a lungul anilor, am mai avut momente când am zis că o să mă las sau am simțit că mi-am pierdut sensul, scopul. Acum sunt într-o anumită etapă în care conștientizez că teatrul este pentru mine un vehicul în a învăța și a experimenta lucruri personale cumva. Adică nu fac meseria asta pentru o carieră. Am depășit acest lucru. Din acest motiv, nu mă prea gândesc la trecut. Mă gândesc la Cătălin Naum, care mi-a fost un mentor și, deși nu mai este printre noi, simt și mă raportează la dumnealui, și mă gândesc în momente grele, artistic vorbind, cum aș face un lucru sau de ce sau ce întrebări juste ar trebui ridicate pentru a obține adevărul personajului.

Mi-e greu să ofer un interviu și probabil din acest considerent am amânat până acum. Mi se pare că lucrurile se schimbă foarte repede.

Teatrul este o meserie care se fură! Se fură în sensul bun

Ideea e că nu mai ai încredere în tine. A fost o schimbare mare de generație. Noi am venit când încă generațiile vechi, mari, foarte cunoscute erau încă în putere și ni s-a tot indus că suntem proști, că nu suntem suficient de buni. În același timp, poate că ei nu au practicat un mentorat neapărat. Teatrul este o meserie care se fură! Se fură în sensul bun. Înveți, întrebi, te zbați, te uiți cum face altul care îți place. Vrei să fii și tu așa, vrei altfel decât celălalt! Noi asta am învățat. Din punctul meu de vedere, startul și profesorii au fost buni. Eu nu eram pregătită sau personal căutam alte lucruri. Am renunțat la 24 de ani, când am intrat la Teatrul Mundi, actualul Metropolis. Am avut un rol mare la Alexandru Tocilescu și am plecat din distribuție pentru că iubeam foarte tare pe cineva. Asta era important pentru mine. Este o continuă construire interioară, care uneori a fost mai importantă decât teatrul. Acum lucrurile s-au egalizat. Teatrul este foarte important pentru mine, dar acum teatrul și lucrurile personale se întrepătrund foarte bine și mulțumitor la nivel lăuntric. Nu mai există distanță între ele. Cred că joc ceea ce sunt, ceea ce trăiesc, și lucrurile astea m-au frapat și m-au și speriat de-a lungul anilor. Este foarte greu să joci și să trăiești pe scenă o experiență personală pe care ai avut-o. Sigur, nu exact identică, dar temele sunt adevărate pentru mine, și asta m-a speriat. E greu să accepți să cadă toate zidurile astea și să te împaci cu tine, de fapt.

Încă te mai temi după atâta timp? Ești de mai bine de două decenii pe scenă!

Da, mulți ani, dacă punem și Podul! Sunt pe scenă de la 16 ani. Acum puțin timp am revenit, după o premieră solicitantă, la câteva roluri vechi, de doi-trei ani, și totul îmi părea străin. Publicul era altfel, asculta altfel, a fost o experiență diferită pentru cum era încadrat acel spectacol pentru mine. Și aici îmi dau seama ce mare amprentă și ce greu mă reîntorc în vechi structuri. Nu spun asta peiorativ sau negativ. Noi suntem un teatru de repertoriu. Sunt convinsă că într-un sistem occidental unde joci zece spectacole la rând, în cazul în care ai noroc și se vinde spectacolul, ai închis etapa, treci mai departe. E simplu! La noi e foarte complicat. Când ești într-un proces de creație profund, într-un rol greu dintr-o piesă complicată, trebuie să te întorci în acea lună și jumătate la lucruri pe care le făceai deja,

și este foarte greu. Actorii români pentru asta sunt foarte mari, cei care au mai rămas printre noi. Ei pot să facă acest lucru fără să facă toate rolurile la fel. Din această cauză obosesc actorii. Este foarte greu sistemul ăsta. Mai ales la noi, când se joacă rar anumite spectacole, pentru că sunt foarte multe spectacole. Ajungi să joci un spectacol o dată la o lună jumătate și, dacă mai ai și un rol mare obligatoriu, trebuie să ai repetiții serioase. Tu trebuie să te reîmprietenești cu personajul și memoria să se accelereze, ca să dai un produs bun.

În ultimii patru ani am trecut printr-un proces acut de schimbare interioară. Tot timpul mă updatez, în fiecare zi este altceva, și tot așa. Eu sunt un elev veșnic. Pot spune că de patru-cinci ani joc puternic. Eu am intrat în teatru jucând femei bătrâne, am intrat jucând compoziții, rar mi-am jucat vârsta. Acum pot spune că am un emploi mult mai mare decât îl aveam la 25 de ani și un interior format pentru asta. Dacă aveam de jucat Iubirea la oameni acum cinci ani, nu făceam rolul, deși aveam vârsta, dar rolul nu-l făceam. Poate îl făceam melodramatic, dar nu cu miza asta a omului real, al adevărului absolut al unui om. Vorbim despre oameni, nu despre roluri, vorbim despre energii, dacă reușești să aduci adevărul personajului, nu pe al tău, cum ai face tu.

Contează ce ai trăit în viață ca să ajungi la adevărul personajului?

În cazul meu, așa a fost. Alții poate sunt mai talentați și fac din imaginație. Sunt mai multe lucruri pe care le descopăr pe măsură ce mă întâlnesc cu aceste spectacole, unele mai grele, altele grele la nivel psihologic ca să reziști să duci. Când te întâlnești psihologic cu un personaj și el mănâncă din tine, ajungi într-un punct în care el consumă substanță sufletească. Ajungi, vezi marii actori, nu mă compar, dar înțeleg acum ce s-a întâmplat cu Philip Hoffman Seymour. A fost un actor genial, dar o serie de roluri psihologice profunde l-au marcat, l-au consumat. Trebuie să pui pe măsură ce scoți. Dacă doar scoți și nu pui, e foarte greu și riști să înnebunești.

Cum ai ajuns în Nottara?

Printr-o întâmplare! În 1998 am ajuns aici. Eram liberă de contract și mă gândeam că trebuie să-i rog pe foștii mei colegi să mă ajute să-mi găsească ceva de lucru. M-am întâlnit cu Gavril Pinte pe stradă și m-a întrebat dacă vreau să vin să joc o servitoare din Căsătoria. I-am zis: bineînțeles că vin. Eram două fete pe rol. Am venit și s-a întâmplat ca Ruxandra Sireteanu – Dumnezeu s-o odihnească – să aibă un accident grav, în urma căruia și-a rupt ambele mâini și s-a lovit rău la cap, cu zece zile înainte de premieră. Atunci, Gavril cu Maxim Crișan, împreună, mi-au dat șansa să fac rolul acesta în zece zile. După o vreme, domnul Crișan m-a angajat! Cred că a înțeles că eu voi fi o actriță care va juca și peste 20 de ani. Este ceva ce încă nu înțeleg, însă el avea o experiență mare. Eu nu consider că am dat înapoi cât mi-a dat Teatrul Nottara multă vreme. Eram mai tânără, faceam multe proiecte private, independente. Târziu m-am întâlnit cu Teatrul Nottara cu adevărat. Am făcut copii, eram fericită. Sigur că sufeream că nu joc mai mult.

Cum te împaci cu trupa? Ai prieteni printre ei?

Prieteni nu aş putea să am, am mai mult fraţi, surori, am senzaţia asta de fraternitate. Am surori, ele poate nu simt aşa – şi nu am să le spun numele –, am parteneriate, oameni cu care am împărţit foarte multe. Turnee, experienţe – şi bune, şi rele – şi lucruri pe care le-am spus, le-am trăit împreună. Țin foarte mult la foarte mulţi oameni. Simpatia mea pentru ei este totală. Sunt pătimaşă din punctul acesta de vedere.

L-am văzut pe scena Teatrului Nottara pe George Constantin, în Avarul, când era deja după nu ştiu câte infarcturi. Părea că nu se mai termină spectacolul. După câteva zile a şi murit, iar Sanda Manu, profesoara noastră, fiind foarte apropiată de el, ne-a dus pe toţi la înmormântare, la Biserica Icoanei. Pentru mine, este un actor absolut colosal. Plăcerea, iubirea asta care izvorăşte din om, indiferent ce-ar face, şi o dramă dacă joacă, vin din altă parte, care pare nepământească. Erau şi alte vremuri, bineînţeles. În plus, George Constantin a lucrat şi cu mari regizori.

Un actor poate fi colosal de talentat, dar nu ajunge la roluri mari decât prin ochii unui regizor. Regizorul ți-e mamă şi tată! El trebuie să-ţi spună ce vrea de la personaj. Uneori, şi tu îi înveţi pe ei nişte lucruri. De multe ori, actorul are un simţ foarte bun legat de personaj, dar ultimul cuvânt tot regizorul trebuie să-l aibă. Lumea ce se creează este a regizorului. Eu am avut şansa, chiar şi când jucam puţin, să lucrez cu regizori mari: Dan Boicea, Alexandru Dabija. Chiar dacă nu eram experimentată, ei m-au creditat cu mult

Spectacolele, ca şi oamenii, au destinele lor

Tompa a fost un punct de cotitură. Noul locatar este un spectacol creat prin exaltitate. Îmi place acest simţ exact la regizori. Sunt regizori care nu fac asta, dar acest lucru nu-i face mai puţin talentaţi. Uneori, poate fi o binecuvântare pentru spectacol, alteori poate fi o catastrofă. În timp, am crescut interior şi mi-a plăcut din ce în ce mai mult să joc spectacolul. E o meserie foarte frumoasă.

Spectacolul Familie de artişti a ieşit într-o perioadă tumultuoasă, fiind un spectacol-manifest, încărcat cu energia noastră, dată de pierderea sălii. Era extraordinar de emoţionant şi de dramatic. Când spectacolul a intrat într-o lume normală, care nu avea problemele noastre, am început să ne gândim de ce jucăm aşa, de ce este atâta energie, de unde atâta disperare pe scenă. Părerea mea, din ceea ce am simţit eu, este că foarte mulţi actori au dat înapoi şi nu au mai crezut în structura aceea. El nu s-a jucat şase luni de zile, ceea ce este o calamitate pentru un spectacol. Spectacolele, ca şi oamenii, au destinele lor, cu care nu te poţi pune. Tu eşti doar o rotiţă, tu îţi faci treaba, dar contextul larg e la Dumnezeu. Nu ştii care este planul lui Dumnezeu. Planul major nu îl vezi. Nu stă în mâna unui actor un spectacol, iar dacă stă, e prost.

Există o trupă, din care eventual se pot ridica nişte vârfuri. Ca în orice sistem energetic, nu te poţi ridica numai tu. Nu te poţi trage singur de păr în sus! Trebuie să te tragă cineva şi, în momentul în care te-a tras, se agaţă încă o grămadă de tine,

dar ei trebuie să fie pregătiți piramidal, altfel se creează un spațiu enorm. Eu nu cred în spectacolele cu o vedetă și restul niște negri mici aflați întâmplător pe acolo. Nu se poate! Tu, vârful piramidei, trebuie să te hrănești la rândul tău și fiecare este o oglindă care reflectă ceva. Sunt și spectatori care vin să vadă un star, dar el este singur, trist izolat pe scenă, din punctul meu de vedere. Un actor, cum spunea tatăl Sandei Manu, care a fost un mare actor de compoziție vestit pentru roluri mici, spunea că actorul trebuie să fie un om echilibrat, bine hrănit, bine îmbrăcat și sănătos la cap. Teatrul nu este casă de ajutor reciproc și nici de refacere a nervilor. Nu e cazul și nu e timp de asta. Fiecare trebuie să vină cu partea lui de adevăr, ca lucrurile să meargă bine.

Noi, actorii, vom trăi pentru ei ceea ce ei nu-și permit să trăiască

La spectacolul Iubirea la oameni, cei mai în vârstă au fost șocați de limbaj – vechea problemă a limbajului... Cei tineri au fost afectați de poveste, de experiențele de pe scenă. Când ești tânăr, ești cumva mai înclinat spre lucruri negative. Sereinitatea vine cu vârsta. Ești mai relaxat în interior, înțelegi că nimic nu este etern. Când eram studentă și trăiam diverse drame, povești triste, profund negative, mă duceam la bunica mea, care avea 80 de ani, fiind de un calm de neînțeles la acea vreme, și înțelegeam că nimic nu contează cu adevărat și că problemele noastre sunt niște prostii. Când ești foarte tânăr, lucrurile sunt crude. Așa se întâmplă cu spectacolul Iubirea la oameni. Tinerii se vor raporta în mod propriu și se vor hrăni direct din povestea aceasta. Efectul va fi spontan, crâncen. Poate că noi, actorii, vom trăi pentru ei ceea ce ei nu-și permit să trăiască. Nu oricine își permite să trăiască poveștile așa cum le trăim noi. Sunt curioasă cum va ajunge acest spectacol la inima publicului.

Uneori, îmi pun problema necesității unor lucruri, unor forme. Dacă prezentul și trecutul sunt vii în conștiința mea, despre viitor nu știu nimic. Nu știu ce voi face mâine sau peste zece ani. Nu știu sigur dacă voi mai juca pe scenă. Poate va veni o zi în care voi decide să fac altceva, deoarece din interior voi resimți nevoia. Câteodată, viața e ca teatrul, trebuie să lași să vezi ce se întâmplă.

Conexiunea cu publicul

Ada Navrot este o actriță de forță, cu o personalitate explozivă, care impresionează aproape concomitent cu apariția pe scenă. Prin talentul și magnetismul ei, farmecă publicul și îl determină să empatizeze rapid cu personajele pe care le întrupează. Prin dăruirea și profesionalismul de care dă dovadă, ea creează o conexiune profundă cu publicul și îi determină pe spectatori s-o admire și s-o răsplătească mereu cu aplauze.

Născută și crescută în București, Ada Navrot a absolvit, în 1995, Secția „Actorie” din cadrul Academiei de Teatru și Film (actualul UNATC I.L. Caragiale), la clasa profesoarei Sanda Manu, care i-a cultivat intens pasiunea pentru această profesie de credință.

Din 1998 face parte din trupa Teatrului Nottara, unde a jucat de-a lungul anilor nenumărate roluri. Amintim câteva dintre creațiile sale din primii cinci ani petrecuți în acest teatru: Fiokla Ivanovna din Căsătoria de N.V. Gogol, în regia lui Gavriil Pinte (1998), Didina Mazu din D'ale carnavalului de I.L. Caragiale, în regia lui Horațiu Mălăie (1999), Colombina în Doi gemeni venețieni de Carlo Goldoni, în regia lui Vlad Mugur (2000), Tânăra Doamnă în Hora iubirilor de Arthur Schnitzler, în regia lui Felix Alexa (2002), Ladoyska în Jocul dragostei și al morții de Romain Rolland, în regia lui Lucian Giurghescu (2003).

Consecvența și implicarea cu care a lucrat partituri importante au determinat apariția unor noi întâlniri, cu alți regizori apreciați, care i-au îngăduit să se îmbogățească profesional și să crească mereu. Între aceștia îi menționăm pe Alice Barb, Bocsárdi László, Alexandru Dabija, Ljupcho Gyorgievski, Alexander Hausvater, Diana Lupescu, Vlad Massaci, Mihai Măniuțiu, Gábor Tompa.

În prezent, o puteți vedea în multe dintre spectacolele din repertoriul Teatrului Nottara: Iubirea la oameni de Dmitri Bogoslavski (în regia Evgheniei Berkovici), Alcool, după versuri de Ion Mureșan (un musical de Ada Milea și Mihai Măniuțiu), Provocări inocente (sau O poveste foarte simplă) de Marina Lado (în regia lui Ljupcho Gyorgievski), Familie de artiști de K. Kostzer și A. Arias (în regia lui Alexander Hausvater), Aprilie dimineața de Mihai Ispirescu, Matrimoniale de Lia Bugnar, Vacanță în Guadelupa de Pierre Sauvill și Eric Assous (toate trei în regia Dianei Lupescu), Noul locatar de Eugen Ionescu (în regia lui Gábor Tompa) și Aniversarea de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov (în regia lui Vlad Massaci).

de: Alexandru Dumitru Filimon

5. Ziarul Metropolis

din data de 21 August 2017

<https://www.ziarulmetropolis.ro/dani-popescu-am-tot-timpul-sentimentul-ca-ne-folosim-unii-de-altii-ca-uitam-cine-suntem-ca-uitam-de-sufletul-nostru/>

Dani Popescu: "Am sentimental că ne folosim unii de alții, că uităm cine suntem, că uităm de sufletul nostru."

O întâlnire cu un actor este un moment de creație în sine. Dacă nu se creează acest sentiment, totul se transformă într-o formă goală de conținut. Fondul, energia și în final creația sunt etapele unui interviu care se transformă într-o întâlnire, acel gen de întâlnire. Actorul Dani Popescu este un astfel de om și actor care nu este interesat de PR, în sensul general al cuvântului, ci de povești. Povești cât mai reale, cât mai firești, povești adevărate.

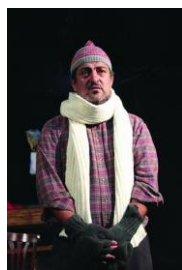

Vă invit să-i cunoașteți povestea

Cum ați ajuns în teatru și cum v-ați simțit ca generație să aveți mari actori în teatru la acea vreme?

Profesorul meu a fost Florin Zamfirescu, care era foarte liber din punct de vedere artistic și generația noastră, toată, face meseria la ora asta. E vorba de Ovidiu Niculescu, Tudor Chirilă, Adelaida Zamfira, Carmen Stimeriu, Medeea Marinescu, Andrei Araditz, Gabi Coveșeanu, Mihai Răzuș, Marius Cordos și mulți alții. E clar că am fost o generație foarte bună. Ne-a învățat să fim umili, să așteptăm, să avem răbdare, să muncim, să nu pretindem prea mult și am făcut toate aceste lucruri.

La *Nottara* am venit în 1993, în anul doi de facultate și am jucat în „Azilul de noapte” un spectacol de succes regizat de Alexandru Repan în care jucau studenții lui. Abia în următorul spectacol „Revizorul” regizat de Mircea Cornișteanu m-am lovit de marii actori ai teatrului care se uitau lung și nu spuneau nimic. Te simțeai atât de mic și atât de necunosător, că încercai să nu greșesti. Tăcerea lor ne disciplina.

Dani Popescu în *Mobila și durere*

Apoi, mi-am făcut jocul sub mari actori: George Constantin, Horațiu Mălăele, Emil Hossu, Ion Dichiseanu, Colea Răutu, Ion Besoiu, Ștefan Sileanu, Ștefan Radof, Mircea Diaconu, Alexandru Repan, Ion Haiduc, George Alexandru – mari, mari actori...

„Nu am vrut să fiu vedetă, am vrut să fiu actor”

La acea vreme la *Nottara* erau succese! Tot ce se punea la *Nottara* era un succes. Biletele se vindeau foarte bine, iar sala, care la acea vreme avea în jur de 500 de locuri era neîncăpătoare. Zamfirescu ne-a învățat că nimeni nu este de neînlocuit în teatru și în același timp fiecare își are locul lui în teatru. Firește lucrurile s-au schimbat, societatea s-a schimbat. La *Nottara* s-au schimbat directorate. Destul de multe! Fiecare actor s-a strecurat cum a putut. Am avut șansa să fac film, să lucrez la regizori mari de film și de teatru, de la Stere Gulea la Alexandru Tocilescu.

Am învățat din muncă! Nu din succes. 99% a fost muncă. După vreo 20 de ani încep să am așa, mici momente de strălucire. Momente când sunt eu, simt sala și schimb mersul spectacolului cum vreau eu, dar până acum am muncit pe brânci, pe rupe cum se spune. Nu am vrut să fiu vedetă, am vrut să fiu actor. Este o mare diferență. Zamfirescu ne-a învățat să ne bucurăm când suntem pe scenă. Să ne bucurăm de tot ce facem pentru oameni. Și asta am făcut.

După asta am învățat de la oameni cu care am lucrat, de la Tocilescu, Caramitru, de la Vlad Mugur, de la Horațiu Mălăele, de la o grămadă de oameni talentați. Unii mai sunt, alții nu mai sunt printre noi. Am învățat și despre management, mai ales că la acea vreme nu exista ce avem astăzi la nivel de informație. Erau câțiva care terminaseră această specializare, management cultural. Am învățat pas cu pas. Am mai făcut mai multe proiecte private cu bani de la Uniter și Arcub, și chiar și cu banii noștri. Teatrul era mai presus de tot.

Zona aceasta independentă era pentru actorii tineri care voiau să mai facă ceva dincolo de ce lucrau în teatru. Eu în teatru am stat la rând. În teatrul de repertoriu stai la rând. Stai și înveți, înveți, și accepți ce trebuie să înveți. Și eu cred am stat destul la rând. Am stat 20 de ani și am avut și roluri mari și roluri mici. Acum începi să spui nu rolurilor pentru că nu vezi sensul și finalitatea lucrurilor. Te întrebi cât se va juca: ”De ce să mai fac rolul asta că l-am mai făcut de 5 ori înainte?”, nu-mi aduce nimic nou.

Îmi place să merg la talcioc sau la piață. Este un spectacol La acest moment cum simți sensul meseriei de actor?

Dinăuntrul meseriei de actor văd altfel lucrurile față de oamenii normali, de civili, cum le spunem noi. Am început să văd radiografii de oameni. Văd un om și știu exact ce poate și unde poate ajunge și unde nu poate să ajungă. Așa îmi fac meseria. Observ oameni, stau ore întregi în parc și observ tipologii de oameni. Îmi face plăcere să merg la târg ori la piață. Dacă te duci într-un târg de vechituri și vezi oamenii care vor să-ți vândă tot felul de lucruri îți dai seama că este un fel de teatru! Vor pentru doi lei să-ți vândă orice. Atunci își dau silința să fie credibili, altfel nu cumperi. În piața este alt spectacol. Acolo vinde o doamnă varză, de unde cumpăr eu de mult timp, și când mă vede gata... un monolog întreg.

Până să iau un kilogram de varză, e un monolog întreg în care aflu tot ce se întâmplă în piață, povestea ei, cum i-a născut nora, cum a înjurat-o barbatul. O poveste întreagă. Asta vrea omul la teatru și am să spun și am să repet. Nu vrea nici degete în fund, nu vrea nici sex, vrea o poveste adevărată.

Cu cât este mai asumată și mai cinstit jucată de actori, cu atât spectacolul prinde și va fi un mare succes. Nu contează dacă vorbim despre comedii sau tragedii,

dacă există poveste, acel lucru va vinde pentru că oamenii se identifică cu poveștile.

Lumea vrea să vadă teatru

Sigur că există o anumită elită subtilo-teatrală care înțelege anumite piese sur-realiste într-un anumit fel. Aceste spectacole sunt experimente, nu sunt pentru publicul larg. Oamenii se bucură sau suferă. Oamenii nu vor strategii de regizori. Un regizor deștept face un spectacolul de succes dacă știe să lucreze cu actorii, dacă știe ce să le ceară, dacă este puțin talentat și are cât de cât bun simț.

Oricum, bag de seamă ca simplitatea e cel mai greu lucru de câștigat. Nu trebuie să-ți pui o țepă în fund ca publicul să râdă. Lumea vrea să vadă creația vie. Să vadă prin ce trece personajul cu adevărat. Din acest motiv, vine lumea la teatru, ca să se identifice cu ceea ce facem noi, actorii. Regia vine la final. Practic, le adună pe toate. Apoi datoria managerului este să acționeze spre binele spectacolului.

Când Maxim Crișan când m-a angajat în Teatrul *Nottara* mi-a spus: „În teatrul asta vei fi respectat dacă respecti, de la mine în jos și de jos în sus”. Teatrul se face cu actori. Doar cu actori din păcate pentru unii. Văd că acum este moda asta ca nu știu cine să se îmbrace în costume de teatru, dar asta-i carnaval, asta nu e teatru.

Este complet altceva. Trebuie imaginație multă și trebuie bun simț. Foarte mult bun simț. Dacă nu îți pasă că trece monolog peste monolog și oamenii încep să caste și să se uite pe telefoane, este foarte rău. Eu dacă văd pe cineva în sală că umblă la telefon și sunt pe scenă încep să mă impacientez că ceva este în neregulă cu mine, cu energia mea. Oamenii nu trebuie să aibă nici timp să respire.

Teatrul este o oglindă care ți se pune în față

Spectacolul „Vacanță în Guadelupa” este o poveste?

Spectacolul „Vacanță în Guadelupa” este o poveste, este ceea ce se întâmplă în Uniunea Europeană și la noi în țară acum. Din această cauză și ține povestea, nu că suntem noi mari actori geniali. Suntem niște actori buni care spunem o poveste, dar povestea este foarte bine scrisă. Totul este actual și curge. Teatrul este o oglindă care ți se pune în față și tu te întrebi dacă ăla ești tu.

Dacă vine un ministru la teatru, ceea ce nu se întâmplă, dar să presupunem că se întâmplă și spune ”Băi așa am făcut și eu cu alea 6 milioane. Le-am luat de la stat și le-am pus în buzunar”. Și oamenii vin și văd aceste lucruri și ei singuri ajung la concluzia simplă: ”Pe mine nu mă mai păcălesc aștia”.

Teatrul te învață despre viață. La examenul de licență, la istoria teatrului, mi-a căzut o piesă intitulată „Viața e vis” și doamna Berloghea m-a întrebat doar atât: „Și, viața este un vis?”. Eu am stat m-am gândit, toți colegii se uitau la mine, și am zis că nu este un vis, viața este realitate. Asta vor să vadă oamenii, realitatea...

Spectacolul „Iubirea la oameni” este o poveste?

„Iubirea la oameni” este o poveste a Rusiei contemporane, dar și a fiecăruia dintre noi. Am lucrat cu Evghenia Bercovici care a fost regizorul acestui spectacol și mi-a spus că asta se întâmplă în satele din Rusia. Mizerie, toți vor să plece la oraș, fug să lucreze în construcții și ajung bolnavi. În „Iubirea la oameni” este vorba despre sacrificiu, despre iubire și trădare, despre cel vânat și despre vânător.

Și aici în București sunt oameni atât de duri. Eu am tot timpul sentimentul că trăim în sisteme, că ne folosim unii de alții, uităm cine suntem, uităm de sufletul nostru, de iubire și nu mai rămâne nimic. Îți spune mama nu pune mâna pe aia, nu pune mâna pe câine că te mușcă și auzind la infinit vorbele astea nu mai pui mâna pe câine că ți-e frică. A zis mama și ți-a intrat în cap. Câinele ăla te iubește și tu poți să-l placi, dar nu mai poți să pui mâna pe el că ți s-a spus. Gata e un sistem! Și așa este și cu iubirea, că trebuie să fii căsătorit ca să iubești pe cineva. Nu! Poți să iubești pe cine vrei tu când vrei tu și atunci nu asta este tot iubirea la oameni?

Când aud de concubinaj, ce e aia concubinaj?! Doi oameni care se iubesc și trăiesc unul cu altul e concubinaj? Auzi tu! Sunt amanți. Nu nenică, se iubesc. Se iubesc pur și simplu! Și au puterea asta. Și sistemul a și pus lupa pe ei. Aștia sunt așa. E o replică în Iubirea la oameni: „Da iubiți-vă sănătoși!”. „Iubirea la oameni” este un spectacol foarte actual, foarte dur, iar viața pe care o trăim acum este dură, foarte dură.

Cum se împacă libertatea cu aceste sisteme?

Școala la noi în țară nu se axează pe ceea ce ești, pe ceea ce poți să devii. Parcă nimeni nu vrea să descopere pentru ce ești tu bun și să te canalizeze înspre acea direcție. Dacă unui copil îi place să studieze biologie, lasă-l să studieze 10 ore biologie, te asigur că nu va obosi. Eu dacă sunt interesat de un personaj pot lucra și 20 de ore încontinuu. Sistemul din școală te seacă, te consumă. E normal? De asta vorbesc despre sisteme. Uite eu am frici. Spre exemplu am frica de a nu mă îneca. Nu știu de unde vine. Alt sistem de care nu poți să fugi.

„În teatru ar trebuie să fie libertate absolută”

Actorilor și regizorilor nu ar trebui să li se impună timp, spațiu, și ar trebui să se creeze o atmosferă foarte bună de lucru. Creația apare când te debarasezi de toate acele probleme. Atunci apare creația. Din acest motiv, spunem noi că cineva a făcut un mare, mega rol, nu știu cine, gen Meryl Streep. Dar ea numai asta face.

Nu are probleme cu copii că nu au ce să mănânce, nu are probleme cu directorul de teatru că te pune să faci ce nu vrei. Nu au probleme cu regizorii care vin și spun: fă așa și numai așa că asta-i adevărul. De unde știm care este adevărul? În teatru ar trebui să fie libertate.

Fiecare departament din teatru ar trebui să fie liber și să știe ce are de făcut. Dacă știe ce are de făcut și se ocupă de bucătica lui e imposibil să nu meargă. În teatru ar trebui să fie creație. De la contabilul șef până la manager trebuie să fie numai creație. Toată lumea trebuie să se înțeleagă. Toți trebuie să ia parte la acest proces de creație.

Contabilul șef trebuie să știe că la cabine se întâmplă ceva. Nu e vorba numai de chitanțe și referate. Un gel sau un ruj au un scop și eu dacă vreau un gel de 5 lei care să-mi țină părul într-o parte atunci nu am nevoie de unul de 3 lei care îmi aduce surpriza în timpul spectacolului ca părul să se turtească și atunci tot rolul cade, ca și frizura mea. Oamenii din sală văd acest lucru, disconfortul meu și oamenii din sală nu dau 5 lei, ei dau mai mult și vor să vadă un produs bun.

„Când gândirea nu este vulgară, nici acțiunea nu este vulgară”

Toate departamente trebuie să creeze. Marketingul să creeze povești, povești pentru lumea asta în care trăim. Marketingul vinde. Managerul trebuie să se gândească că sunt 7 teatre în București. Ăla are aia, ăla are aia, eu pe ce sunt? Care este structura mea ca teatru? Dacă vrei comedie, faci comedie, dar fără sulă, degete în fund sau țâțe pe afară. Sexul poate fi insinuat nu arătat..

Oamenii sunt pudici. Sigur că noi suntem actori și mie nu îmi este rușine. Pot să mă dezbrac pe scenă. Am făcut-o în anul trei de facultate la profesorul nostru Zamfi care ne-a dezbrăcat pe toți și ne-a spus un lucru înainte: „Urmează exercițiul acesta, duceți-vă în vacanță”. Trei luni aveți timp să vă gândiți.

Când gândirea nu este vulgară, nici acțiunea nu este vulgară. Atât ne-a spus și am plecat în vacanță. Era artă ce făceam noi acolo, nu era ceva vulgar. Eram frumoși toți și nimeni nu s-a gândit să râdă de un coleg care era mai plinuț. Asta-i frumusețea teatrului, când apare creația. În teatru dacă nu ai libertatea de a crea nu ai nimic.

Dani Popescu si sotia sa Ada Navrot in spectacolul Iubirea la oameni

Dacă vine directorul teatrului și spune regiei ia-l pe ăla și pe ala că nu joacă, care mai este creația? Eu actor primesc un rol la care nici nu m-am gândit. Bineînțeles că trebuie să-l fac că sunt într-un teatru de stat. Îl fac că am experiență, dar ăla care nu are experiență nu este în stare să-l facă.

Despre asta este vorba. Dacă aș fi director, cu toate că nu vreau acest lucru și nu voi fi niciodată, aș face o sedință cu toți actorii cu liste de roluri pe care și le-ar dori să le joace. În ce se văd ei în primul rând. Actorul poate să greșească, actorul este subiectiv, orgolios, este mândru, dar măcar poți să știi ce gândește un om. Ce părere are despre el. De obicei oamenii îți servesc o oglindă, îți servesc ceva ce ar vrea să pară că sunt, dar nu îți servesc ce sunt cu adevărat. De multe ori eu vin în teatru și urlu până ajung la cabine, dar nu asta mă definește pe mine. Poate nici nu vreau să fiu acolo în acel moment.

Despre Dani Popescu

***Dani Popescu** a absolvit în 1996 Academia de Teatru și Film din București, la clasa prof. univ. dr. Florin Zamfirescu. Debutul său a fost marcat de două personaje din universul dramatic al lui A.P. Cehov: Lopahin din Livada de vișini și Tihon din La drumul mare, ambele realizate pe scena Studioului Casandra, în regia profesorului său. În anul absolvirii este angajat la Teatrul Dramatic Sică Alexandrescu din Brașov și, doi ani mai târziu, în 1998, devine membrul trupei artistice a Teatrului Nottara.*

Aici a continuat colaborarea (începută încă din timpul studiilor) cu regizoarea Alice Barb, în spectacolele: Doamna nevăzută de Calderon de la Barca și Oscar, după Claude Magnier. De asemenea, a lucrat cu nume importante ale regiei românești de teatru :Alexandru Tocilescu , Vlad Mugur,Ion Cojar, Alexandru Dabija, Mircea Cornișteanu, Vlad Massaci, Diana Lupescu, Mihai Lungeanu, Horațiu Mălăele, Alexandru Repan.

Foto: Dani Popescu – facebook

de: Alexandru Filimon

6. News.ro

din data de 25 Martie 2017

<https://www.news.ro/cultura-media/interviu-dan-bordeianu-in-teatru-in-proportie-covarsitoare-lucrurile-se-fac-ca-sa-se-faca-1922401525002017030916855916>

The screenshot shows the News.ro website interface. At the top, there is a navigation bar with categories: Home, Politic, Justiție, Externe, Economic, Eveniment, Entertainment, Sport, Cultură-Media, and Social. A search bar is located below the navigation bar. A blue banner at the top of the main content area reads: "Bine ai venit la News.ro! Pentru a accesa tot conținutul publicat de către echipa editorială News.ro, scrie-ne la abonamente@news.ro." Below this, the breadcrumb trail is: Home / Cultură-Media / INTERVIU - Dan Bodeianu: În teatru, în proporție covârșitoare, lucrurile se fac ca să se facă. The main headline is "INTERVIU - Dan Bodeianu: În teatru, în proporție covârșitoare, lucrurile se fac ca să se facă". Below the headline, it says "BUCUREȘTI | Scris de Ana Maria Anitoiu | 25 mar 2017". To the right of the main article, there is a section titled "CELE MAI CITITE ARTICOLE" (Most Read Articles) with three featured articles: "Polițist rănit cu o sabie în timpul unor percheziții la Rădăuți. Polițistul a fost dus lași. Conform IGPR, nu purta cască în momentul intervenției. Detalii despre agresor. FOTO" (dated astăzi, 08:35), "Ordonanța de urgență pentru modificarea Codului Fiscal a fost adoptată de plenul Senatului" (dated ieri, 17:51), and "Costul cu forța de muncă a crescut în România în al treilea trimestru cu 17,85% față de aceeași perioadă din" (dated ieri, 17:51). At the bottom of the screenshot, there is a cookie notice: "Cookie-urile ne ajută să oferim serviciile noastre. Utilizând aceste servicii, acceptați modul în care utilizăm cookie-urile. Mai multe" with an "OK" button.

INTERVIU - Dan Bodeianu: În teatru, în proporție covârșitoare, lucrurile se fac ca să se facă

Dan Bodeianu (Foto: Teatrul Nottara)

Actorul Dan Bodeianu a declarat, într-un interviu acordat Agenției de presă News.ro, cu ocazia Zilei Mondiale a Teatrului, sărbătorită în fiecare an pe 27 martie, că în prezent, în teatru spectacolele se fac doar "ca să se facă", într-o proporție "covârșitoare", acestea având nevoie de implicare din partea creatorilor

și fiind necesară educarea cu blândețe a publicului. Actorul Teatrului Nottara este de părere că nu avem nevoie de teatru, ci de apă, aer, mâncare, iubire, însă nu le putem avea fără teatru.

Dan Bordeianu poate fi văzut în prezent la Teatrul Nottara, în spectacolele "Efecte colaterale", de Alexandru Popa, "Aniversarea", de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov, "Funcționarul destinului", de Horia Gârbea, "Un pic prea intim", de Rajiv Joseph, "DADAnoNON", de Ilinca Stihi, iar la Godot Café Teatru în "Secretul fericirii", de Alexandru Popa.

Ziua Mondială a Teatrului, sărbătorită pe 27 martie, a fost organizată pentru prima dată la Viena, în 1961, în timpul celui de-al IX-lea Congres mondial al Institutului Internațional de Teatru. În 1962, a devenit un eveniment anual, organizat de Centrele naționale ale Institutului Internațional de Teatru.

Reporter: Care este definiția personală pe care i-o dați teatrului?

Dan Bordeianu: E locul acela în care se poate întâmpla orice și în care poți să crezi orice. E locul acela în care poți să crezi că se poate întâmpla orice.

Reporter: De ce ați ales să deveniți actor?

D.B.: N-am ales! Se spune că meseria te alege pe tine, nu tu alegi meseria. Probabil că asta s-a întâmplat. Dar n-am ales! N-am ales nici atunci, n-am ales nici acum. Poate am să mă las.

Reporter: Aveți vreun ritual de fiecare dată când urcați pe scenă?

D.B.: Nu! Nu cred în superstiții. Singurul ritual este căutarea în tine a liniștii și a relaxării care să îți permită să te asculți, să îți asculți colegii și să redevii, în fiecare seară, altcineva.

Reporter: Cu ce personaj pe care l-ați interpretat vă identificați?

D.B.: Cu niciunul. Asta e frumos la meseria mea: mă descopăr pe mine însumi găsind bucățele din mine în personaj, la fel cum găsesc bucățele din personaj în mine. Nu pot să spun că e un personaj cu care mă identific total, pentru că, până acum nu l-am întâlnit. S-ar putea să fie, cine știe, nu-l cunosc, nici măcar nu l-am citit! Dar nu mă identific cu niciunul. Sunt bucăți, bucăți, bucăți. Ca un puzzle!

Reporter: Dacă nu ați fi fost actor, ce altă profesie v-ați fi dorit să aveți?

D.B.: Tâmplar.

Reporter: Ce vă deranjează cel mai mult în timpul unui spectacol?

D.B.: Procesul pe care îl declanșăm noi pe scenă în relația cu publicul este foarte fragil. Este foarte complicat să faci pe cineva, care stă la doi metri de tine, că ție ți se întâmplă nu știu ce lucru... Nu mă enervează când sună telefonul... Mă enervează când sună a doua oară telefonul. Și mă enervează groaznic când se răspunde la telefon. Mi s-a întâmplat...

Reporter: De ce avem nevoie de teatru?

D.B.: Nu avem nevoie de teatru. Avem nevoie de apă, avem nevoie de aer, avem nevoie de mâncare, avem nevoie de iubire, avem nevoie de înțelegere, avem nevoie de compasiune, avem nevoie de foarte multe lucruri. Nu avem nevoie de teatru. Doar că teatrul le aduce pe toate astea.

Reporter: Care sunt cele mai mari "suferințe" ale teatrului în prezent?

D.B.: Sunt ale societății. Care mi se pare că suferă de o gravă ancorare a valorilor, pe alocuri de o gravă lipsă de moralitate, și nu mă refer la moralitatea aia, că spunem un cuvânt urât pe scenă, ci la morala actului artistic bine făcut. Și cred că s-a pierdut înțelegerea procesului, care este: "Eu am ceva de spus, vreau să spun ceva și vreau neapărat să spun așa, și o fac". Acuma se spun lucruri doar ca să se spună. Se fac lucruri doar ca să se facă. "Se creează" lucruri, în ghilimele, pentru că aia nu e creație, e o încercare, sau o precreație, doar de dragul lucrurilor. Nu cred că funcționează așa. Sigur că pot fi considerat purist, dar din când în când e bine să ne întoarcem la ce era, chiar dacă proiectul respectiv poate nu are nicio valoare comercială, hai să nu uităm de fapt de ce facem artă, și nu business. Eu am învățat meseria asta lângă oameni care nu înțelegeau felul ăsta de a pune problema. Nu aveau în ei, în ADN-ul lor, modul acesta de lucru. Și m-am infectat de la ei și nu-mi place ce se întâmplă acum. În proporție covârșitoare, lucrurile se fac ca să se facă.

Reporter: Cum ar trebui să se adapteze teatrul la cerințele noilor generații de spectatori?

D.B.: Am citit de curând o afirmație frumoasă, îmi pare tare rău că nu mai țin minte cui îi aparține, care spunea că publicul se educă cu blândețe. Nu poți să te

duci într-o zonă comercială, ca a serialelor TV, chiar dacă unele sunt foarte bine făcute și foarte bine scrise, dar nu despre asta e vorba. Nu poți să concurezi cu tot felul de filmulețe și de chestii d-astea cu succes foarte mare la public. Trebuie să mergi pe linia ta. Cu blândețe și fără absolutizări din astea - "Dacă nu înțelegi ce fac eu, înseamnă că ești un tâmpit, du-te acasă!". Nu, dimpotrivă, d-aia am spus de blândețe. Dar teatrul este de doar două feluri: bun sau prost. Nu există teatru de alte feluri. Și oricum ai da-o, că e independent sau de stat, sau alte categorii, rămâne în aceleași categorii: bun sau prost. Ori teatrul bun are niște cerințe, niște nevoi. Are nevoie de un soi de implicare din partea creatorilor, că-i actor sau că-i regizor. Și dacă alea nu sunt, nu are cum să fie bun. Așa se poate raporta teatrul la spectator. Doar așa. Pornind de la esență. Grotowski spune că pentru teatru ai nevoie de o sursă de lumină și de un actor. Am uitat să spunem povești... Invențăm tot soiul de artificii pe care le forțăm asupra textului. Da' faceți, frate, o chestie cinstită: un Caragiale îmbrăcat de epocă, cu decorul pe care l-a scris el, cu actori și fără invenții și o să iasă fabulos.

Născut pe 23 octombrie 1975 în București, Dan Virgil Bordeianu a absolvit Facultatea de Teatru din cadrul UNATC, secția actorie, la clasa profesorului universitar Mircea Albulescu. Cătălin Naum i-a fost mentor încă din anul I de facultate, când s-a înscris în echipa de actori a Teatrului Studentesc Podul. După absolvirea facultății a câștigat un concurs de angajare la Teatrul Nottara.

Actorul a devenit cunoscut publicului larg în special prin apariția sa în telenovela "Numai iubirea", difuzată de postul de televiziune Acasă. A fost și unul dintre protagoniștii telenovelelor "Lacrimi de iubire" și "Iubire ca în filme".

Și-a făcut debutul în film la vârsta de 11 ani, când a jucat alături de Maria Ploae, Mircea Diaconu și Ion Caramitru în pelicula "Promisiuni" (1985), regizată de Elisabeta Bostan.

Dan Bordeianu a mai apărut în "Prințul nopții" (2000), scurtmetrajul "17 minute întârziere" (2002), "Gunpowder, Treason & Plot" (2004), "Modigliani" (2004), "Return of the Living Dead: Rave to the Grave" (2005), filmul "Lacrimi de iubire" (2006), "Răzbunarea" (2006), "High Plains Invaders" (2009), "Portretul luptătorului la tinerete" (2010) și "București NonStop" (2013).

de: Ana Maria Anitoiu

7. EVZ

din data de 23 Martie 2017

<http://evz.ro/interviu-actor-vlad-galatianu.html>

The screenshot shows the homepage of the EVZ.ro website. The header features the EVZ.ro logo and the tagline "CEL MAI BUN PORTAL DE STIRI". Below the logo is a navigation bar with categories: HOME, 12 ORE, JUSTIȚIE, POLITICĂ, SOCIAL, ECONOMIE, INTERNAȚIONAL, and CULTURA. A search bar is located on the right side of the navigation bar. The main content area displays the title of the article: "INTERVIU cu un ACTOR. Vlad Gălățianu: „Cred cu tărie că forma, dacă e bună, dă naștere fondului”". Below the title is a large photograph of actor Vlad Gălățianu. To the right of the main content, there is a sidebar titled "Stiri calde" (Hot News) listing several news items with timestamps. At the bottom of the page, there is a "Tema zilei" (Daily Topic) section.

evz.ro
CEL MAI BUN PORTAL DE STIRI

HOME 12 ORE JUSTIȚIE POLITICĂ SOCIAL ECONOMIE INTERNAȚIONAL CULTURA

SANATATE SPORT FAPT DIVERS DIVERTISMENT EVZ SPECIAL Cauta pe evz.ro

Articole salvate

Dosar „Noi suntem Statul!” Dosar Arhiva SIPA Dosar Alegeri 2009

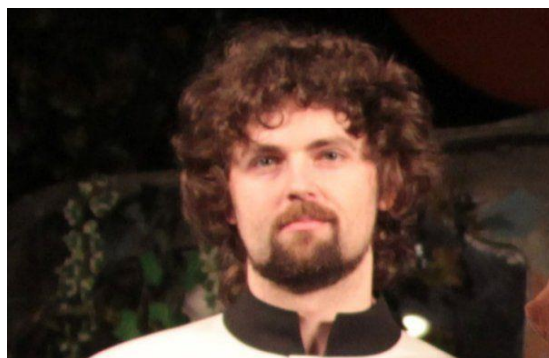
INTERVIU cu un ACTOR. Vlad Gălățianu: „Cred cu tărie că forma, dacă e bună, dă naștere fondului”

Stiri calde

- 14:44 Liderul PSD, după moartea Regelui Mihai: Sunt profund întristat
- 14:42 Declarație INCREDIBILĂ: „Gigi Becali va recupera tot ce are el de recuperat, siglă, palmares”
- 14:40 Ludovic Orban, REACȚIE după decesul Regelui Mihai: „Se închide o pagină de istorie”
- 14:29 MESAJUL premierului Tudose după moartea Regelui Mihai
- 14:26 Unde se depun FLORI și se exprimă CONDOLEANȚE pentru MOARTEA REGELUI
- 14:22 ANUNȚUL ministrului Apărării, Fifer, despre FUNERALIILE Regelui Mihai
- 14:21 Amenințare cu bătaia în Parlament. Rădulescu (PSD). În
- 13:45 DECIZIA a fost luată: ZILE

Tema zilei de DURERE al Principelui Nicolae după MOARTEA bunicului său, Regele Mihai I mine în privat

INTERVIU cu un ACTOR. Vlad Gălățianu: „Cred cu tărie că forma, dacă e bună, dă naștere fondului”

Pe Vlad Gălățianu îl puteți vedea în piesa Burlaci și burlăcițe la Teatrul Nottara

Viața este formată din multe și neașteptate provocări la tot pasul. Depinde de fiecare cum reușește să se alieze cu nefericirea sa și ce este dispus să compromită din substanța sa pentru a supraviețui sau pentru a reuși. De multe ori, conținutul real al experiențelor, al acțiunilor noastre este ținut departe de conștiință și, cu timpul, devine ascuns și ulterior intangibil. Aceasta este

atmosfera din noul spectacol *Burlaci și burlăcițe* al Teatrului Nottara. Împreună cu actorul Vlad Gălățianu am încercat într-un interviu să surprindem această atmosferă. Gălățianu are o fire contemplativă, boemă, care îl ajută să descopere în el noi resurse sufletești prin care să se surprindă pe sine. Jocul său actoricesc seamănă cu o continuă și neobosită căutare lăuntrică.

EVZ: Cum ați reușit să vă construiți personajul și ce rol au jucat imaginația, biografia, experiențele personale?

Vlad Gălățianu: Experiențele lui Znaiduh – personajul pe care îl interpretez – sunt unele pe care eu, în viața reală, nu le-am trăit. M-am regăsit în anumite reacții, schimbări bruște de atitudine, în imaginea visătorului „filosof” care îl caracterizează, dar aș spune că biografia mea nu a constituit un element principal în construcția personajului.

Mai degrabă, l-am lăsat să se nască punându-mă în diversele situații prin care el trece, folosindu-mi imaginația și absorbind atmosfera generală creată de regi-zoare. Cred cu tărie că forma, dacă e bună, dă naștere fondului.

A MURIT REGELE Mihai I al României. Comunicatul Casei Regale

PSD și-a ANULAT MITINGURILE. Mesajul partidului după moartea Regelui Mihai

Meyerhold spunea: „dacă vrei să ți se facă frică pe scenă, fugi”. Ei bine, o astfel de abordare, dinspre exterior către interior, fără un exces de intelectualizare, am avut în construcția lui Znaiduh.

EVZ: Care este mesajul central al spectacolului? Vorbim despre un vis deformat, caricaturizat, sau despre o caricatură modernă, ușor onirică?

Vlad Gălățianu: Într-o notă tragicomică, spectacolul invită la reflexie asupra iubirii, căsătoriei, singurătății, fricii de necunoscut... Tușele sunt groase. Personajele, asemenea unor clovni care râd cu un ochi și plâng cu celălalt. Într-adevăr, totul se petrece într-un vis, unde trăirile, acțiunile personajelor sunt hiperbolizate, dar și caricaturizate. Atmosfera amintește, întrucâtva, de filmele lui Federico Fellini. Îmi vine în minte un episod din *Amarcord*, care e foarte apropiat, ca imagine, de spectacolul nostru: un bărbat, cocoțat într-un copac, strigă din toate puterile: *Voglio una donna!* Personajul meu, Znaiduh, exclamă la un moment dat, exasperat: „Ce nebunie!”. Păstrând ghilimelele de rigoare, pot să folosesc exclamația în legătură cu *Burlaci și burlăcițe*. „Nebunia” din spectacol e însă justificată de faptul că, în vis, totul e posibil.

EXCLUSIV EVZ - Marian Oprișan: PSD să corecteze abuzurile prin legi în Parlament, nu prin mitinguri de protest

Regina Margareta a României

EVZ: *Burlaci și burlăcițe* poate fi interpretat într-un registru al grotescului, al dorințelor perverse, ascunse de multe ori, care ne îndepărtează de sensul și rostul unui cuplu, al unei iubiri autentice?

Vlad Gălățianu: Da. Sigur. Grotescul e, probabil, principala categorie estetică în acest spectacol. În ceea ce privește dorințele perverse ale personajelor, ele pot fi șocante pentru un ochi conservator, dar sunt pe deplin justificate scenic. Pot fi privite ca ceva ce ne îndepărtează de curățenia iubirii, de autenticitatea ei, mergând până la a distruge definitiv un cuplu. De asemenea, ne putem gândi la anumite dorințe refulate, ce își caută împlinirea în vis. Este una dintre interpretările posibile.

EVZ: *Burlaci și burlăcițe* exprimă veșnica fugă de singurătate a individului care se transpune social în ideea de cuplu, de legătură sufletească?

Vlad Gălățianu: Cred că frica de singurătate este motorul acțiunilor lui Znaiduh. Se teme de nuntă, de necunoscutul care se află dincolo de ea. Totodată, ideea de a rămâne singur îl înspăimântă. Există un zbucium interior, o nehotărâre a personajului, un hamletian „a fi sau a nu fi?”. Evitarea nunții înseamnă însă singurătate. Cred că întrebarea de mai sus constituie, de fapt, tema spectacolului.

EVZ: În ce măsură putem vorbi în acest spectacol de burlaci și burlăcițe și nu de indivizi care ar face orice pentru fericire, fie ea și un surogat?

Vlad Gălățianu: Glumind, aș zice că putem vorbi despre burlaci și burlăcițe care ar face orice pentru fericire, fie ea și un surogat. Tema nunții este centrală. Personajele sunt necăsătorite. Deci, avem de-a face cu burlaci și burlăcițe. Felul în care ele caută fericirea are, inevitabil, legătură cu statutul lor social. Nunta le poate satisface anumite dorințe și, prin urmare, îi poate face mai fericiți.

Burlaci și burlăcițe

Spectacolul *Burlaci și burlăcițe*, după o piesă scrisă de cunoscutul dramaturg israelian Hanoah Levin, este regizat de Alessandra Giuntini, cu Bogdan Budeș ca asistent de regie.

Distribuția este alcătuită din actorii: Vlad Gălățianu, Daniela Minoiu, Alexandru Mike Gheorghiu, Corina Dragomir și Sebastian Ghiță.

Burlaci și burlăcițe este o producție inspirată din Laboratorul de Teatru DENS, atelier experimental început în vara lui 2016 și condus de Oleg Loevski, regizor și producător de teatru din Rusia. Proiectul a reunit echipe de creație internaționale, punând în scenă trei spectacole în condiții de producție improvizată.

În 2008 a absolvit Secția „Arta Actorului” din cadrul Facultății de Teatru a Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” Bucu-

rești, la clasa profesorului Florin Zamfirescu. Prieten apropiat al Teatrului Notara, Vlad Gălățianu a fost distribuit în producțiile: *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare, regia Diana Lupescu (2013), *Titanic Vals* de Tudor Mușatescu, regia Dinu Cernescu (2012), *Umor, amor fior de dor... în București*, regia Diana Lupescu (2012), *Opera de trei parale* de Bertolt Brecht, regia: Diana Lupescu (2009), *Rinocerul îndrăgostit* de Liao Yimei, regia: Mihai Lungeanu (2008).

În perioada studenției, a interpretat, pe scena Studioului „Cassandra”, rolurile Lisander, din *Un vis... în noaptea miezului de vară*, după William Shakespeare, și Georges, din *Gaițele* de Alexandru Kirițescu, ambele în regia lui Florin Zamfirescu.

A experimentat și opera, în spectacolul *Lucia di Lamermoor* de G. Donizetti, în regia lui Ognian Draganov, pe scena Operei Naționale din București.

În stagiunea actuală, vă puteți întâlni cu personajele pe care le joacă în spectacolele: *Mult zgomot pentru nimic* (Balthazar), *Titanic Vals* de Tudor Mușatescu, regia Dinu Cernescu (Rădulescu Nercea), *Provocări inocente (O poveste foarte simplă)* de Maria Lado, regia: Ljupcho Gyorgievski (Alexei) și *Burlaci și burlăcițe* (Znaiduh) de Hanoch Levin, regia: Alessandra Giuntini.

de: Andrei Vișan

8. Raftul cu idei

din data de 20 Ianuarie 2017

<http://www.raftulcuidei.ro/interviu-cu-actrita-raluca-gheorghiu/>

Interviu cu actrita Raluca Gheorghiu

Comunicat de presă: Interviu cu actrița Raluca Gheorghiu

Un scurt dialog cu actrița Teatrului *Nottara*, Raluca Gheorghiu despre DADA-noNON (mai multe detalii **aici**), un spectacol aparte cu un decor revoluționar. În opinia sa, publicul se va regăsi în atmosfera din DADA-noNON, un spectacol ce explorează și detaliază problemele actuale cu care se confruntă individul mo-

dern(revolte populare, dezrădăcinarea ca fenomen psihologic al emigrației, instabilitatea socială care determină și insecuritatea individuală și nu în ultimul rând, dominarea exclusivă a rațiunii în toate deciziile de zi cu zi paralizând emoția și capacitatea emoțională a omului etc.)

Ce este DADAnoNON pentru tine? Cum te regăsești, cum ți se pare personajul tău?

DADAnoNON este tot zgomotul pe care îl trăim acum. Spectacolul reflectă stridența zilei de astăzi destul de încărcată, apăsătoare. Personajul meu sau prezența mea mai degrabă ar trebui să aducă lumină, să îmblânzească și să aseze respirația spectatorului într-un ritm uman. La ce mă refer? Dacă stai în zgomot de sirene îți crește brusc tensiunea. Devii automat tensionat. Misiunea mea în acest spectacol este să detensionezi și să ajut omul să capete o oarecare detașare care să-l facă să înțeleagă în ce lume trăiește.

Este o poveste foarte duioasă, de o tandrețe incredibilă. Aș mi se pare mie. Un om care trăiește în străinătate, un emigrant, resimte altfel lumea din jur. Din această perspectivă vorbim despre o poveste foarte actuală. Un om care este la limita atacului de panică tot timpul sau ar putea să fie pentru că nu știe dacă mai are lumină, dacă mai are ce mânca, unde doarme. Ea nu mai are siguranța zilei de mâine. Cu toate aceste lucruri, nevoia de a crede în om și în iubire poate să fie salvatoare. Altfel e foarte ușor să cazi pradă zgomotului. Imaginația poate fi salvatoare! Sunt foarte mulți oameni care se refugiază în vis pentru a depăși niște situații de criză.

Nevoia de a crede în destin te salvează. Chiar dacă este greu acum pentru tine, binele te așteaptă la orice pas. Acest lucru îi face pe românii din străinătate să reziste.

Raluca Gheorghiu

Ceea ce o caracterizează pe Raluca este apariția diafană, care umple scena cu lumină și delicatețe. Personajele sale sunt adesea conturate cu sensibilitate și o feminitate candidă, inconfundabilă, încununate de o privire melancolică. A fost distribuită în spectacole precum: „Amintiri despre mine” sau „Ultimele zile ale

trecutei mele vieți” (regia Mihai Lungeanu), „Blues” de Arthur Miller (regia Petre Bokor), „Deformații”, un text colectiv și „Jacques și stăpânul său” de Milan Kundera (regia Marcel Top).

Prezența sa plăcută, aparent fragilă, a ajutat-o în construirea unor personaje feminine ingenuie, dar cu o viață interioară fascinantă. Femeile construite de Raluca Gheorghiu poartă un zâmbet visător pe chip și o tristețe neliniștită în privire.

Dintre rolurile pe care le-a interpretat de-a lungul timpului, amintim: Logodnica din „Nunta însângărată” de Federico García Lorca (regia Andreea Vulpe), Ileana Cosânzeana din „Înșir-te, mărgărite!” de Victor Eftimiu (regia Alexandru Dabija), Natașa Rostova din „Război și pace” după romanul omonim al lui Lev Tolstoi (regia Petre Bokor), Nina Zarecinaia din „Pescărușul” de A.P.Cehov (regia Corina Oprea), Hanna și Femeia din tripticul „De trei ori dragoste” (regia Ulrike Döpfer), Tatiana din „Bătrânul” de Maxim Gorky (regia Catrinel Dumitrescu), Mingming din „Rinocerul îndrăgostit” de Liao Yimei (regia Mihai Lungeanu). Bineînțeles că trăsăturile ei au recomandat-o pentru rolul de Albă-ca-Zăpada din montarea „Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici”, o adaptare a basmului Fraților Grimm, în regia lui Cornel Todea, la Teatrul Ion Creangă.

Pe Raluca Gheorghiu o puteți vedea în stagiunea curentă a Teatrului *Nottara*, în următoarele spectacole: „Ultimul Don Juan” de Neil Simon, în regia lui Petre Bokor, „Titanic Vals” de Tudor Mușatescu, în regia lui Dinu Cernescu, „Aniversarea” de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov, în regia lui Vlad Massaci, „Fazanul” de Georges Feydeau, în regia lui Alexandru Mâzgăreanu, „Tango, monsieur?” de Aldo Lo Castro, în regia Ancăi Maria Colțeanu.

„DADANONON” prinde viață în inima și mintea spectatorului

DADAnoNON, cea mai provocatoare producție a Teatrului *Nottara*, care a deschis cu succes Festivalul Culturii Române la Cracovia, la invitația ICR Varșovia, pe 12 mai, la Cricoteka (legendarul spațiu teatral din Cracovia, înființat de regizorul Tadeusz Kantor), este în esență o invitație către inefabilul zilelor noastre care de multe ori se ascunde sau este obnubilat de grija noastră constantă către concret și pragmatism lipsit de emotivitate.

Scenariul pentru DADAnoNON îi aparține Ilincăi Stihî – care a semnat și regia spectacolului – și are în construcția sa texte de Tristan Tzara, Antonin Artaud, V.I. Lenin. Din distribuție fac parte îndrăgiții actori Cristina Florea, Cristian Nicolaie și Dan Bordeianu.

Scenografia a fost concepută de Imelda Manu. În viziunea sa, istoria nu este o succesiune logică de evenimente fixe ci un univers pluristratificat format din imagini în oglindă și din personaje ce se reflectă în istorie în mod holografic sau fantomatic.

Sursa: Raftul cu idei

9. Ziarul de Vrancea

din data de 26 Ianuarie 2017

<https://www.ziaruldevrancea.ro/actualitatea/ultimele-stiri/1588839411-focsaniul-intre-materialism-si-fatarnicie-adjudul-un-loc-pustiit.html>

Ziarul de Vrancea
Îți spune ce alții îți ascund!

Actualitatea ▾ Special ▾ Rubrici ZdV ▾ JC ZdV TV ZdV FOTO Anunțuri ZdV Promo ▾ Proiecte ZdV ▾ ZdV Localități ▾ Timp Liber

Prima pagină / Actualitatea / Ultima oră / Focșaniul, "între materialism și fățarnicie", Adjudul "un loc pustiit"

Ultima oră

Focșaniul, "între materialism și fățarnicie", Adjudul "un loc pustiit"

 Alexandru Filimon
26 Ian 2017 | 9213 vizualizări

Distribuie:

Soare răsare: 7.31
Soare apune: 16.26
Calendar creștin ortodox:
Sfânta Mare Mc Varvara Cuv
Sf Ioan Damaschin(Dzlegare la
pește)

Calendar catolic:
Ss. Ioan Damaschin, pr. înv. *;
Varvara, fc. m.; Ioan Calabria,
pr.

Maxima zilei: „Nu prea știu de
ce-ți scriu. Simt că am mare

Focșaniul, "între materialism și fățarnicie", Adjudul "un loc pustiit"

Județul nostru se mândrește cu una dintre cele mai talentate artiste de la Teatrul Notarra din București. De loc din Adjud, Raluca Gheorghiu a absolvit jurnalismul la Cluj dar a decis să continue cu Actoria, "o scoală de mecanică fină", după cum o caracterizează și care a trecut-o prin alambicul artei teatrale. Trecută prin viață și maturizată în nenumăratele roluri interpretate pe scenă, actrița Raluca Gheorghiu spune că "vine un timp când călătoria începe cu tine". Ziarul de Vrancea publică astăzi un interviu-mărturie cu frumoasa și talentata adjudeancă, realizat de jurnalistul Alexandru Filimon.

Viața-i o mare surpriză dacă o lași să fie. Asta a fost concluzia întâlnirii mele cu **actrița Raluca Gheorghiu** de la **Teatrul Notarra din București**, plecată de la **Adjud**. Așa este și spiritul ei, sălbatic și catifelatși mai ales impredecibil. Nu poți ști niciodată când te poate fura, fermeca cu un zâmbet sau te poate năuci cu o replică. Ea trăiește pe scenă, așa cum trăiește și pe scena vieții. Vă invit să o descoperiți în acest interviu așa cum este ea, o mare surpriză!

Raluca Gheorghiu este de pe meleagurile Vrancei, dintr-un orășel ce te introduce imediat într-o atmosferă familială. Pentru ea, Adjudul este ”acasă”, pentru noi este un orășel cu tradiție ce crește vlăstari tineri și pereni.

Alexandru Filimon: Rădăcinile tale sunt undeva în Adjud. Se spune că locurile natale ne modeleazăși chipul, nu doar destinul. Cum tezeziacum,dupăatâtatimp?

Raluca Gheorghiu: Eu sunt din Adjud. Adjudul ține de toți ai mei și e acasă pentru mine. Acesta este locul pe care eu îl numesc acasăși acum, după atâta timp de când m-am despărțit de el. Ajung foarte greu acasă, dar și când ajung și trec de prima senzație, că s-au schimbat multe, și vezi cum timpul îți alungă trecutul și oamenii,și mai rău, ajungi în punctul în care săți se scurgă printre degete foarte repede fără să-ți dai seama, găsesc acel ceva care mă încarcă, mă așează. După două zile, deja ”redevin” acasăși mi-e greu să plec.

Adjudul, acum, este un loc pustiit deoarece mulți lucrează în străinătate,inclusiv mama și sora mea care sunt în Italia. Așa se întâmplă cu majoritatea familiilor de acolo.Într-un cuvânt,dezrădăcinare.Au venitfoartemulțiîn Adjud dinsatele de primprejur și e așa un amalgam. Peisajul, din punct de vedere al oamenilor, nu-l mai recunosc.Îl mai am pe bunicul meu acolo.

Focșaniul, între materialism și fățărnicie, dincolo de iubirea pentru oameni!

Liceul l-am făcut în Focșani unde am stat la familia din partea tatei. A fost frumos să ajung să o cunosc la 14 ani și am rămas acolo pe perioada liceului. Unul din considerente era faptul că existau clasele de limbi moderne la LiceulAlexandru Ioan Cuza, pe care l-am urmat. Am absolvit secția engleză-franceză.

Focșaniul ca loc nu mă atrage. Mă leagă amintirile din liceu, profesorii, o parte

din ei, pe care i-am apreciat foarte mult. Spre exemplu, Belfu, care era autentic, asumat, și se bucura de chestia asta. Știi, un om care își face sieși cu ochiul și transmite asta în jur: ”este ok să fii tu”. Avea energie aparte cu care ne molipsea pe toți.

În Focșani, poate greșesc, dar am perceput așa o stare de materialism accentua și multă fățarnicie cumva. Așa am simțit atunci în perioada când am făcut liceul, deci 1994-1998. Multe perioade din viața mea nu mi le aduc aminte în detalii sau situații concrete. M-am lăsat purtată de visele și trăirile mele. Imaginea pentru mine este un tablou al emoțiilor!

Amintirile din liceu, crâmpie de emoții, bucurii, dublate de timiditate!

Raluca Gheorghiu a studiat timp de doi ani Jurnalismul, la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj, dar căutările ei nu s-au oprit aici, ci a continuat drumul împlinirii sale profesionale în luminile scenei.

Mi-o aduc aminte pe doamna Nedelcu, profesoara de română, mi-l aduc aminte pe domnul Crăciun, profesor de română care conducea o trupă de teatru în care era și Gabi Răuță atunci, care acum este coleg cu mine de scenă la Nottara. Prima oară când am ajuns în Focșani, am dat probă la Ateneu, la trupa de acolo și au vrut să mă ia, dar nu m-au lăsat de acasă. Au spus că este prematur pentru o fată să facă chestii de genul acesta. Nu m-am dus. Casă, liceu, asta a fost traseul meu în Focșani! Eram destul de copil și îngrozitor de timidă. M-am dus la cabinetul de psihologie în liceu și am spus că sufăr de timiditate și că îmi este foarte greu să mai continui așa.

Deci, m-a chinat timiditatea foarte mult timp și asta m-a determinat să fiu la locul meu. Nu în sensul cel mai bun, ci în sensul în care m-am făcut foarte mult timp, până nu demult, mai mică decât sunt.

Fiecare suntem unici și avem darurile noastre și drumul nostru. Motivul acestei mici izolări datorate unei insecurități emoționale pe care o port din copilărie, părinți divorțați, jumătăți de lucruri. Toate acestea contează enorm și este un adevăr că tot ceea ce ne deviază comportamentul trebuie căutat în primii ani de viață.

”Viața te poartă în multe direcții, mai ales când tu cu tine nu știi ce și cum”

Încep din ce în ce mai mult să mă văd în oglindă, să fiu mai conștientă de sinele meu. Fiind dintr-un orașel din provincie, există cutuma să te porți frumos, cuviincios, să fii la locul tău, ăla pe care ți-l oferă societatea. Bunul simț este un lucru extraordinar, dar depinde dacă ajunge să fie corp comun cu tine sau este doar o chestiune impusă de societate. Eram un copil foarte responsabil, atent la cei din jur și mai ales binevoitor. Eu acum m-aș lua și m-aș scutura puțin.

Copilul observă foarte bine ce este în jurul său și, la un moment dat, se identifică cu imaginea asta care vine din afară. În ceea ce mă privește, reacțiile din jur erau pozitive și oamenii din jurul meu aveau numai gânduri de bine. Am avut parte de oameni care îmi spuneau că sunt un om bun, luminos, frumos, dar și o colivie de aur e tot colivie.

Viața te poartă în multe direcții, mai ales când tu cu tine nu știi ce și cum. Atunci trebuie să te oprești să vezi ce e cu tine. Eu m-am oprit cu frână bruscă. Când te pierzi în tot ceea ce se întâmplă în jurul tău, dai mai mult decât ai, mai mult decât poți să oferi. Acest lucru la un moment dat te îmbolnăvește.

A.F.: Unde te-ai îndrăgostit prima oară?

R.G.: La Cluj m-am îndrăgostit prima oară. Am plecat de la Focșani la Cluj. Nu știu ce sa-ți spun mai exact. S-a deschis o zonă acum când mă întrebi toate aceste lucruri și îmi vin în minte foarte multe imagini. Am evitat Bucureștiul din prejudecăți tot aici am ajuns în final.

M-am dus la Cluj că aveam un amic din Adjud care era student acolo. La un moment dat mi-a zis: ”Îa citește tu monologul acesta” și după ce m-a ascultat, m-a întrebat de ce nu merg să fac teatru. Nu m-am gândit foarte mult și m-am dus să dau admitere acolo. Era oricum o mare confuzie în capul meu, vroiam și jurnalism și drept. Îmi doream foarte mult ceva, dar nu știam ce. Mi-a intrat în cap chestiunea cu teatrul, dar fără să știu mare lucru despre. Am intrat la secția de actorie a Universității Babeș-Bolyai, clasa Miklós Bács.

”Lucrurile minunate care ne împlinesc vin din credință, lumină, iubire”

Am perceput acea experiență ca fiind absolut halucinantă. Ca urmare, în anul doi eram deja studentă la București, UNATC I.L.Caragiale, clasa Florin Zamfirescu. Din lac în puț aş putea spune.

A fi actor înseamnă să fii trup și suflet, să nu cunoști limite în a te dedica, dar să nu uiți de tine ca om. Sâmburele a ceea ce se întâmpla acolo la Facultatea de actorie era să forțezi niște limite în a te descoperi ca artist. Eu m-am simțit în pericol de a mă pierde ca om! E drept că aş fi putut să mă împlinesc tehnic ca actor. E, într-adevăr, o școală de mecanică fină! Noi, oamenii, avem niște posibilități extraordinare, însă lucrurile minunate care ne împlinesc în meserie și în viață vin din credință, lumină, iubire. Altfel ne asumăm libertăți total exterioare. Prefer să mă orientez centripet.

O generație de sacrificiu...a nimănui!

Revin la București, clasa Florin Zamfirescu. Am fost o generație de sacrificiu și asta pot să spun cu toată inima, din păcate. E trist și e foarte adevărat! Fiecare a scăpat cum a putut! Nici spectacol de producție nu am avut. Majoritatea ne-am dat licența cu spectacolele colegilor de la regie, la repetițiile cărora nu aveam bucuria să-l vedem pe Zamfu prea des. Chiar deloc. În schimb, pot să-i mulțumesc din tot sufletul lui Mircea Gheorghiu (asistent la clasa noastră) pentru încredere și susținere.

A.F. : Cum a fost debutul la Teatrul Nottara?

R.G : Am debutat în anul III la Teatrul Nottara în urma unei audiții pentru rolul Natasha Rostova din ”Război și pace”, în regia lui Petre Bokor. De când am văzut

anunțul pe ușa liftului din UNATC am știut că este pentru mine. Cred în astfel de momente când se face lumină.

”Sunt momente când se luminează totul în jur și simți că aceea este direcția”

La prima înfățișare la Nottara aveam niște emoții așa puternice încât nu reaușeam să pun nici zahăr cu lingurița în ceai în timp ce îi așteptam pe ceilalți. Am întâlnit niște oameni extraordinari, era Milu(Emil Hossu) cu Catrinel Dumitrescu, Bebe Cotimanis, era Petre Bokor, Maria Mitrache Bokor. Sunt momente când se luminează totul în jur și simți că aceea este direcția. Efectiv pluteam, eram foarte asumată, credeam foarte mult în tot ceea ce făceam. După am mai luat un casting pentru un spectacol în regia Ulrike Do—pfer, un spectacol ca un haiku, un triptic, două piese japoneze și un Beckett cu muzica live(apaținând lui Iosif Herțea): Călin Torsan - instrumente de suflat și Silviu Fologea- percuție. Am mai intrat în ”Înșir-te mărgărite!” a regizorului Alexandru Dabija, ”Titanic vals” în regia Dinu Cernescu. După patru ani de colaborare și mai multe spectacole în teatru, am fost angajată.Deja am 14 ani de când sunt în acest teatru. Acum vreau să fiu mai atentă la partenerii mei de scenă. Să comunic real chiar dacă asta înseamnă să nu mai arunc cu zâmbete cum am făcut tot timpul. Acum ar fi timpul să nu o mai iau pe ocolite și să pornesc de la mine călătoria mai departe!

”Vreau să aduc lumină pe scenă!”

Sunt în asentimentul lui Pascu care spunea să-ți mai adormi puțin mintea și să fii în inimă.Am avut momente când mi-am zis: „Eu ce fac la vârsta asta?”. Nu m-am ocupat de nimic, de genul ”să fac carieră”, să-mi fac imagine.Am fost odată la Emil Hossu și i-am spus că mi-aș dori să am și eu mai multă minte săștiu și eu ce e cu mine pe lumea asta,și mi-a zis: ”Stai liniștită că de-aia îi spune mintea de pe urmă”. (Sunt oameni care rămân vii în conștiința ta. Emil Hossu este unul dintre aceștia).

Eu am pornit să fac teatru din inimă și cu multă inconștiență.Acum sunt mult mai prezentă în ceea ce fac și îmi doresc să fac. Teatrul din inimă, iar pe scenă vreau să aduc lumină!

”Pentru mine oamenii sunt foarte importanți”

Mă bucur că există o efervescență în teatru, care ne-a scos din zona călduță-formală care s-a instalat la un moment dat printre noi, acum mă refer la proiectul "Familie de artiști" al lui Alexander Hausvater, la Laboratorul de Teatru Dens, la spectacolul "Acasă" al Nonei Ciobanuși "Tango, monsieur", al Ancăi Maria Colțeanu, unde joc și eu. Mă aștept la cât mai multe proiecte, ateliere de mișcare și workshop-uri pe viitor.

În 2016 se fac 10 ani de când sunt actor permanent al Teatrului Nottara. Mă bucur de apreciere, prețuire printre colegii mei și mă bucur de spectacolele în care am jucatși în care joc.

"Nu am fost niciodată împotriva compromisurilor atâta timp cât le găsesc sensul"

Nu funcționez bine dacă nu cred în oamenii cu care colaborez, în ceea ce propun și în autenticitatea contextului. Nu am fost niciodată împotriva compromisurilor, atâta timp cât le găsesc sensul. Nu sunt un actor tehnic, eu trăiesc personajul, îi adâncesc trăirile și îi explorez sentimentele, plecând de la el, de la înțelegerea omului care are să devină. Ambalajul nu mă atrage. Am jucat în spectacolul "Portugalia", regizat Victor Ioan Frunză. Cât am așteptat acest proiect! Au fost unele probleme cu distribuția! Eu știu cât suflet am pus acolo și câte lucruri bune puteam să fac acolo și am și făcut. Cu tot respectul față de Frunzăși echipa lui, pentru mine această experiență a fost o dezamăgire.

Am repetat la spectacolul "Fazanul", unde atmosfera a fost extraordinară, se simțea în aer bucuria. Cu regizorul Francisco Alfonsin am descoperit un crez, o metodă de lucru. Este o întâlnire bună! Toate sunt întâlniri bune, iar unele sunt memorabile.

Tango, monsieur?, cu o zână rea

Spectacolul "Tango, monsieur?", în care joc, este special pentru mine. Aici joc o zână rea, devoratoare, o femeie în toată splendoarea vulnerabilității ei! Eu mă metamorfozez în funcție de ceea ce joc. Dacă vibrez cu personajul, mă deschid astfel încât vibrația prinde conturși e gata să-și povestească viața.

A.F. : Ce vrea Raluca Gheorghiu de la viitor? Poți să începi și prin a spune: ”Nu știu!”. Se acceptă!

R.G. : Îmi doresc să nu-mi mai neglijez darurile și să fac ce pot mai bine pentru ele.

Adică să fiu un pic mai responsabilă de ceea ce mi-a dat Dumnezeu și să onorez acest lucru. Când ești constient de puterea ta atunci dăruiești mai mult. În ultimii ani am început să constientizez că lumea nu este așa o mare de intenții și gânduri bune și de curcubee peste tot.

Acum trăiesc mult mai mult în realitate decât înainte și îmi dau seama că pot să iau lucrurile și oamenii așa cum sunt și să fiu în echilibru cu mine. Îmi pierd liniștea și măsura dacă mă tot risipesc. De la un timp, am început să am o nouă atitudine față de oameni în general. Pot fi și rea uneori, fără să îmi doresc vreodată să fac rău cuiva. Ceva s-a schimbat în mine și continuă să se schimbe!

Ion Gyuri Pascu, Dumnezeu să-l odihnească, spunea un lucru frumos și adevărat: ***”cu frica nu te lupți, o înlocuiești...o înlocuiești cu iubire”***. Eu nu am ajuns încă acolo, dar cred că sunt pe drumul ce bun. În teatru se reflectă ceea ce ești tu deoarece fără tine, ca spirit, ca dar de la divinitate, nu se întâmplă nimic. Și pentru acest lucru trebuie să înveți să te accepti așa cum ești, să depășești niște limite, să te auto-depășești.

”Viața-i o mare surpriză dacă o lași să fie”

Vreau să mă îndrăgostesc, să călătoresc, vreau copii și vreau să cânt la fluier de bambus, tobe africane, să dansez, să mă descopăr prin ceea ce fac. Vreau să am mai mult curaj. Vreau să mă surprind! Să vedem unde mă duce drumul! Generic mă pot gândi la felurite lucruri, și cred sincer că le putem avea pe toate în viață dacăștim să adăugăm măsură. Sigur că îmi doresc o familie, dar acum am grijă de mine cu gândul la o familie.Când o veni momentul, mă voi bucura. Visul meu e să-mi găsesc sufletul pereche, pe care nu-l mai văd ca pe un ideal, doar ca pe omul potrivit mie. Vreau să îmbătrânesc frumos și să mă bucur de viață. Nu vreau să-mi pun limite. Descopăr libertatea în timp ce mă descopăr pe mine.Viața-i o mare surpriză dacă o lași să fie.

Ceea ce o caracterizează pe Raluca Gheorghiu este apariția diafană, care umple scena cu luminăși delicatețe. Personajele sale sunt adesea conturate cu sensibilitate și o feminitate candidă, inconfundabilă, încununate de o privire melancolică. A fost distribuită în spectacole precum: „Amintiri despre mine” sau „Ultimele zile ale trecutei mele vieți” (regia: Mihai Lungeanu), „Blues” de Arthur Miller (regia: Petre Bokor), „Deformații”, un text colectiv și „Jacques și stăpânul său” de Milan Kundera (regia: Marcel Țop).

Prezența sa plăcută, aparent fragilă, a ajutat-o în construirea unor personaje feminine ingenuie, dar cu viață interioară fascinantă. Femeile construite de Raluca Gheorghiu poartă un zâmbet visător pe chip și o tristețe neliniștită în privire. Dintre rolurile pe care le-a interpretat de-a lungul timpului, amintim: Logodnica din „Nunta însângerată” de Federico García Lorca (regia: Andreea Vulpe), Ileana Cosânzeana din „Înșir-te, mărgărite!” de Victor Eftimiu (regia: Alexandru Dabija), Natașa Rostova din „Război și pace” după romanul omonim al lui Lev Tolstoi (regia: Petre Bokor), Nina Zarecinaia din „Pescărușul” de A.P.Cehov (regia: Corina Oprea), Hanna și Femeia din tripticul „De trei ori dragoste” (regia: Ulrike Döpfer), Tatiana din „Bătrânul” de Maxim Gorky (regia: Catrinel Dumitrescu), Mingming din „Rinocerul îndrăgostit” de Liao Yimei (regia: Mihai Lungeanu). Bineînțeles că trăsăturile ei au recomandat-o pentru rolul de Albă-ca-Zăpada din montarea „Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici”, o adaptare a basmului Fraților Grimm, în regia lui Cornel Todea, la Teatrul Ion Creangă.

Pe vrânceanca Raluca Gheorghiu o puteți vedea în stagiunea curentă a Teatrului Nottara, în următoarele spectacole: „Ultimul Don Juan” de Neil Simon, în regia lui Petre Bokor, „Titanic Vals” de Tudor Mușatescu, în regia lui Dinu Cernescu, „Aniversarea” de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov, în regia lui Vlad Massaci, „Fazanul” de Georges Feydeau, în regia lui Alexandru Mâzgăreanu, „Tango, monsieur?” de Aldo Lo Castro, în regia: Ancăi Maria Colțeanuși în DADAnoNON, scenariu și regie de Ilinca Stih.

de: Alexandru Dumitru Filimon

10. DC NEWS

din data de 07 Noiembrie 2017

https://www.dcnews.ro/teatrul-nottara-loc-de-refugiu-al-unor-seri-de-poveste-interviu-cu-marinela-epu-directorul-teatrului-nottara_564886.html

Teatrul Nottara - loc de refugiu al unor seri de poveste. Interviu cu Marinela Țepuș – directorul teatrului Nottara

A vrut, încă din adolescență, să intre în lumea teatrului. Visa să fie actriță, însă destinul a vrut altceva. O găsim în teatru, însă nu pe scenă.

A fost secretar literar, critic, timp de 6 ani a condus Teatrul „George Ciprian” din Buzău, iar din decembrie 2011 este directorul celebrului teatru de pe Bulevardul Magheru. Este omul care, prin determinarea și dăruirea sa, a salvat "Nottara" de la desființare atunci când, în 2016, teatrul a fost scos în stradă în celebrul scandal al bulinei roșii.

Astăzi povestește cu zâmbetul pe buze despre perioada în care întreaga trupă a fost nevoită să joace pe unde putea. Deși, lupta pentru sediu încă nu s-a încheiat... Marinela Țepuș, directorul Teatrului "Nottara". Pentru că pe 10 noiembrie este ziua ei, îi dorim muți ani cu fericire și realizări.

- Stimată doamnă Marinela Țepuș, ce are special Teatrul "Nottara" în peisajul teatrelor din București? De ce l-am alege înaintea altora?

Marinela Țepuș: Istorie! 70 de ani de activitate neîntreruptă. Locul în care se află: unul dintre cele mai importante și circulate bulevarde bucureștene. Imobilul: construit, cu dragoste și știință, de către unul dintre cei mai mari ingineri constructori și antreprenori bucureșteni, Liviu Ciulley, pentru fiul său, marele regizor Liviu Ciulei. Trupa: actori talentați din toate generațiile. De ce l-am alege înaintea altor teatre? Pentru toate cele amintite și fiindcă are spectacole și multe alte evenimente culturale pentru toate gusturile.

- Care sunt problemele actuale ale unui manager de teatru?

Marinela Țepuș: Faptul că segmentul administrativ îi ocupă mai tot timpul în dauna celui artistic. O conducere "bicefală", formată dintr-un director executiv sau manager și un director artistic mi s-ar părea mai potrivită. Faptul că există o ordonanță de urgență (OUG 189/ 2008) cu prea multe modificări, completări și un ordin de ministru (2799/10 decembrie 2015), în baza cărora și potențialii manageri, și managerii titularizați pot fi umiliți în urma unor concursuri sau evaluări nedrepte, părtinitoare. Știți, de pildă, că, deși primește note (ca la examenele școlare) la evaluările anuale, de final de mandat sau la concursurile de proiecte pentru ocuparea postului, managerul nu are posibilitatea să conteste nota, ci doar procedura? Deși evaluatorii sunt obligați să facă un raport motivat, aceștia transmit doar nota finală obținută de manager, iar raportul conține cel mult niște vagi recomandări, nu și motivarea notei? Știți că un om de teatru, oricât de bine pregătit, nu poate deveni manager de teatru dacă nu are și licența în domeniul de specialitate? Doctoratele, masteratele, experiența în domeniu nu au valoarea unei diplome de licență în urma a trei ani de studiu – conform acestei năstrușnice ordonanțe.

- 2016 a fost un an extrem de greu pentru Teatrul Nottara, ati fost nevoiti sa plecati din sediul in care sunteti de 70 de ani...care mai este acum situația clădirii în care funcționează Nottara?

Marinela Țepuș: O situație destul de incertă, pentru că, în iunie 2019, dacă nu vor fi făcute unele lucrări de consolidare ale imobilului, vom intra din nou sub incidența Legii 282/ 2015 privind măsuri pentru reducerea riscului seismic al construcțiilor și vom fi obligați să ne suspendăm activitatea cu publicul în sediul de pe bd. Magheru 20. Primăria Municipiului București are și disponibilitatea și bugetul necesar pentru a ne sprijini, însă nu are și pârghiile legale să facă aceste lucrări, câtă vreme proprietarii nu își exprimă acordul. O lege șchioapă a închis în mare grabă o sumedenie de spații (culturale, comerciale) din zonele istorice ale Capitalei, însă nu s-au găsit nici până azi soluțiile pentru a le consolida și a le face din nou accesibile publicului. Pe scurt, dacă nu se găsesc soluțiile pentru consolidare, Teatrul "Nottara" ajunge din nou în stradă.

- Cum credeți că va arăta teatrul peste 30 de ani?

Marinela Țepuș: Cum va arăta nu prea știu, însă sigur nu va dispărea. Probabil că va fi tributar mai mult tehnicii și efectelor de lumină și sunet decât poveștii și jocului actorilor. Sau poate că va (re)deveni foarte popular, mutându-se mai mult în stradă, piețe, parcuri.

- Ce ne puteți spune despre proiectele Teatrului Nottara?

Marinela Țepuș: Am încheiat cea de-a cincea ediție a Festivalului Internațional de Teatru – FEST(in) pe Bulevard cu un extraordinar succes de imagine și de public. (În contextul în care au mai avut loc, tot în luna octombrie, încă cinci festivaluri de teatru.) Asta înseamnă că suntem gata pentru a începe organizarea următoarei ediții. Pregătim deschiderea Anului dedicat Centenarului Marii Uniri, în preajma zilei de 1 Decembrie, cu șase spectacole: un recital al actorului Emil Boroghină, pe un scenariu de poezie alcătuit de către domnia sa, "Despot Vodă", după Vasile Alecsandri, "Vlaicu Vodă", după Alexandru Davila, "Trilogia Moldovei", după Barbu Ștefănescu Delavrancea – în regia lui Alexandru Măzgăreanu, "Despre olteni cu dragoste", scenariu de Constantin Fugașin, după "La Lilieci" de Marin Sorescu – în regia lui Constantin Fugașin, "Cafeneaua lui Alexandru Repan", spectacol lectură pe textul "Abel și Cain" de Horia Lovinescu. Vor mai ieși la rampă două premiere: "Asta-i ciudat", după Miron Radu Paraschivescu – în regia Diane Lupescu și "Hamlet în sos picant" de Aldo Nicolaj – în regia lui Alexandru Jitea. Și așa cum stă bine sfârșitului de an, vom avea, în cadrul programului Crăciun cu "Nottara", un concert marca Nicu Alifantis, un concert de colinde și un spectacol cu Moș Crăciun pentru copiii colegilor noștri.

Care vă este cea mai dragă amintire legată de teatru?

- Marinela Țepuș: Octombrie 2016 – redeschiderea oficială a teatrului pentru public, momentul când „ne-am întors acasă”. Și asta grație unei expertize tehnice temeinic realizată de către un mare profesor, Paul Ioan, și de către echipa domniei sale. Faptul

că, de atunci, întregul colectiv al Teatrului "Nottara" a început să funcționeze ca o familie.

- Dacă ar fi să transmiteți cititorilor DC News, printre care sunt foarte mulți iubitori de teatru dar și celor care nu au fost niciodată la "Nottara" un mesaj, care ar fi acela?

Marinela Țepuș: Suntem atât de aproape de a vă oferi o seară de poveste încât ar fi păcat să o ratați! Ajunge să intrați pe www.nottara.ro pentru a descoperi o seamă de lucruri despre noi și despre proiectele făcute special pentru dumneavoastră.

Scurtă prezentare

Născută: 10 noiembrie 1959, Duleu, jud. Caraș Severin

Studii: Facultatea de Litere - Universitatea de Vest Timișoara - specializarea Româna - rusă, Academia de Teatru și Film „I.L. Caragiale” București - specializarea Teatrologie

de: Flaviu Predescu

11. IQool

din data de 27 Ianuarie 2017

<https://www.iqool.ro/interviu-cu-adrian-vancica-ce-lentano-povesteste-tinerilor-despre-actorie/>

The screenshot shows the IQool website interface. At the top is the IQool logo with the tagline "because each is not enough". Below the logo is a navigation bar with links: BREAKING NEWS, IQOOLTURĂ, DEZVOLTARE PERSONALĂ, FASHION, INTERVIURI, UNDE IEȘIM?, SPORT, and SĂNĂTATE. The main content area features the article title "Interviu cu Adrian Văncică: Ce le(ntano) povestește tinerilor despre actorie" and a sub-header "De către Roxana Ursu - Ian 27, 2017". Below the title is a large portrait of Adrian Văncică. To the right of the article is a sidebar with social media links (Facebook, Instagram, Twitter) and a list of recent articles including "Zdob și Zdub la Hard Rock Cafe", "Spectacolul 'IDOLUL ȘI ION ANAPODA'", "Pompei: hipsterii din Antichitate", "Târg de Sfântul Nicolae", and "Interviu cu Andreea Butunoi".

Interviu cu Adrian Văncică: Ce le(ntano) povestește tinerilor despre actorie

Interviu Adrian Văncică iqool.ro

Era frumos. Îmi și imaginam un cadru cu mine și Celentano (Adrian Văncică) stând la o vorbă. Dar nu oricum. Filmul meu se derula undeva vara, într-un sat „Vaya după țuică și femei”. Însă numele, dați-mi voie să vă spun, înainte să vă alarmați, că nu face deloc cinste oamenilor de acolo. Mai să nu-ți vină să crezi, dar e un sat plin de locuitori cumsecade, atât de muncitori și preocupați cu ale lor, încât nu le mai pasă de capra vecinului și uită de răutăți sau neînțelegeri.

Acolo voiam eu să port discuția cu Adrian Văncică. Pe un deal precum cele din Middle Earth, pe unde se plimba Frodo în *Lord of the Rings*. **Mai o glumă, mai lăsam o căruță să treacă, mai auzeai un „Salutare stimabile vecin”.**

Dar visul meu era la fel de instabil ca cel a lui DiCaprio în *Inception*. Și nimic nu te trezește mai repede și brusc decât gerul. Am coborât de pe unicorn fără voia mea și silită de împrejurări. Nu știam că realitatea poate să fie atât de rece (la propriu).

Cadrul meu s-a mutat la Teatrul Nottara, unde m-am întâlnit cu **Adrian Văncică** și am purtat o discuție mai **meaningful** decât mi-aș fi putut închipui. Iar filmul meu dintr-o comedie cu final previzibil s-a transformat într-un thriller interesant și captivant. Cu fiecare răspuns pe care îl primeam, Adrian Văncică mă făcea să mă simt ca într-un joc de *Dungeons & Dragons* – cu multe secrete de aflat și surprize la tot pasul. Ca și în actorie, orice pas greșit te costă și trebuie să fii tare atent cum gestionezi momentele de glorie.

Adrian Văncică e un actor sincer mai presus de toate. Chiar îngrijorător de talentat, ar spune unii: te poate emoționa până la lacrimi prin modul lui de a juca. N-aș fi crezut că personajul Celentano care trebuie, prin definiție, să te facă să râzi până uiți ce zi e mâine, poate reuși să se transforme atât de tare încât să spui „**Eu fix azi am terminat șervețelele?**”.

Poezia interpretată de Adrian Văncică (Celentano) de 1 decembrie m-a lăsat fără cuvinte. **Da, pe mine, care am un răspuns la toate.**

Interviu Adrian Văncică iqool.ro

Mulți actori încearcă să își dea seama care este secretul pentru a reuși în această meserie. Ar fi surprinși să afle că răspunsul este chiar în fața lor. Iar Adrian Văncică îl știe.

În interviul de mai jos, îndrăgitul actor ne-a răspuns la câteva întrebări. Iată despre ce am discutat.

1. Cât de beat poate să devină un actor din actorie?

Uite, facem un joc de cuvinte. Nu poate să devină beat, poate să se îmbete. Adică nu poți să fii beat din actorie prea mult. Pentru că nu câștigi atât de mult să bei, decât dacă bei o țuică și ți-ai lovit imediat gleznele.

Dar poți să te îmbeți de la succes și poți să o iei razna dacă el vine la o vârstă nepotrivită, adică atunci când ești prea mic. Dacă îți aduci aminte, cum a fost personajul lui Leonardo DiCaprio în Titanic când spunea „I am the king of the world” ... și a murit.

Nici nu știu cât de beat poți fi. Poți fi foarte beat să îți pierzi mințile, să te pierzi pe tine și să nu te mai găsești niciodată.

2. Care este cea mai mare iluzie cu care se confruntă un actor?

Cea mai mare iluzie de care se poate lovi un actor este să își închipuie că succesul poate să țină o viață. Ori nu, lucrurile se termină la un moment dat. Și, din cauza asta, reinventarea nu e doar un clișeu. Nu. Chiar trebuie să găsești în permanență ceva nou în tine. Să oferi publicului mai multe variante ale tale.

O altă iluzie cu care se poate confrunta un actor este că poate fi iubit sincer de toată lumea. Oricât de bun și oricât de măiestru ar fi în meseria lui, sigur se va găsi cineva care să arunce cu vorbe aiurea.

Adrian Văncică interviu pentru iqool.ro

Mirajul ăsta că vreau să fiu plăcut și iubit de toată lumea este unul de tinerețe, atunci când îți dorești să fii foarte bun. După, îți dai seama că sunt dușmăni la mijloc, sunt interese, invidii și te înveți și cu ele. Trebuie să le lași la locul lor și să le iei ca atare, ca făcând parte din viața ta artistică.

3. A fost actoria prima dumneavoastră opțiune pentru o carieră?

Da, a fost prima mea opțiune, dar n-am avut un motiv anume. Nu mi-am zis „Bă, mă fac actor să scap de armată” sau „Mă fac actor pentru că nu îmi place chimia”. Nu, s-a întâmplat pur și simplu. Am mai zis-o, n-am avut un declic să spun „Gata! Am fost până acum frizer, dar de acum încolo mă fac actor”.

Nu m-a găsit pe stradă Sergiu Nicolaescu să-mi zică „Bă ce meclă ai, vină că te fac artist”. De mic am vrut să mă fac actor, dar nu știu de unde. Și nu pot să îți explic. Dacă aș intra într-o zonă de Dosarele X, aș fi zis „Așa a fost destinul meu”, dar nu. De ce să te mint? Nu știu.

4. Sunteți de acord cu expresia „nu există roluri mici, doar actori mici”?

Eu înțeleg ce vrea să spună autorul cu citatul ăsta, dar nu. Există roluri mici, pe care e bine să le faci și pe alea, să le faci bine. Dar un rol mic, tot un rol mic rămâne. Adică, dacă ai de adus o scrisoare într-un spectacol, să nu-ți închipui că ești Hamlet. Spui „Bună ziua, v-am adus o scrisoare” și ieși.

Nu te apuci tu să bați la ușă, să faci tumbe, să zici „Luceafărul” lui Eminescu și după aia să dai scrisoarea. Nu, ai de adus o scrisoare și atât. Există roluri mici, există și actori mici în roluri mari, neizbutite rolurile, dar mari ca partitură. Există orice. De asta e frumoasă meseria asta. Există succes fără talent și talent fără succes cât vezi cu ochii.

5. Cum ați trecut peste emoțiile primei audiții importante la care ați participat?

Nu mai știu. Pentru că nu pot să zic că există o primă audiție importantă. Pentru mine toate au fost importante. Adică tuturora le-am dat valoarea și, la momentul respectiv, toată priceperea pe care am avut-o.

Nu am tratat niciuna cu mai puțină seriozitate, decât atunci când nu am avut timp. Se mai întâmpla să vină cineva și să zică „Uite textul ăsta, mâine ai o probă”. Și dacă astăzi eu aveam foarte multă treabă, repetiții, spectacole, nu apucam să mă uit îndeajuns de temeinic pe textul ăla și mă duceam puțin descoperit, dar asta...bine, nu e o scuză, puteam să nu dorm și să învăț textul, însă n-ar fi fost în regulă.

Adrian Văncică interviu despre actorie iqool.ro

Nu pot să zic că am avut audiții importante sau audiții neimportante. Eu și acum am emoții la casting-uri. Încă mai am emoții pentru că eu nu sunt bun la casting-uri. Am în capul meu ideea, adică atunci când primesc un text îmi fac o idee, știu despre ce e vorba, dar nu sunt bun la casting-uri.

De aia am făcut multe lucruri fără casting. Îmi ziceau „Te-am văzut nu știu unde, cred că ai putea să faci asta”. Apoi am dovedit și am arătat de ce eram în stare.

6. Care ar trebui să fie atitudinea unui actor atunci când nu primește rolul într-o producție?

Life goes on. Adică viața merge mai departe. Asta e atitudinea. E normal ca din zece casting-uri să să nu iei șapte, opt. E normal. Nu e normal să nu iei niciunul. Dacă nu iei un casting, asta nu înseamnă că nu ești talentat. Nici pe departe.

Mai ales la film. La film sunt atât de multe lucruri care trebuie să se pupe pentru ca tu să iei rolul ăla – pentru că s-ar putea să fii un pic mai bătrân cu cinci ani, sau un pic mai tânăr decât rolul. O să primești răspunsuri de genul „Tu ești foarte bun,

dar dacă ai fi un pic mai bătrân” sau „Ai vârsta pe care o căutăm, dar nu te potrivești bine cu partenera, nu dați bine împreună” sau „Bă, dacă ai fi un pic mai înalt”, „Bă, dacă n-ai avea chelie”.

Depinzi de foarte multe lucruri. Atitudinea pe care trebuie să o ai e „Bă, nu s-a nimerit”. Nu e vorba de talent; nimeni nu spune că nu ești talentat. Dar, dacă ți se spune asta de zece ori, chiar nu ești talentat. Sunt actori care la casting-uri au o zi de milioane, dar care se pierd când îi pui în fața camerelor.

7. Cum trebuie să fie psihicul și mentalitatea unui actor pentru a putea reuși?

Nu pot să îți dau un răspuns la întrebarea asta decât prin prisma educației teatrale pe care am primit-o eu în școală la timpul meu. Adică, eu am mai vorbit cu colegi de-ai mei care acum sunt profesori la UNATC și care îmi spun cum se comportă acum studenții. Nu știu dacă e bine sau e rău, habar nu am. Dar, din câte am înțeles, se întâmplă niște lucruri care nu intrau în discuție pe vremea mea.

Noi am avut o clasă super tare. Și înainte de orele de actorie spălam pe jos clasa. Noi. Cu cârpa noastră: nu o lăsam pe femeia de servici să vină cu cârpele ei, cu care spăla WC-urile. Nu, aveam găleata noastră, aveam cârpa noastră, eram câte doi și stăteam în genunchi și spălam toată clasa să nu fie praf. În ATF erau niște saci pe pereți, nu știu cum mai e acum. Ei, acolo se punea prafu’. Și noi l-am avut profesor pe Dinu Manolache, care a avut probleme cu plămânii.

Adrian Văncică iqool.ro interviu

Din prea mare iubire și respect pentru el făcea Cătălin Naum, alt profesor extraordinar de-al nostru, o soluție din frunză de nuc amestecată cu încă ceva și cu ea stropeam pereții. Era clasa noastră. Făceam curat, ne punem dulapurile cum vrem noi, adică munceam. Nu ne gândeam „Păi ce trebuie să spăl eu clasa? Să o spele femeia de servici, că de aia ia salariu”.

Era altă disciplină, alt respect pentru muncă...cum să spun, chiar umilință. E umilința aia care trebuie să existe în teatru. Pentru text, pentru partener, pentru regizor. Dar nu trebuie să te lași călcat în picioare. E pe muchie de cuțit. Dar nici să ai o atitudine din aia...că nu ești starul lui pește.

Bine, ți-a ieșit o dată Hamlet, mama pe care ai făcut-o în anul trei la examenul de Shakespeare. Ți-a ieșit și ție o scenă în examen și acum ești... nu, nu ești nimeni. Deci muncă, muncă, muncă și la un moment dat se va vedea. Obligatoriu azi să fiu mai bun ca ieri, iar mâine mai bun ca azi. Cu o carte citită, cu o strofă citită, cu o privire văzută pe stradă, cu un gând văzut în ochii unui câine.

8. Vi s-a întâmplat să lucrați cu cineva cu care să nu existe o chimie pe scenă? Cum ați procedat în acel moment?

Și azi mi se întâmplă lucrul ăsta. Se întâmplă să joci și să ai colegi netaleantați, pe care tu, în sinea ta, îi consideri lipsiți de talent și aia e. Joci, ce vrei să faci? Ești profesionist. Strângi din dinți, te gândești „Aoleu, ce prost dă replica” și o spui și tu pe a ta cât poți de bine. Sunt foarte puține situațiile în care să fii mulțumit de toți partenerii.

Crezi că eu nu joc cu colegi în care n-am încredere? Ba da, se întâmplă. Nu joci doar ce vrei tu și când vrei tu. Poate la un moment dat o să ai și tu seri proaste, n-ai de unde să știi.

Meseria noastră e una în care există generali, căpitani, sergenți și soldați. De regulă toți se cred generali, dar nu sunt toți generali. E nasol când un soldat se crede general, atunci se strică tot feng shui-ul.

9. Credeți că există roluri care pot să dăuneze carierei unui actor? Sau e bine să acceptați orice rol care ți se propune?

O altă parte frumoasă a meseriei mele este că nu existe rețete. N-ai de unde să știi.

Uite, îți dau două exemple. Kevin Costner, care și-a ales întotdeauna rolurile de tânăr. Și Gerard Depardieu, care a zis joc orice, oricând, oriunde. Au reușit amândoi. Acuma nu știi cum e bine.

Uite încă un exemplu. Dinică: el a fost distribuit să îl joace pe Ilie Moromete. A refuzat. A făcut Rebengiuc rolul și l-a făcut senzațional. L-a văzut Dinică, a zis „Eu puteam să îl fac mai bine”. Ei bine, târziu.

Haide să-ți mai spun ceva, ce-ai vrea să fii? Un actor despre care lumea zice „Ah, e ăla din filmul cu tare! Ce rol de nenorocit a făcut” sau „Ce mă, ăsta-i actor? Nu l-am văzut nicăieri”. Ce-ai vrea să se știe? E mai bine să fii un actor care nimeni nu știe de unde să te ia sau un actor pe care lumea îl recunoaște „Ah, păi stai mă, că ăsta a jucat acolo”. Asta e frumusețea, că nici nu știi cum e bine.

10. Cum separați viața profesională, de actor, cu cea personală? Ați simțit că se suprapun vreodată?

Niciodată. Sunt lucruri diferite, nu le amestesc, nu fac actorie acasă, nu duc personajele acasă. Eu sunt foarte cunoscut cu Celentano. Niciodată nu am făcut pe Celentano acasă.

În primele sezoane, mi se mai spunea să îl interpretez puțin pe Celentano, acum deja nu. Lumea știe că mă cheamă Văncică. Oamenii au învățat de pe la sezonul patru, cinci, cum mă cheamă pe mine. Acum mai aud un „Văncică, maestre!”. E altceva.

11. Cum credeți că este privită actoria în România?

În primul rând, e o meserie pe care nu poate să o facă oricine. Măcar din prisma asta ar trebui să se uite lumea într-un fel mai ciudat. Adică nu cred că e o meserie văzută prost. Poate să fie văzută prost pe modul „Aoleu săracii, cât muncesc și nu câștigă mai nimic”.

În anii '90, actoria era mai respectată ca meserie. Pe vremea aia erau și mai puțini actori. Erau în țară undeva la 100 de actori care făceau 30 de filme. Acuma suntem 5000 care facem 10 filme.

Pe vremea aia nu aveai cum să vezi filme sau seriale de afară. Astăzi e plin. Vrei să vezi un serial? Imediat l-ai descărcat. Poți să vezi 300 de episoade din ceva, dacă vrei. Pe vremea aia, neavând la ce, te uitai Lumini sau Umbre și Drumul Oaselor.

Acum ai multe alte repere. Și se compară un serial românesc cu unul de afară. Un film românesc cu altul de afară. Adică actorii români nu se mai luptă doar ei între ei. Acum ei se luptă și cu alte producții. Ar trebui să vadă bine meseria asta toată lumea.

12. Care este sfatul dumneavoastră pentru tinerii care vor să devină actori?

Păi eu știu dacă să le dau sfaturi? Cine sunt eu să le dau sfaturi? Nu există niciun secret. Dacă simt că au vocație pentru treaba asta, să meargă pe drumul ăsta și să aibă răbdare. Toată lumea caută succesul, dar el nu vine brusc.

Și, când vine, trebuie să știe să aibă grijă de el. E o meserie care te mănâncă atunci când o faci, pentru că o faci prea mult, prea des și te uzează, dar te mănâncă și atunci când nu o faci. Pentru că iarăși te roade. Trebuie să știi să păstrezi echilibrul.

13. În ce spectacole vă mai pot urmări oamenii în următoarea perioadă?

Mă găsiți la Deko Cafe, unde fac stand-up comedy și improvizație, dar și la Not-tara. Dacă intrați pe paginile oficiale, o să aflați mai multe informații. Acolo se actualizează cel mai repede.

Sursă foto: arhivă personală

de: Roxana Ursu

12. Ziarul Metropolis

din data de 04 Aprilie 2017

<https://www.ziarulmetropolis.ro/ion-grosu-sunt-intr-o-etapa-in-care-nu-mai-stiu-cum-se-face-teatru-ca-sa-pot-face-teatru-in-continuare/>

Ion Grosu: „Sunt într-o etapă în care nu mai știu cum se face teatru ca să pot face teatru în continuare”

Actor de teatru și film aflat în plină forță, Ion Grosu crede în întâlnirile care modifică oamenii, luptă cu limitele, pășind cu bucurie în fața publicului său.

Este actor al Teatrului Nottara, îl puteți vedea zilele acestea în Slava din „Somnambulism” de Iaroslava Pulinovici, în Serghei din „Iubirea la oameni” de Dmitri Bogoslavski, în Christian din „Aniversarea” de T. Vinterberg și M. Rukov, în Vecinul din „Provocări inocente” de Maria Lado, dar și la Teatrul Bulandra în Dolan din „Coadă” de Israel Horovitz.

Dana Rotaru: Ion, vorbește-ne de începuturi!

Ion Grosu: Am copilărit în Chișinău, într-un cartier de lângă gară. Nu aveam eu tangențe cu scena pe atunci. Până într-o zi, când m-am dus cu niște prieteni la teatru. Întâmplarea face să fi nimerit la două spectacole mari ale unei generații de aur a teatrului moldovenesc (vorbesc despre generația lui Ion Sapdaru – ei au făcut școala de teatru la Moscova, la Institutul de Artă Teatrală B. Sciukin): „Așteptându-l pe Godot” și „Rinocerii”. Aceste spectacole m-au marcat. “Aha – mi-am zis atunci – cam așa se face teatru!”...Azi știu că am văzut ceva de mare calitate.

Cum ai ajuns la București?

Am fost selectat la Chișinău de regizorul Dan Micu. La una dintre probe, dumnealui mi-a dat o monedă de 5 lei și mi-a cerut să-i găsesc alte cinci întrebuințări posibile. Nu mai știu ce am improvizat eu acolo, am făcut un nasture, un ceas...și mi-a zis – eram încă în concurs: „Sper să îți poarte noroc moneda asta, să fii admis în România și să faci meserie”. Și uite că așa a fost! Soarta a făcut ca, după mulți ani, să fiu angajat la Teatrul Nottara și să văd că pe ușa sălii de lectură scrie Sala Dan Micu...Fantastice coincidențe!

Ai intrat la UNATC în 1991 la clasa profesor Sanda Manu. Ce a însemnat pentru tine această întâlnire?

Ce altceva poate să însemne întâlnirea cu un mare profesor decât un mare noroc? Doamna Manu ne spunea: “Nu pot să vă ajut după ce terminați școala, dar pot să vă ajut acum. Vă îndrum acum, fie că vă place, fie că nu vă place, dar mai apoi veți sta pe picioarele voastre”. Școala m-a întărit pentru tot ce a urmat. Antrenamentul cu dumneaei ne-a folosit: Vlad Ivanov, Dorina Chiriac, Lia Bugnar, Mariana Dănescu, Ada Navrot – și amintesc doar câțiva – mi-au fost colegi de clasă. Am învățat unii de la alții. Eu eram cel mai mic, am intrat la 17 ani. (La Chișinău școala e structurată altfel decât aici, se fac 10 clase după care poți da examen la facultate). Am învățat multe de la colegii mei și ei mi-au spus că au învățat din naivitatea mea. Pe urmă, m-am stricat și eu! (zâmbește) Cam ăsta a fost traseul meu de început.

După terminarea facultății mi-am zis: „Hop, ce fac acum?”. Am aflat că se dădea concurs la Theatrum Mundi (actualul Metropolis), în comisie erau Alexandru Tocilescu, Cătălina Buzoianu; s-au înscris la concurs vreo 300 de actori. Am avut noroc și de data asta că Ion Cocora, directorul Teatrului la vremea aceea, mă văzuse la Casandra (într-o producție a lui Gavriil Pinte, „Billy mincinosul”) și mă voia în teatrul lui. Am luat concursul și am stat la Mundi vreo doi ani. În timpul ăsta nu s-a prea întâmplat mare lucru. Am avut noroc, în cele din urmă, că a venit Alexandru Tocilescu și a pus în scenă un text al lui Gellu Naum, „Poate Eleonora”. Ne-a zis domnul Tocilescu atunci: “Mă, ăștia de lucrați acum cu mine, o să aveți viață lungă în meseria asta!”. Asta a fost o întâlnire care mi-a dat încredere, m-a

bucurat. Eram la vârsta la care voiam să joc, să fiu pe scenă, să fiu în acest fenomen. Voiam mai mult. Și-atunci, împreună cu colegul meu de generație Vasile Toma ne-am zis: “Hai să facem ceva!”. La vremea aceea nu se făcea mult teatru independent. Așa că ne-am apucat singuri să tăiem niște scânduri, să facem o fântână din care să scoatem câinele lui Vișniec și, timp de doi ani, am jucat “Buzunarul cu pâine” peste tot unde găseam spațiu: fie la Institutul Francez, fie la Teatrul Podul, am participat și la câteva festivaluri. Îmi amintesc că într-o seară jucam spectacolul la Teatrul Union și în sală era chiar autorul. Domnul Vișniec ne-a felicitat și ne-a spus că dintre toate montările de „Buzunarul cu pâine”, a noastră i s-a părut cea mai interesantă. Experiența teatrului independent ne-a făcut să continuăm această călătorie în paralel cu activitatea noastră de la teatru. La un moment dat am început și o colaborare cu Teatrul Evreiesc.

Ce a însemnat experiența Teatrului Evreiesc pentru tine?

A fost o provocare. Jucam în idiș, așa că a fost o experiență foarte interesantă. Acolo am jucat într-un muzical montat de Harry Eliad, „Scripcarul pe acoperiș”, cu Dan Tufaru. A fost chiar ultimul lui rol și a fost foarte bun. Am fost impresionat de ce a făcut el acolo.

Vorbește-mi și despre „Un bărbat și mai multe femei”, un alt proiect independent care s-a jucat mult și bine.

„Un bărbat și mai multe femei” după Leonid Zorin, pus în scenă de Vasile Toma, e un spectacol drag mie. Întâmplarea a făcut să jucăm câteva reprezentații și la Teatrul Nottara. Mircea Diaconu – directorul de atunci – a venit să ne vadă și, după spectacol, ne-a felicitat și mi-a propus să rămân la Nottara, să joc aici. Mi s-a încredințat rolul principal din muzicalul „Miresele căpitanului”, pus în scenă de Petre Bokor. Aceasta a fost pentru mine o încercare în urma căreia Florica Ichim a scris că *“am trecut de la speranță la certitudine”*. În viața asta profesională tot timpul îți pui întrebări: *Voi putea să fac asta? Sigur am toate datele necesare ca să pot construi rolul ăsta și să îl duc la bun sfârșit?*

De fiecare dată, cu fiecare rol o iei de la capăt?

Da, cumva o iei de la capăt. La Nottara am avut șansa de a mă redescoperi cu fiecare rol jucat: am făcut Arcadi în „Pădurea” lui Ostrovski, în regia domnului Măărăscu, apoi Dolohov în „Război și pace”, în regia lui Petre Bokor, apoi l-am cunoscut pe Vlad Massaci. A pus în scenă „Aniversarea”. Aici am văzut că pot să depășesc niște limite în meseria asta.

Ce înseamnă limite?

Vine un moment când devii *meseriaș* și ai o zonă de confort; atunci nu mai cauți, îți zici că *așa se face teatru*, limitându-te. Apoi, un regizor îți zice: „Uite, eu vreau să încerci și așa!”. Atunci ești norocos, atunci împingi limitele. Repet, în meseria asta sunt foarte importante întâlnirile. Și mai e important să se întâmple acele întâlniri de care ai nevoie în acel moment al vieții tale. Al vieții tale, pentru că teatrul și filmul au legătură cu viața. Alexandr Kaleaghin – marele actor rus – vorbea despre faptul că viața are o legătură foarte strânsă cu teatrul și dacă tu apuci să joci niște roluri la vârsta experienței tale de viață, asta e un mare noroc, e un dar...

Cu toate astea, te-am văzut la Casandra, în 1995, în “Billy mincinosul” și acolo făceai compoziție. Făceai un tată și erai extraordinar!

Mulțumesc! (zâmbește cald) Îți spun, experiența de viață îmbunătățește, îmbogățește întotdeauna rolul la care lucrezi. Școala de teatru e una, iar școala vieții e altă. Actorul are nevoie de amândouă pentru a-și rafina arta. Eu sunt genul de actor căruia îi place să se întâlnească cu un rol cu care să spună ceva. Dacă mi se întâmplă asta, pentru mine e ca o binecuvântare.

Rolul din “Somnambulism” este un astfel de rol. Vorbește-ne despre asta!

Când am citit prima oară textul autoarei Iaroslava Pulinovici, m-am și conectat la el. Am fost atât de uimit și de încântat de text și de rolul în care mă vedea deja Alex Mâzgăreanu. Cel mai mult m-a uimit că era ceva ce îmi doream să joc, fără să știu că există un dramaturg care să fi scris despre asta. Era ceva ce voiam să exprim acum, apropo de nevoia și dorința mea de a spune ceva cu fiecare rol pe care îl joc. „Somnambulism” e o poveste care mă atinge. Rezonez cu povestea lui Slava. Sunt roluri cu care rezonез și roluri pe care nu le înțeleg până la capăt...Adică, le înțeleg la nivel de meșteșug actoricesc, dar nu pot să mă duc dincolo de ele și atunci joc teatru. În „Somnambulism” pot să mă duc dincolo de rol. Mă simt împlinit și neîmplinit, în același timp. Sunt seri în care îmi zic: “Nu m-am simțit bine deloc!”. Atunci vine Alex și îmi zice: „Acum a fost bine!”.

Sunt într-o etapă în care nu mai știu cum se face teatru ca să pot face teatru în continuare. Dacă ar exista o rețetă, ar fi simplu: intri pe accentul ăla, faci o tumbă și gata! Ta-daaam! Asta e teatru! (râde). Dar nu, nu există o asemenea rețetă. Și ce bine că e așa!

Pentru mine rolul din „Somnambulism” a fost un pahar de vodcă rece care m-a uns la trup și la suflet în același timp.

“Iubirea la oameni” de Dmitri Bogoslavski este un alt spectacol eveniment al stagiunii 2016-2017 a Teatrului Nottara. Cum a fost colaborarea ta cu regizoarea Evghenia Berkovici?

“Iubirea la oameni” este rezultatul laboratorului desfășurat la Nottara, în vara lui 2016. Regizoarea m-a cooptat în distribuție. Apropo de limite, îmi amintesc că am întrebat-o dacă chiar crede că eu sunt potrivit pentru rolul oferit. Ea, ca o rusoaică adevărată, mi-a răspuns: “Tu nu ai altă ieșire! Tu trebuie să faci asta!”. Hotărârea ei m-a determinat și pe mine. Am înțeles că, uneori, e nevoie de pură determinare pentru a-ți ieși lucrurile și de încredere reciprocă. Perioada de repetiții a fost foarte scurtă, dar foarte intensă.

Colaborezi și cu Teatrul Bulandra. Ce te-a adus în Bulandra?

Spectacolul „Coadă” de Israel Horovitz, în regia Iarinei Demian. Aici m-am întâlnit pe scenă cu Tudor Chirilă, Mariana Dănescu, Nicodim Ungureanu și Cristian Crețu. Suntem actori din aceeași generație, am apucat să vorbim aceeași limbă, împreună facem echipă bună și meritul Iarinei Demian este acela de a ne fi reunit pe aceeași scenă. Spectacolul se joacă deja de trei ani și mă bucură fiecare întâlnire cu acești minunați colegi.

Ai în palmares și câteva roluri în film: “Poziția copilului”, „Sunt o babă comunistă”, „Despre oameni și melci”, „Umilinta” sunt doar câteva dintre filmele în care ai jucat. Care e diferența specifică între actoria de teatru și cea de film?

În teatru, spectatorul are nevoie de gândul tău, de energia ta, de vitalitatea ta, de însăși ființa ta vie și imediată. În film, e doar gândul și cam atât. Camera preia tot, citește tot ce e în interiorul tău. Apoi, făcând film înțelegi că ceea ce faci în teatru nu trebuie să faci în film și că ceea ce faci în film nu trebuie să faci în teatru. (râde).

Fotografii: Laura Dobre / Ziarul Metropolis

Ai avut și momente în profesie în care ai simțit că ai obosit?

E cam devreme să obosesc! Nu, nu e vorba de oboseală. E vorba de niște întrebări pe care ți le pui la vârsta asta profesională. Important e să fie întrebările alea bune. Astea te vor ajuta pe mai departe în meserie. Dacă îți pui întrebările care să te ghideze în viață...

În viața profesională?

Atât în viața profesională, cât și în cea personală. Ele se întrepătrund. Nu poți să faci abstracție de viața personală și să zici că te dedici doar vieții profesionale. Ele, cumva, amândouă își cer dreptul. Are Vâsoțki o poezie în care zice că e bine, câteodată, să faci doi pași în spate, să te uiți atent cam unde ai ajuns, ce ai apucat să faci, de ce ai făcut unele lucruri, ce ai vrut să spui cu asta și ce ai de gând să faci pe mai departe.

Te gândești la cariera ta?

Nu la carieră, ci la ce poți tu să spui pe mai departe ca artist.

Asta înseamnă să te gândești la carieră!

Nu îmi place cuvântul carieră. I-aș zice: un traseu al vieții profesionale.

Cum alegi următorul proiect în care să joci? Tu propui? Faci tot ce ține de tine ca să se întâmple?

Nu sunt genul de actor care să alerge după proiecte. Eu am lăsat ca ele să se întâmple. Al Pacino zice în cartea lui: “*Dacă îți dorești ceva cu disperare...*”

Se întâmplă?

NU se întâmplă!”. (râdem). Tot ce trebuie să faci e să nu disperi, să nu o iei razna! Dacă e să se întâmple lucrurile, se întâmplă! Cum, dacă nu e să se întâmple, nu se întâmplă și gata! Îmi amintesc de probe de film la care mi s-a spus: “Tu ești omul de care am nevoie! Tu ești!”. Am visat, m-am bucurat, iar într-un final nu m-au mai luat. „Păi, nu eram eu omul, nu ziceai că eu sunt? Ba da, dar să vezi...”. (râdem împreună și mai tare). Așa că nu m-a interesat să alerg după un proiect. M-a interesat întâlnirea cu oameni frumoși la suflet, inteligenți, de la care să pot învăța și care să mă poată îmbogăți sufletește.

Mergi la castinguri?

Da, merg și nici aici nu mă cramponez de lucruri. Și aici cred în întâlniri și astea îmi umplu sufletul de bucurie, atunci când se întâmplă. Am dat vara trecută o probă pentru un scurt-metraj (e parte a unei trilogii despre Holocaust) și am luat rolul. La filmare am lucrat foarte bine cu regizorul – era un regizor rus – iar partenerul meu din cele câteva secvențe ale filmului a fost fiul marelui actor Oleg Iancovski. La sfârșitul filmării mi-a mulțumit că a lucrat cu mine și am conversat puțin. Așa am aflat că el este puștiul care a jucat în „Oglinda” lui Tarkovski, că e actor la MHAT, absolvent al lui Oleg Tabacov. În prezent este și regizor de film și i-a avut pe platou pe Nikita Mihalkov și pe Oleg Menshikov. Omul din fața mea le-a dat indicații de actorie acestor titani! Cum să îți spun? Am realizat, pentru a nu știu câta oară, că sunt lucruri care se întâmplă și pe care nu ți le propui tu. Ele se întâmplă. Eu de întâlnirile astea vorbesc. Totul e ca tu să fii pregătit pentru momentul ăla. Pregătit înseamnă să fii sănătos, să n-o iei razna, înseamnă multe lucruri. Atâta vreme cât familia mea e bine, băieții mei sunt sănătoși – am doi băieți de care sunt mândru – și atâta vreme cât sunt deschis întâlnirilor, mă consider pregătit. Trebuie să mergi înainte. Viața e o luptă continuă și trebuie să știi să o faci frumoasă. Să nu fie o luptă încrâncenată, să fie o luptă frumoasă, plăcută. Cam asta e.

de: Dana Rotaru

13. Adevărul

din data de 24 August 2017, ora 12:36

http://adevarul.ro/cultura/artef/interviu-victoria-cocias-actoria-continua-renuntare-propriul-ego-crea-alte-identitati-1_599e94965ab6550cb84522e5/index.html

INTERVIU Victoria Cociaş: „Actoria este o continuă renunțare la propriul ego pentru a crea alte identități”

Unul dintre primele evenimente ale Festivalului Internațional de Teatru Undercloud a fost spectacolul „Maria Callas-La Divina“, regizat de regretatul Radu Gabrea și având-o ca protagonistă pe actrița Victoria Cociaş. Actrița a vorbit despre spectacol, despre poezie și despre proiectele sale, într-un interviu pentru Adevărul.

Actrița Victoria Cociaş (60 de ani) este profund îndrăgostită de profesia ei. Are o sensibilitate tandră și dramatică în același timp, o puternică expresivitate care a ajutat-o să atingă dimensiunea visată de orice actor, dimensiunea poetică. Actrița a reușit să îmbine cariera teatrală cu cea cinematografică, culegând în egală măsură gloria fiecăreia. Actrița Victoria Cociaş trăiește pentru teatru. Are o seninătate, o inocență specială pe care doar marile spirite o au, în ciuda experiențelor dificile, respectiv pierderea celui cu care a format un întreg atâția ani, regizorul Radu Gabrea. „Ceea ce te păstrează este o activitate intensă la care să ții și care să te bucure. În momentul în care eu aș ști că nu aș mai putea să fac film deloc, atunci timpul ar deveni un adversar. Dar așa, câtă vreme eu pot să transform toate gândurile în realitate, timpul e de partea mea”, mărturisea

regizorul într-un interviu.

Adevărul.ro: Este greu ca femeie în lumea teatrului?

Victoria Cociaș: Sunt roluri feminine mai puține decât roluri masculine. Acesta este singurul motiv pentru care cred că e mai dificil. Când apare o piesă ca „Opt femei”, de Robert Thomas, care va avea premiera curând, la FESTin pe Bulevard, deja este un răsfăț. Spectacolul este superb, deja foarte bine primit de public. Mai joc în „Pocker face”, de Petr Kolečko, la sala Studio a Teatrului Nottara, în piesa lui Matei Vișniec „Trei nopți cu Madox”, de asemenea, în „Povești inocente”. Acestea sunt spectacolele în care mă puteți vedea la Teatrul Nottara în viitoarea stagiune.

Mai are teatrul magia lui specială?

Eu cred că da. Mai există magie în spațiul teatral, altfel nu ar fi lumea atrasă încă de fenomen. De asemenea, mulți tineri își doresc să facă această profesie. Despre noi, toți ceilalți care suntem îndrăgostiți și facem cu pasiune meseria aceasta, nu mai vorbesc.

Eu nu mă văd în afara ei. Ca mulți dintre colegii mei, de altfel. Nu mă pot vedea în afara teatrului. Mai am încă multe de spus și am spectacole pe care le joc cu mare plăcere.

Unul dintre acestea este „Maria Callas”, care a fost invitat în cadrul Festivalului de Teatru Independent Undercloud, pe 22 august. În septembrie reîncepe stagiunea. Am împreună cu Catrinel Dumitrescu un spectacol, „Aici nu-i de joacă”, pe care l-am reluat la sfârșitul stagiunii trecute la Teatrul Excelsior și așteptăm cu nerăbdare să reîncepem activitatea. Este o comedie lirică foarte frumoasă, apreciată de public. Am jucat până acum la Nottara, dar ne-am mutat la Excelsior. Sper ca lumea să vină să ne vadă acolo. O să particip la FESTin pe Bulevard cu spectacolul „Opt femei”, pus în scenă de regizorul german Andreas Merz-Raykov, care a fost și producție de film. Într-un mod inedit, este o comedie muzicală, în care joc cu mare plăcere împreună cu alte șapte colege. Opt doamne...

Este frumos drumul acesta de căutare a emoției...

Este... Mie-mi face mare plăcere să joc și să repet. Căutarea, cercetarea, palparea unui personaj, lucrul cu ceilalți, interacțiunea cu colegii, cu regizorul, cu scenograful, cu textul, autorul. Toate sunt lucruri care îmi fac plăcere.

E complicat să croiești hainele unui personaj astfel încât să intri în ele?

Fiecare actor face acest lucru diferit. Extrem de personal. În timp, fiecare dintre noi stabilește o relație cu textul și cu personajele, cu regizorul și cu colegii,

pentru că e un întreg complex de relații din care se creează personajul. Nu este doar muncă individuală. Experiența te învață cel mai mult.

Studentii ar putea deprinde foarte multe dacă s-ar cunoaște mai bine între ei și ar fi mai bine cunoscuți de către profesori.

Sunt mult prea mulți studenți pentru un singur profesor, așa că astăzi acest lucru este imposibil. Actoria este o profesie la care lucrul individual cu profesorul este extrem de important. Autocunoașterea și cunoașterea ta de către profesor sunt importante.

Așadar, vă amintiți bine începutul drumului?

Da. Eram la vremea respectivă zece sau 11 studenți într-o clasă, suficienți pentru a face și Cehov, și Shakespeare, și Caragiale, și Ionesco. Grupuri mici sau mai mari, nu conta. Lucram intens. Nu eram 40 ca să nu apuce profesorul să lucreze cu noi. Nu era zi să nu stăm măcar jumătate de oră pe scenă. Se poate face teatru ca terapie, ca training de dezvoltare personală, dar ca să poți fi cu adevărat profesionist, după ce ai terminat școala, trebuie să ai multă ambiție, determinare și foarte mult noroc. În afară de talent. Muncă și transpirație și noroc...

Știu că iubiți enorm poezia. De altfel, așa ne-am reîntâlnit la Festivalul Gellu Naum aflat sub patronajul Muzeului Național al Literaturii Române.

Așa este. Am iubit de mică poezia. Am ajuns la teatru prin poezie. L-am iubit foarte mult pe Eminescu, mi-a plăcut foarte mult Blaga, mai târziu Gellu Naum. Am și jucat într-o piesă a lui Naum, „Insula”, în anii '80, în regia lui Mircea Marin. Am fost fascinată de poeziile lui, de piesa lui. Am o atracție specială pentru teatrul absurd; am citit apoi Urmuz și Tristan Tzara. Eu fac parte din generația care iubește această formă artistică. Nu mai există asemenea poeți. Îl iubesc enorm și pe Caragiale. Este incredibil... Îmi plac Shakespeare și Cehov. Îmi place și Matei Vișniec, în ale cărui piese am jucat mult. Am fost la Festivalul de la Avignon cu unele textele lui. Și acum joc cu plăcere. Am iubit-o foarte mult în tinerețea mea pe Olga Tudorache. Am fost fan, un fel de iubire dincolo de realitate, drept pentru care am plâns jumătate de oră încontinuu când am aflat că nu voi fi la clasa ei după ce am intrat la Teatru.

În anul în care am dat eu la facultate erau două clase de actorie. Profesoare erau Olga Tudorache și Beate Fredanov. Eu am fost repartizată la clasa Beate Fredanov. Fiind atât de îndrăgostită de actrița Olga Tudorache am spus că nu mai intru în clasă. Am vrut să renunț la facultate, atât am fost de supărată și impulsivă. Am avut noroc cu un coleg care m-a salvat, m-a băgat în clasă și mi-a spus: „Nu-ți dai seama că ești studenta unei mari profesoare? Extraordinar de mare... Da, dar eu voiam la Olga Tudorache.

Oare nu te puteai strecura la cursurile ei în timpul anului?

Sigur că te puteai strecura de la o clasă la alta, dar aveai mult de lucru la tine în clasă și apoi nu puteai trece neobservat. Eram trei fete și șase sau șapte băieți. Ce să te streкори?! Intrați și te vedeai. Am fost foarte fericită de relația mea cu Beate Fredanov. Am învățat foarte multe de la ea. Dacă eram la Olga probabil că aș fi copiat-o. Atât de mult o iubeam. Dar Cineva acolo Sus le aranjează cum trebuie.

Acum puțini sunt studenții care mai știu cine sunt Gheorghe Cozorici, Gheorghe Dinică, George Constantin sau Olga Tudorache. Ce sfat ai da unor studenți care își încearcă norocul la Teatru?

Dacă nu au o determinare majoră, dacă nu pot să trăiască viața aceasta decât făcând această profesie, să încerce! Este o mare competiție, se câștigă greu o pâine în teatru. Dacă de asta fac teatru vor fi dezamăgiți. Aici e vorba doar de pasiune și determinare. Dacă recunoști în tine sensibilitate, talent și dorința de a comunica cu ceilalți, atunci da. În rest, se poate face foarte bine teatru ca dezvoltare personală. Este folositor ce înveți în teatru în multe alte profesii.

Auzeam spunându-se că actoria este o profesie a orgoliilor.

Actoria este o profesie a umilinței, nu a orgoliilor.

Unii vor să se facă actori ca să fie priviți, să se arate, dar nu e asta profesia. Actoria este o continuă renunțare la propriul ego pentru a crea alte identități. Eu fără teatru, cum spuneam mai devreme, nu pot. Ca organizator de festival sunt mai puțin pricepută. Am emoții mult mai mari decât atunci când am spectacole. Emoții de cu totul altă natură. Emoția creativ artistică e una. Cu totul altceva este emoția organizatorică.

Regizorul Radu Gabrea ne-a părăsit anul acesta și misiunea de a duce mai departe festivalul v-a revenit dumneavoastră...

Da. Este primul an fără Radu. Ca să nu mai spun de faptul că și locul de desfășurare este altul. Central European Festival va avea loc în acest an la Timișoara, între 3 și 9 septembrie. O săptămână de film. Este un festival inițiat de Radu Gabrea, care și-a dorit foarte mult ca cinematografiile din zona centrală a Europei să fie mai mult cunoscute, să ne cunoaștem între noi, pentru că e o zonă cu un potențial creativ extraordinar, fapt dovedit în ultimul timp prin premiile importante pe care aceste cinematografii le-au luat din România, Ungaria, Polonia. Primele șase ediții au avut loc la Mediaș. Radu Gabrea, la începutul acestui an, a dorit să dezvolte festivalul pentru un public mai numeros și cu un alt orizont cultural și a dorit să meargă la Timișoara. După ce a plecat dintre noi, eu am încercat să-i continui strădania.

Pentru mine este important a păstra memoria lui continuându-i munca la acest proiect, o muncă frumoasă. Central European Film Festival este copilul lui creativ, la fel cum sunt și filmele. În creație, în film, nu putem face nimic pentru a

continua, dar în organizarea unui festival eu cred că o să dau tot ce am mai bun ca să-i duc visul mai departe.

Îmi doresc să cresc festivalul creat de el odată cu orizontul cultural al Timișoarei, care va deveni capitală culturală europeană în 2021.

Mai există astăzi filme interzise, apropo de cinematografiile central-europene, care au avut parte de cenzură de-a lungul timpului?

Nu cred că mai există filme interzise. Dar întrebarea ta îmi dă șansa să spun că vom deschide festivalul cu un Cine Concert. O parodie cehă din 1967 ilustrată de o formație de jazz, Eyot, care vine din Serbia și pe care i-am cunoscut la Festivalul de jazz de la Gărâna. Vom avea deci un film în Piața Libertății care se numește „Happy end”. Un film interesant care trebuie văzut. Un film interzis. Regizorul a fost suportat de regim. O parodie, da, dar tocmai de aceea interzisă. Nu a fost agreat în acele vremuri acest film. Începe cu sfârșitul, este interesant.

Vorbind despre festival și organizarea lui, știu cât de grea este această muncă. Ce e mai important, să eșuezi sau nici măcar să nu încerci?

Am fost la un pas să renunț, mai ales că am primit și lovituri nemeritate de la oameni care au lovit în acest festival, nu știu din ce motiv, probabil ca să elimine concurența.

Am avut momente în care am vrut să renunț. În fiecare lună câte unul... Dar pentru că Radu mi-a spus întotdeauna că sunt un om care duce lucrurile la capăt, mai ales cele pe care le începe, rar mi s-a întâmplat să nu fac asta, am spus „Doamne, Dumnezeule, el a avut încredere în mine că pot face asta, așa că asta trebuie să fac”.

Încerc să continuu totul cât mai bine, cu puterile mele, acest festival să devină tradiție, iar Timișoara, mai cinematografică decât este.

Sunt convinsă că nu singură, ci alături de oameni dedicați, cu simțul datoriei și bucuroși să pună umărul la o asemenea misiune.

Am o echipă frumoasă, oameni care mă ajută. Primăria orașului, prin Casa de Cultură, este organizatoare alături de noi. Trebuie să subliniez faptul că am găsit deschidere la autoritățile locale din Timișoara. Le mulțumesc din suflet pe această cale pentru modul în care au înțeles să primească acest festival, cu brațele deschise. Programul Capitală Culturală Europeană 2021, de asemenea, este alături de noi. Sunt foarte multe evenimente culturale care au loc acum în Timișoara și mă bucur. Festivaluri de muzică, de teatru, de poezie, de artă plastică, film. Am găsit aici festivaluri de film locale care de câțiva ani încearcă să deschidă apetitul pentru film al locuitorilor, dar vrem să creăm un festival care să aibă o mai mare importanță și internațional, aidoma juriului.

Am găsit deschidere și la Ministerul Culturii, care ne-a sprijinit în acest demers, și la Institutul Cultural Român, Uniunea Cineaștilor, Fundația Comunităților Evreiești din România. Nu am fost singură în această întreprindere uriașă, pentru că o săptămână de film are implicații serioase și e greu de dus. Structura festivalului am crescut-o față de anii anteriori. Dacă până acum aveam filme din cinematograful din zona centrală a Europei, având în vedere poziția geografică a Timișoarei, am inclus și sud-estul, Serbia, Muntenegru, Bosnia, Bulgaria, Grecia, Croația s-au adăugat celorlalte. Componenta principală a festivalului este competiția. Avem un juriu internațional, format din critici, ziariști, producători, regizori. Filmele pe care le-am adus sunt cele mai premiate în țările lor anul trecut, în 2016. Un film de fiecare țară, deja sunt 14, într-o săptămână juriul trebuie să vadă două sau trei pe zi. Implicăm cinematograful Timiș, acolo vom face proiecțiile din competiție pentru că este singurul care mai are porțile deschise în Timișoara, în afară de mall-uri, evident. În rest celelalte au fost dezafectate, probabil că în domeniul acesta, Primăria trebuie să ia măsuri.

Interesant că sunt șapte țări plus șapte. Așteptați public numeros, așadar?

Da. Intrarea este liberă, pentru că festivalul este organizat de primărie și de noi. Ne dorim ca publicul să vină să vadă aceste filme minunate, premiate în 2016. Mergem noi către public, vom avea un ecran în Piața Libertății, unde vom prezenta blockbuster-uri, filme apreciate, „La Danseuse”, „American Honey”, „Toni Erdmann”, în care joc și eu și sunt foarte mândră de el că a fost reprezentantul Germaniei la Oscaruri. Mai avem o retrospectivă Radu Gabrea, mentorul nostru spiritual, creatorul acestui festival.

Vom avea patru lungmetraje, în Sala 2 a Teatrului Național, unde va fi și lansarea de carte „Biografia unei opere”, scrisă de Călin Stănculescu împreună cu Radu Gabrea. Vom vedea „Cocoșul decapitat” în Piața Dacia, mergem deci și într-un cartier de blocuri, unde sunt foarte mulți oameni. Două zile de proiecție în aer liber. În fiecare an vom merge în alt cartier. Vom ajunge în sinagoga din Cetate, unde avem câteva bijuterii de filme idiș restaurate de Brandeis University Boston, traduse în engleză și română de noi, adevărate bijuterii din anii ‘20, ‘30, ‘40.

Avem documentare românești legate de tema festivalului, cultura minorităților. Vom avea o dezbatere pe această temă, nu numai cea a culturii minorităților etnice, ci și a minorităților voluntare sau involuntare, de orice fel. Despre Banatul multicultural, cu istorici, oameni de litere. Ne vom raporta și din punct de vedere istoric la această regiune, pentru că vrem să facem din Timișoara un pol care să radieze în jur în aceste țări central europene, să fie realmente un centru cultural care să radieze spre toate celelalte. Să scuturăm puțin zona din punct de vedere cinematografic. Să coagulăm Timișoara.

Vom avea o prezentare de la Europa creativă despre finanțările în materie de cultură și film, este și o latură de dezbateri, avem și lansări de carte, Manuela

Cernat va lansa cartea sa despre Jean Negulesco, cineastul foarte binecunoscut; Răzvan Popescu, o carte cu trei nuvele care au stat la baza unor scenarii de film. Ne-am propus multe activități. Ne adresăm și tineretului, avem filme studențești cu care mergem la Căpițe, care e un bar pe malul Begăi, în aer liber. Filme de licență de la UNATC, împreună cu regizorii respectivi, avem și o petrecere cu DJ. Poate fi interesant pentru toate categoriile de vârstă. Dacă intrați pe <http://www.centraleuropeanfilmfestivaltimisoara.ro> veți vedea că am lansat un concurs pentru tineret de filme făcute cu telefonul care să nu dureze mai mult de cinci minute pe tema culturii minorităților. Avem un juriu care va alege cel mai bun film. Câștigătorul va avea un week-end de două persoane la Berlin. Să aibă imaginație și să spună ceva acel filmuleț.

Sunt convinsă că ați reușit lucruri extraordinare, de care Radu Gabrea ar fi mândru.

Sper ca Radu să fie fericit de ce program are festivalul lui. O misiune pe care vreau să o duc până la capăt. El era un adept al acestor dezbateri, iubind istoria, filmele istorice, relația individului cu istoria, lucruri pe care le-a și arătat în filmele lui. Evrei de vânzare, Căutându-l pe Schwartz, Volkswagen, Aventurile Anei Paucker, vor fi și acestea prezentate. Îl simt foarte aproape de mine, ca atunci când am jucat Callas în curtea televiziunii, când se împlineau 80 de ani de la nașterea lui. Am făcut un eveniment pe 20 iunie, un spectacol pe care el l-a pus la Teatrul Nottara în două variante. În 1997 și în 2010. Muzica ei se regăsește într-unul din filmele lui. Spuneam mai devreme că acest spectacol, Maria Callas, a fost invitat în deschiderea festivalului Undercloud, care împlinește zece ani anul acesta. Am avut și pian, necesar în această piesă, pentru că este vorba despre un masterclass pe care Callas îl ținea la Julliard la care participau tenori. E foarte frumos. El nu mai este în stagiune permanentă, doar ca eveniment.

Tineretul se identifică mai mult cu teatrul independent decât cu teatrul etatizat în acest moment. Interesant. Aceasta este tendința. Credeți în prăpastia dintre generații?

Cred că un motiv de separare ar fi tehnologia, care se schimbă de la o zi la alta și cu care tineretul rezonază, iar generațiile mai vechi nu. Tinerii au un alt limbaj, la care noi, cei în vârstă, nu avem acces, unii dintre noi deloc. Și înțelegerea devine complicată. Între noi. Direct. Greu ne mai privim în ochi. Este mult mai bine să comunicăm cu degetele pe tastatură sau pe telefon. Umanitatea elementară era ceva de la sine înțeles generațiilor mai vechi. Suntem invadați de informație și nu avem nevoie de așa ceva.

Avem nevoie de o comunicare interumană, de o muzică bună, de o carte bună, în liniște, fără să ne grăbim să ajungem la altă întâlnire. Există și discriminare pe bază de vârstă la fel cum există minoritatea celor care au diverse

dizabilități. Vârsta ajunge dizabilitate din cauza vârstei.

O ultimă întrebare legată de festival. Câte premii se vor da?

În total sunt șapte premii, pentru regie, pentru imagine, pentru scenariu, pentru interpretare feminină și masculină, premiul publicului, și bineînțeles Marele Premiu. Vom avea și o expoziție de afișe din colecția lui Christopher Landry. Ne dorim ca lumea din oraș să știe cât mai multe despre festival și să aleagă unde vrea să vină.

PORTRET

Victoria Cociaș are un har aparte, acela de a nu se dezvălui niciodată în totalitate, fiind femeia misterioasă pe care n-o poți citi ca pe o carte deschisă, dar care, în același timp, îți dăruiește din lumina ei aducând cu sine un cumul de experiență și cunoștințe despre viață, o extraordinară densitate de trăiri. Ochii și glasul o slujesc cu credință, la fel și starea bună, concentrarea și adevărul. Victoria Cociaș s-a înfășurat în iubirea de profesie, în adevărul acesteia, în poezia ce se dorește rostită mereu și mereu. Și-a asumat de curând organizarea celei de-a șaptea ediții a Festivalului de Film Central-European, care se va desfășura anul acesta la Timișoara, între 3 și 9 septembrie, din dorința de a dezvolta această bijuterie de festival în orașul de pe Bega, dar și de a aduce un omagiu celui care l-a creat, regizorul Radu Gabrea, alături de care a format un întreg despre care se va vorbi multă vreme.

Nu avea încă 20 de ani când a intrat la IATC, în 1976. Și-a dorit teatru dintotdeauna, așa că alegerea a fost ușoară. Avea deja premii, jucase în teatrele de amatori, făcuse Școala Populară de Artă în același timp cu liceul. Soarta sa era fără îndoială teatrul. A fost actriță la Botoșani, Brașov, București. Cumva alfabetul profesiei a început cu litera B și acolo a rămas. În 1992, Radu Gabrea a venit în România ca să filmeze ultima peliculă pe care o regiza în Germania, „Rosenemil”, și astfel aveau să li se întâlnească pașii. Când acesta ieșea din închisoare (în 1956, în luna octombrie, o bună parte din populația Budapestei s-a răsculat împotriva ocupației sovietice. Mișcarea s-a bucurat de o mare simpatie și în România, sancționată rapid cu arestări. Radu Gabrea a fost și el arestat. Îl chemase un coleg să participe la o adunare studentască, dar când s-a dus acolo, n-a găsit pe nimeni. După o săptămână, l-au chemat la Ministerul de Interne să dea o declarație. A rămas în subsolurile instituției nouă luni și jumătate), Victoria Cociaș tocmai se năștea, ca și cum în Ceruri cineva scria în Cartea Vieții ca ei să fie împreună.

Debutul lui a fost la Nottara, ea și astăzi este actriță a aceluiași teatru. Au fost sortiți unul altuia, un soi de compatibilitate emoțională, o chimie de cu totul altă factură. Au făcut proiecte mari împreună, „Maria Callas” este unul dintre ele. A fost pusă în scenă în 1997, a avut mare succes, a fost premiată. Poate de aceea nu trebuie să ne mire că spectacolul a fost invitat la 20 de ani de la premieră să

participe la ediția a zecea a Festivalului de Teatru Independent Undercloud. Repetițiile în teatru înseamnă o apropiere continuă de universul autorului, care îngăduie actorului să spere că munca lui nu este zadarnică. Sunt seri în care simte că o experiență teatrală nouă îl poate fascina, în care trăiește reprezentația cu durere și cu bucurie, cu dinamism și cu agresivitate.

de: Loreta Popa

14. Cotidianul.ro

din data de 03 Februarie 2017

<https://www.cotidianul.ro/ion-haiduc-cand-paseam-pe-scena-iordache-nu-mai-era-prietenul-meu/>

The screenshot shows the homepage of Cotidianul.ro. At the top, there are social media icons and the date '10 DECEMBRIE 2017'. The main navigation bar includes categories like ACTUALITATE, EDITORIAL, POLITICĂ, ECONOMIE, SOCIAL, CULTURĂ, EXTERN, LIFESTYLE, SPORT, BUSINESS, and TECH. Below this, there's a section for 'ARTICOLE RECENTE' with a link to the article 'Jurnalul Tiberiu Pătru a murit'. The article 'Ion Haiduc: „Când pășeam pe scenă, Iordache nu mai era prietenul meu!”' is featured prominently, with a black and white photo of Ion Haiduc and Ștefan Iordache. To the right, there's a sidebar with a section titled 'ECONOMIE' and an article 'ANAF încearcă să „descalțe” Clujana de spații și terenuri'.

Ion Haiduc: „Când pășeam pe scenă, Iordache nu mai era prietenul meu!”

Se spune că teatrul te învață să vezi lumea ca pe un prieten, însă ce se întâmplă mai exact atunci când joci pe scenă alături de prietenul tău? Presiunea crește concomitent cu pretențiile față de partenerul de scenă, care nu mai este prietenul tău în acel moment. Vorbim despre prietenia dintre actorul Ion Haiduc și Ștefan Iordache, care au împărțit același premiu, aceeași scenă și, în final, aceleași amintiri din viață, pur și simplu. Ion Haiduc, plin de candoare și înduioșat de emoția trecutului, a povestit câteva crâmpeie din ceea ce a reprezentat Ștefan Iordache ca personalitate a teatrului românesc.

„Pe scenă era un actor-stea, și în filme, și în teatru. Și, bineînțeles, și în inima mea“, amintește Ion Haiduc

Cine a fost Ștefan Iordache pentru omul, actorul Ion Haiduc?

Ștefan Iordache a fost prietenul meu. Ștefan Iordache. Să-l descriu! Aș vrea să încep prin a-l evoca pe marele critic de teatru Valentin Silvestru, căruia mulți îi datorăm cariera, unii chiar viața, pentru că viața unora a fost construită pe acea carieră. Îi datorăm multe! Și eu, și Iordache.

În 1983, subsemnatul, împreună cu Ștefan Iordache, am luat amândoi același premiu, respectiv premiul pentru „Cel mai bun actor al anului 1983“, un fel de UNITER astăzi. El pentru Richard al III-lea la Teatrul Mic și eu pentru „Ascensiunea lui Arturo“ la Teatrul Național din Timișoara. Premiul a fost împărțit între mine și el. Amândoi am luat același premiu, de cel mai bun actor. Ți dai seama ce onoare a fost pentru mine să fiu pe același podium cu Ștefan Iordache, eu fiind mai tânăr decât el.

Acest moment m-a copleșit și m-a responsabilizat și mai mult să-mi respect profesia în continuare. Soarta a făcut ca în 1990, imediat după Revoluție, primul teatru care m-a oferit și invitat să fac parte din echipa lui să fie Teatrul Nottara.

Directorul de atunci era domnul Victor Ernest Mașek, un eseist bun, un profesor de estetică și mai bun, un tip foarte special și foarte special în peisajul politic al momentului. Era singurul care își permitea să umble cu plete, să fumeze pipă, să fie boem. El avea o libertate destul de mare. În toate prelegerile lui, din când în când se bâlbâia de câteva ori și atunci aluzia la bâlbâitul din fruntea statului era evidentă și toată lumea îl iubea și nimeni nu îl turna. Sau dacă l-au turnat, l-au iertat, pentru că realmente era un om de cultură. El m-a invitat să vin din Timișoara la București, la Nottara.

Un telefon mi-a demonstrat gradul de respect față de mine

A dat Dumnezeu să fiu și coleg cu Ștefan Iordache, care nu mai era angajatul nostru, al teatrului, de ceva vreme. I s-a propus de către regizorul Todea, și el dispărut între timp, să facă „Prințul negru“ – Iris Murdoch. Ștefan era în rolul principal. Am primit un telefon de la el să-mi spună cam așa: „Ioane, dragă, voi juca într-un spectacol și mi-ar face mare plăcere dacă m-ai ajuta, acceptând să joci unul din roluri“. Rolul meu era un rol foarte bun, dar a ținut să mă sune el să mă roage sau, mă rog, să-mi propună să accept acest rol. Adică nu m-am trezit cu o distribuție pusă la avizier, în care trebuia să joc.

Ce demonstra acest telefon?

Acest telefon mi-a demonstrat gradul de respect pe care îl avea Ștefan Iordache față de artistul Ion Haiduc. De asemenea, am aflat mult după aceea că exista la direcțiune și o listă cu câțiva actori cu care nu ar fi vrut să împartă scena, actori care erau colegi de-ai noștri. Respectivii actori erau miștocarii din teatru. Ei sunt și erau foarte talentați. Nu vorbim despre talentul lor, ci despre caracter, despre felul lor de a fi. Miștocăreala care ne caracterizează, inclusiv în politică, ne face foarte mult rău. În teatru, miștocăreala nu este bună deloc. Ce este miștocăreala! Să spui vrute și nevrute, verzi-uscate, despre oricine și orice. Dacă vorbim despre teatru, păi, te apuci să respecti serios profesia! Ștefan Iordache era foarte serios.

Jocurile de cuvinte pe care le găsești în timpul repetiției n-au legătură cu talentul cu care îți faci rolul. La noi se confundă: „Mamă, ce haios este!“. Nu are nicio legătură. Un personaj nu este haios, este foarte serios, chiar dacă el trebuie să fie haios. Dacă tu te haioșești de haioșenia personajului, iese o prostie. De dragul unui calambur, pierzi esența, ansamblul.

Ștefan Iordache avea un ritual propriu înainte să intre pe scenă?

Ștefan Iordache era un om extrem de serios și exigent. Venea cu trei ore înainte de spectacol. Se ducea la cabină apoi pe scenă și trecea prin tot textul și își făcea toate momentele. Pe urmă, la cabină se dezbrăca până la brâu și se spăla ca un adevărat țăran, la butoi, pe urechi, brațe, gât, pe față, cu săpun. Nu folosea spray-uri, parfumuri. Atunci venea cabiniera cu cămașa curată. Iubea frumosul, simplitatea. Se pregătea pentru spectacol ca preotul pentru biserică. Avea un întreg ritual. Deci venea cu 3 ore înainte, lua tot textul, fuma! Era foarte serios în viață și foarte serios pe scenă. Noi am jucat „Prințul negru“ în peste 100 de reprezentații. Ceea ce iubesc eu la un actor este acest lucru: în momentul în care ți-ai fixat ceva în repetiție, chiar și o mie de ori dacă o joci, așa rămâne. Nu faci altfel! Altfel face un amator!

Se pregătea pentru spectacol ca preotul pentru biserică

Ștefan Iordache era în București un oltean venit cu cutumele de oltean. Mihaela Tonitza Iordache, nepoata lui Tonitza, îl respecta atât de mult, încât la masă nu stătea cu el. Îi pune masa și stătea lângă el în picioare până termina de mâncat. Obicei străvechi oltenesc, de mare respect pentru bărbat. Era un om căruia îi plăcea să bea cu voie bună, alături de oameni. Am petrecut cu el de nenumărate ori.

La băutură nu era ca Dinică, să facă vreun spectacol. Îi plăcea să cânte. Mi s-a întâmplat la Șarpele Roșu, cu Nelu Ploieșteanu, să fim la masă și Ștefan să ia microfonul și să cânte, iar Nelu lângă el, cu vioara, care, asemenea unui suflor, îi spunea textul. Toate versurile nu le știam niciunii dintre noi, așa că Nelu îi șoptea. Ștefan Iordache cânta foarte frumos. Descopeream în el o viață extraordinară, o rostire excelentă, pe care probabil astăzi, noul curent minimalist de vorbitori, mâncători de semințe, l-ar cataloga depășit și desuet.

Teatrul este și un loc de cultivare a limbii românești

Ștefan avea o sămânță de mare actor, de cultivator de frumos! Nu prea l-am auzit bârfind, ca și Dinică, de altfel. Amândoi erau oameni care nu-i comentau pe ceilalți colegi, considerând că talentul este ceva de la Dumnezeu și nu este treaba noastră să judecăm acest lucru. Cum nu este treaba noastră să judecăm în general, dar suntem destul de mici ca să uităm această poruncă. Inclusiv eu!

Am fost invitat și la el acasă. Întâlnirile noastre erau pe teren neutru mai degrabă. Îmi pare rău că am jucat doar într-un singur spectacol cu el. Iordache divorțase de Teatrul Nottara la acea vreme.

Fiecare dintre noi își vedea de rol. Exigența creștea, la fel și intensitatea din scenă! Prietenia se vedea prin faptul că amândoi ne făceam treaba. Cât mai aproape de perfecțiune. Nu se făcea niciun fel de rabat în numele prieteniei. Pe scenă era un actor-stea, și în filme, și în teatru. Și, bineînțeles, și în inima mea.

Ion Haiduc este unul dintre cei mai iubiți, valoroși și respectați actori ai Teatrului Nottara. De-a lungul carierei și-a conturat o prezență scenică autentică, marcată în egală măsură de forța, intensitatea și emoția puse în valoare de inconfundabila sa voce guturală.

Joacă neîntrerupt pe scena Teatrului Nottara din 1990. Amintim câteva din spectacolele unde a adunat aplauze, în cei aproape 27 de ani de carieră artistică: Henric al IV-lea de Luigi Pirandello, regia: Dominic Dembinski (1990); Luv (Amor american) de Murray Schisgal, regia: Nae Caranfil (1990); Prințul negru de Iris Murdoch, regia: Cornel Todea (1994); Viforul de Barbu Ștefănescu Delavrancea, regia: Alexandru Darie (1998); Orfanul Zhao de Ji Jun Xiang, regia: Alexandru Dabija (1998).

Ion Haiduc a fost răsplătit cu Meritul Cultural (1984) și Steaua României în Grad de Cavaler (2011).

În actuala stagiune, îl puteți vedea jucând în următoarele spectacole: Poker Face, Mult zgomot pentru nimic, Vacanță în Guadelupa, Soțul păcălit, Fazanul, Trei nopți cu Madox, Familie de artiști.

de: Alexandru Dumitru Filimon

15. Cotidianul.ro

din data de 25 Februarie 2017

<https://www.cotidianul.ro/crenguta-hariton-scena-iti-umple-sufletul/>

Cotidianul.ro

ARTICOLE RECENTE > [12:44] Femeia suspectată că a comis crima de la metrou, audiată

ACTUALITATEEDITORIALPOLITICĂECONOMIESOCIAL >CULTURĂEXTERNLIFESTYLESPORTBUSINESSTECH

PROIECTE SPECIALE COTIDIANUL: COTIDIANUL TVOPEN DATAB2B ROMANIATĂRANI DE TOPCĂUTARE ...

Crenguța Hariton: „Scena îți umple sufletul”

25 februarie 2017Dumitru Alexandru FilimonCulturăComentariile sunt închise

ECONOMIE

Datoria externă, din galop în galop

14 decembrie 201710

BNR prezicează totodată că investițiile străine au crescut la 4,09 miliarde de euro, în primele zece luni ale acestui an [...]

Soluția Olguței după ce i-a încurcat pe angajatori

14 decembrie 201710

Crenguța Hariton: „Scena îți umple sufletul”

Scena îți umple sufletul și poți fi și altcineva decât ești în mod normal. Sunt lucruri ascunse în ungherele sufletului sau ale minții tale, pe care dacă le găsești, le amplifici sau le folosești într-un context diferit, reușești să fii altcineva. Meseria asta te obligă să-ți vezi defectele, punctele slabe, și ele te fac mai bogat. Te ajută, de asemenea, să-i înțelegi mai bine pe cei din jur.

Crenguța Hariton a crescut admirând, adâncind odată cu anii emoțiile de pe scenă. „Teatrul te îmbogățește și te consumă în același timp. Pe mine m-a ajutat să trec mai ușor peste perioadele mai grele din viață. N-am avut timp să mă gândesc prea mult la ele. Important e să te miri (am învățat de la Dem Rădulescu), să visezi și cel mai important e să admiri. Să crești admirând pur și simplu“, povestește actrița.

1993 este anul în care Crenguța Hariton a jucat pentru prima dată pe scena de la Nottara, ca actor cu normă întreagă.

Rep.: A fost destin să faci teatru?

Crenguța Hariton: Părinții mei au fost păpușari la Constanța. Erau amândoi foarte buni păpușari, iar mama era chiar genială. Ea a făcut și scenografie, a avut și inovații în construcția de păpuși. Am copilărit în teatru. A fost o perioadă când voiam să mă fac medic, nu mă hotăram dacă veterinar sau pediatru, dar teatrul a învins medicina. Mama nu voia să o iau pe acest drum. Am dat la Politehnică, unde am căzut, și, în următorul an, nu s-a mai putut și am dat la teatru. Și am dat până am intrat, de vreo trei ori la rând. Înainte de 1989 erau foarte puține locuri la secția actorie. Vorbim despre patru locuri la fete, patru la băieți. Eram peste 70 de fete pe un loc. Atmosfera era una tensionată! Se intra pe grupuri de câte zece, era destul de stresant. Aici ne întâlneam cu profesori ca Sanda Manu, Bibanu (Dem Rădulescu), Ion Cojar, Olga Tudorache.

Au fost renegați o serie de profesori

Am intrat la Bibanu. Când venea la ore ne prăpădeam cu toții de râs. La televizor îmi plăcea cât îmi plăcea, dar la clasă eram cu toții sub bănci. Nebunia pământului era! Bibanu avea un haz nebun. Spunea că teatrul este mirare și ne dădea exemple: „Dacă o vezi pe doamna Ileana Berlogea (profesoara noastră de istoria teatrului, care era de o eleganță și de o modestie fără margini), pe ceas la universitate, trăgând cu mitraliera în populație, nu te miri?“. Era un exemplu semnificativ, mai ales că înainte de 1989 nu avea nimeni mitralieră! Era o spumă, o minune! Din păcate, era plecat prin turnee destul de mult și asistentul cu care ne lăsa nu ne ajuta prea mult. Apoi a venit Revoluția și studenții au făcut și ei revoluția lor. Au fost renegați o serie de profesori și în urma acestei atitudini au venit în școală nume mari, actori cunoscuți. Atunci au venit Adrian Pinte, George Constantin, Repi (Alexandru Repan). Eu m-am abținut din a judeca pe cineva! Nu mi s-a părut că e potrivit să fac eu asta.

Alexandru Repan s-a luptat pentru mine

Bibanu a trecut în rândul doi și clasa lui a fost preluată de Repi. Au mai intrat primii picați. Eram opt în clasă și apoi am fost zece. Așa am început lucrul cu el, care mai pregătise studenți, tineri pentru admitere, dar nu avea idee de programa institutului, așa că mai veneau în vizită Ion Cojar, Sanda Manu, ca să facem exerciții de improvizație. Să ne acomodăm și noi și Repan cu cerințele programei institutului.

Repi s-a luptat pentru câțiva dintre studenții lui să fie angajați la Nottara, făcând o declarație publică cum că pe el l-a văzut Horia Lovinescu, l-a plăcut și l-a angajat și acum este rândul să facă și el asta.

Care a fost primul spectacol la Nottara, în calitate de actor cu normă întreagă?

Primul spectacol a fost în 1993, avea la bază o piesă scrisă de Mihai Ispirescu, unde Repi avea rolul principal. Mai erau în distribuție Catrinel Dumitrescu, Valentin Teodosiu. A fost ușor la repetiții. Pe Repi îl știam de la clasă, dna Catrinel a fost caldă și generoasă și m-au ajutat mult la lucru. Dar la prima reprezentație cu public am avut o surpriză. Eu apăream undeva la înălțime în decor, iar textul era de mare actualitate în momentele alea. Erau puse pe tapet probleme sociale, politice. Publicul a și izbucnit în aplauze. Eu, nefiind obișnuită, continuam cu textul, să-mi spun vorbele, și Repi, de jos, a strigat la mine: „Taci din gură, lasă-i să aplaude!“.

Cum te-ai simțit în preajma unor actori care îți fuseseră profesori?

Aveam emoții mari de tot. Când a venit Alexandru Repan la clasă, prima oară eram foarte emoționată. Chiar și acum, la 50 de ani, mi se mai întâmplă să mai roșesc, însă atunci eram roșie până în vârful urechilor și abia reușeam să rup două vorbe. Erau alte vremuri. Am crescut cu două ore de televizor (din care o oră jumătate vorbea Ceaușescu). Mai vedeai un film din când în când, o piesă de teatru. Erau oameni pe care doar acolo îi vedeai.

„Vedetele” de odinioară trăiau mai mult în conștiința publică

Erau „vedetele” de atunci! Acum sunt mai multe vedete decât atunci, dar aceste vedete actuale se construiesc altfel, mai ușor, dar au și o viață mai scurtă. Montase Mircea Cornișteanu „Avarul”, unde juca George Constantin. Eu urcam spre cabine și dumnealui cobora. Nu pot să-ți spun ce val de energie, de emoție m-a cuprins. M-am lipit de pereți doar ca să nu-l deranjez, să nu-l supăr într-un fel. Dumnealui se auzea peste aplauze! Continua să vorbească peste aplauze și se auzea la fel de bine. Asta nu înseamnă că toată generația mea a simțit la fel! Eu vorbesc despre experiențele mele.

Cum era George Constantin ca om?

Păi, din ce am auzit și din ce am văzut, era un om foarte modest. Am înțeles că atunci când a fost bolnav și a avut nevoie de bani pentru operație, punându-se problema să fie operat în străinătate, nu erau bani destui și se găsisse o posibilă soluție. Niște colegi au propus să se facă o chetă printre actori, însă George Constantin a refuzat. „Dacă eu până la vârsta asta nu am reușit să strâng banii de care aveam nevoie... nu am nevoie, mă operez foarte bine aici, în România. Cum o da Dumnezeu!”, cam așa își argumenta poziția.

Anul acesta

Pe Crenguța Hariton o puteți urmări în următoarele spectacole din actuala stagiune de la Nottara „Vizitatorul”, de Eric-Emmanuel Schmitt, regia: Claudiu Goga; „Vacanță în Guadelupa”, de Pierre Sauvil și Éric Assous, regia: Diana Lupescu; „Matrimoniale”, de Lia Bugnar, regia: Diana Lupescu; „Soțul păcălit”, după J.-B. P. Molière, regia: Mircea Cornișteanu; „Fazanul”, de Georges Feydeau, regia:

Alexandru Mâzgăreanu; „Familie de artiști“, de K. Kostzer și A. Arias, regia: Alexander Hausvater; „Alcool“, pe versurile lui Ion Mureșan, regia: Mihai Măniuțiu; „Somnambulism“, de Iaroslava Pulinovici, regia: Alexandru Mâzgăreanu.

Despărțiri

Teatrul m-a ajutat în momentele cele mai grele din viața mea. Când a murit tata, când am divorțat! Cu siguranță mi-a fost mult mai ușor să trec peste acest moment lucrând. Am repetat, am jucat și sufletul meu nu a avut timp și răbdare doar să sufere. A fost obligat să-și pună energia la muncă. Satisfacțiile pe care le ai așa îți umplu sufletul. O actriță genială, prietenă de-a mea, Gabriela Crișu, care acum s-a călugărit, mi-a spus la un moment dat că ea la teatru trăiește cu adevărat. Ei nu i-a fost foarte greu să se rupă de ce numim noi viață, ci de teatru.

de: Alexandru Dumitru Filimon

16. Cotidianul.ro

din data de 18 Februarie 2017

<https://www.cotidianul.ro/cotimanis-de-la-zmeu-avem-ce-invata-nu-de-la-fat-frumos/>

The screenshot shows the homepage of Cotidianul.ro. At the top, there's a navigation bar with categories like ACTUALITATE, EDITORIAL, POLITICĂ, ECONOMIE, SOCIAL, CULTURĂ, EXTERN, LIFESTYLE, SPORT, BUSINESS, and TECH. Below this, there's a search bar and a section for 'ARTICOLE RECENTE'. The main article featured is titled 'Cotimanis: „De la Zmeu avem ce învăța, nu de la Făt-Frumos!”' by Dumitru Alexandru Filimon, dated 18 februarie 2017. The article includes a photo of Constantin Cotimanis on a stage. To the right, there's a sidebar with a section titled 'ECONOMIE' featuring an article about external debt titled 'Datoria externă, din galop în galop'.

Cotimanis: „De la Zmeu avem ce învăța, nu de la Făt-Frumos!”

Azi, 18 februarie, este ziua îndrăgitului actor Constantin Cotimanis. Îi dorim „La mulți ani, multă sănătate și fericire!” și vă invităm să citiți un scurt interviu cu el, în care explică încrederea sa în funcția educativă a teatrului și în valoarea morală din spatele personajelor negative interpretate în spectacole de teatru și în filme.

Actorul mărturisește că personajele negative pe care le-a interpretat de-a lungul vieții l-au luminat sufletește și i-au oferit o perspectivă de ansamblu despre toate isprăvile răului în societate și în sufletul omului: „Bineînțeles că de la zmeu avem ce învăța. Ce să înveți de la Făt-Frumos? Că-l bate pe Zmeu. Bun. Și altceva? Mai nimic. Câștigă binele, da' binele nu câștigă oricum. Ce pățește binele contează, prin ce trece, lupta cu răul, totul este important până să ajungă să învingă!”.

Mai mult, actorul știe că „nu poți să fii rău și să joci roluri de răi. Felul în care îl joc eu, cum joc personajele negative, este cu atitudine față de rău. Eu știu ce înseamnă răul și ce poate face el. Iubesc personajele negative deoarece îți dau prilejul să faci radiografii. Negativul este extrem de interesant!“.

Dacă nu educi, atunci pentru ce este teatrul?

Cotimanis nu consideră desuet rolul educativ al teatrului, ci dimpotrivă. În opinia sa, tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru este un apel subtil către teatru de a-și revendica acest rol fundamental. „Noi nu ne jucăm, noi suntem. Aici uităm de efectele jocului nostru. Am discutat cu colegele mele cu care joc «Ultimul Don Juan» și toate susțin acest rol de educare al teatrului. Du-te și spune tu cuiva de chestia aceasta și vei afla că tu ești tâmpit sau învechit. Apropo de ce e vechi și nou! Dacă nu educi, atunci pentru ce este teatrul?“, se întreabă Cotimanis.

Când te urci pe scenă trebuie să ai un rost. Trebuie să faci bine cuiva!

În opinia actorului, responsabilitatea scenei cade pe umărul tuturor actorilor, chiar dacă există actori care nu dau prea mare importanță rolului educativ al actului de creație. „Am mai auzit o chestie chiar la noi, la Nottara: «Lasă că oamenii vin și pleacă, mai râd și gata, se termină totul. Pleacă oamenii veseli acasă». Au nevoie oamenii și de veselie, dar dacă au nevoie numai de râs, se duc la un teatru de revistă. Până și acolo chestiunea este profundă, dincolo de balet și de tot. Nu pentru acest lucru este făcut teatrul. Și nici Teatrul Nottara, nici alte teatre. Am luptat cât am fost în Nottara pentru misiunea aceasta de rol educativ al teatrului“, subliniază Cotimanis.

Pentru ce joci? Actorul nu poate fugi la nesfârșit de datoria sa morală față de public!

„Păi, cum? Dacă nu educi, atunci pentru ce există teatrul? Pentru ce joci? Trebuie să-l faci pe ăla mai bun. Nu poți să joci degeaba, numai așa, pentru râs. Trebuie să pleci mai bogat, mai înțelept și să pleci acasă cu o întrebare reală, nu cu vechea întrebare: «Ce naiba a mai fost și asta?»“, se mai întreabă Constantin Cotimanis. „Teatrul Nottara sunt sigur că păstrează sufletele celor care încă mai sunt și bânțuie prin acest loc. Oare ce se întâmplă cu un suflet de artist când trece dincolo? Inginerii știu exact ce vor face. Ei nu prea cred în Dumnezeu. Actorul, în general, crede“, consideră artistul Constantin Cotimanis. Acesta a povestit experiența sa artistică și sufletească, respectiv despre ceea ce îl leagă, în mod fundamental, de teatrul de pe Bulevard.

Trecutul nu apune, trecutul are o memorie proprie!

„Sunt multe de spus despre Nottara și despre viață. Faptul că l-am întâlnit pe George Alexandru, pe Bogdan Gheorghiu, care a plecat în America, dar a revenit de curând și poate vom juca ceva împreună. Lume multă, lume bună, lume cultă și actori mari... George Constantin, cu care nu am apucat să joc, doar ne-am salutat în trecere. Aveam să joc în «Avarul», pregătit de el, tot în regia lui Cornișteanu, și acel moment a fost unul de cotitură în viața mea de artist, ca să zic așa, fiindcă

nu-mi place să spun carieră. A vrut să continue spectacolul cu costume, decor, cu tot, și, iarăși, m-a ales pe mine. Îmi aduc aminte de Maxim Crișan, un om extraordinar, un personaj benefic pentru Teatrul Nottara. Întotdeauna înainte de un spectacol mă rog pentru câteva persoane dintre cele care nu mai sunt printre noi, iar unul dintre ei este acest fost director, un foarte bun om de teatru. Cam asta înseamnă Teatrul Nottara pentru mine, cu tot cu clădirea sa, care adăpostește nenumărate istorii, povești de familie și de viață“, mai spune Cotimanis.

de: Dumitru Alexandru Filimon

17. Cotidianul.ro

din data de 11 Februarie 2017

<https://www.cotidianul.ro/evghenia-bercovici-mi-se-pare-ca-in-romania-totul-este-mai-cald/>

Cotidianul.ro
ARTICOLE RECENTE > [13:48] Enigmele infinite. Vocalize în Do Major (XVII)
ACTUALITATE EDITORIAL POLITICĂ ECONOMIE SOCIAL CULTURĂ EXTERN LIFESTYLE SPORT BUSINESS TECH
PROIECTE SPECIALE COTIDIANUL: COTIDIANUL TV OPEN DATA B2B ROMANIA ȚĂRANI DE TOP CĂUTARE ...

Evghenia Bercovici: „Mi se pare că în România totul este mai cald!”

11 februarie 2017 Dumitru Alexandru Filimon Cultură Comentariile sunt închise

ECONOMIE

Datoria externă, din galop în galop

14 decembrie 2017 10

BNR precizează totodată că investițiile străine au crescut la 4,09 miliarde de euro, în primele zece luni ale acestui an [...]

Soluția Olguței după ce i-a încurcat pe angajatori

14 decembrie 2017

Evghenia Bercovici: „Mi se pare că în România totul este mai cald!”

Regizorul din Rusia Evghenia Bercovici consideră că România are o energie aparte care se resimte pretutindeni printre oameni. „Aici relațiile dintre oameni, nu doar dintre actori, au o anumită temperatură, o anumită substanță, adâncime“, subliniază Evghenia Bercovici. În viziunea sa, această atmosferă este de bun augur creației. Ea va monta în februarie, la Teatrul Nottara, un nou spectacol intitulat „Iubirea la oameni“, prin care speră să găsească acea temperatură ideală dintre oameni pe care a văzut-o în România. Acest spectacol este rezultatul Laboratorului de Teatru DENS al Teatrului Nottara, desfășurat în luna iulie a anului trecut.

Cum ți se pare experiența din România?

Este foarte interesantă pentru mine experiența din România, unde observ că este cu totul altă școală de actorie. Dacă în Federația Rusă actorii ar fi pe scenă asemenea actorilor români, atunci ei nu ar juca nimic. Din perspectiva mea, dacă actorilor li s-ar cere să fie așa pe scenă, n-ar juca nimic, n-ar ști să joace nimic. Există o expresie în Rusia și se potrivește actorilor de aici: „Sunt goi pe scenă“. N-au decoruri complicate, nu pot să se ascundă după recuzită! Este emoție curată!

Pentru mine a fost o experiență inedită să văd cum joacă actorii și modalitatea prin care se poate concentra un actor care nu are absolut nimic altceva în afară de text. Și cu toate aceste dificultăți, vicisitudini contextuale, să fie viu, adevărat, curat și incitant. Este o muncă ce stimulează intens. Eu nu știu să fac astfel de spectacole. Eu întotdeauna lucrez cu o mulțime de obiecte. Actorii nu sunt puși niciodată în situația de a sta pur și simplu de vorbă. Dacă textul este despre faptul că eu sufăr, pentru mine este important ca actorul să zâmbească. E pur și simplu altă abordare a textului.

Ce așteptări ai de la acest nou spectacol?

Îmi doresc ca publicul român să vadă în noua producție de la Teatrul Nottara, „Iubirea la oameni“, un contrast și un conflict puternic între nivelul cel mai de jos și nivelul cel mai de sus. Chiar și fizic acest lucru va fi redat pe scenă. Sunt oameni care sunt până la genunchi în noroi, în mizerie, și cu toate aceste realități dure pe care le suportă, ei se adresează divinității, lui Dumnezeu, sorții. Chiar și atunci când spun că Dumnezeu nu există, ei se adresează lui Dumnezeu. Lui îi spun „Nu ești. Nu ești printre noi!“.

Pentru mine, ca regizor, este important să redau acest aspect fundamental al piesei prin muzică (cântece populare simple și muzică veche). E foarte mult tragic în această piesă, dar și mult umor. Pentru mine, este important să le combin pe cele două. Important este să nu iasă o melodramă, ci să fie o tragicomedie sau tragedie și comedie.

Ce a reprezentat laboratorul din iulie pentru tine?

Atât experiența din Laboratorul de teatru DENS, cât și experiența de acum sunt puțin năucitoare, dar sunt într-o joncțiune firească. Lucrurile încep să se așeze în spectacol și în România, actorii români au acea vibrație nativă necesară pentru a evidenția miezul piesei, energia spectacolului. Nu pot spune că este ușor!

Îmi place foarte mult echipa de la Nottara cu care lucrez, îmi place că sunt foarte deschiși, că pentru ei este foarte neobișnuit tot ce facem. În vară, la laborator au avut foarte multă libertate, ca urmare a timpului limitat de lucru, și uneori le spuneam bucățica asta jucați-o cum vă vine mai natural. Acum, descompunem fiecare scenă, fiecare cuvânt! Le cer să nu se uite unul la altul când vorbesc, să găsească un contrapunct. Le cer să joace nu ce sunt, ci cum sunt obișnuiți, și cumva seamănă cu lucrul cu studenții, doar că vorbim despre niște studenți extrem de profesioniști.

Limba română are o altă viteză decât cea rusă

Este o anumită formă de respect pentru a nu reprima modalitățile artistice cu care sunt ei obișnuiți, dar pentru a invita la o dezvoltare, explorare a unora noi, poate mai dure, poate mai firești. Nu am de unde să știu exact! Important este să lucrăm, să colaborăm pentru a ajunge și noi la o iubire între oameni. Mie uneori mi se pare normal ca o frază să fie rostită de 10 ori, însă în limba română este cu totul altceva, respectiv o altă viteză decât cea rusă. Am o

misiune: să nu las lucrurile așa cum trebuie, dar nici să nu stric. Caut echilibru, calea de mijloc! Cred că această abordare este cea mai corectă. Trebuie să fii atentă să nu distrug substanța actorilor și școala de teatru cu care ei sunt obișnuiți și în același timp să reușesc să aduc la lumină și ideile mele.

Îmi place foarte mult România! Aici unele lucruri mi se par foarte cunoscute și te relaxezi. Și după aceea apare un moment, o situație la care oamenii reacționează altfel.

Mi se pare că în România totul este mai cald! Și temperatura de afară, dar și relațiile dintre oameni. Când un actor în mijlocul repetiției începe să țipe și apoi vine să mă ia în brațe, este ceva cu totul neobișnuit pentru mine. În Rusia, dacă aș păți așa ceva, aș percepe acest act, această atitudine, ca și cum acel actor ar vrea să-și cumpere vinovăția, violența, nu să aprofundeze anumite disensiuni regizorale, sufletești.

În urma laboratorului din vara anului 2016, Teatrul Nottara a ales spectacolul „Estrogen“ (după „Tiramisu“), de poloneza Joanna Owszanko, „Iubirea la oameni“, piesă a belarusului Dmitri Bogoslavski, „Burlaci și burlăcițe“, de cunoscutul dramaturg israelian Hanoch Levin. Apoi a împărțit rolurile, iar Loevski a încredințat textele (în ordinea respectivă): Andreas Raicov-Mertz și Ekaterina Raicova Mertz (Germania), Evghenia Bercovici (Rusia) și Alessandra Giuntini (Italia). Desigur, la fiecare schiță de spectacol a fost, ca asistent de regie, câte un român, și anume (în aceeași ordine a enumerării): Alexandru Mâzgăreanu, Adela Bițică și Bogdan Budeș.

de: Alexandru Dumitru Filimon

18. Star Gossip

din data de 12 Septembrie 2017

<https://star-gossip.com/2017/09/12/exclusiv-de-vorba-cu-serban-gomoi-festivalul-zile-si-nopti-de-teatru-la-braila>

EXCLUSIV! De vorba cu...Serban Gomoi | Festivalul “Zile si Nopti de Teatru la Braila”

Dupa un periplu prin piese cu mesaje diferite, actori de renume national, teatre puternice la nivel national, cea de-a XI-a editie a Festivalului “Zile si Nopti de Teatru la Braila” se va incheia **duminica, 24 septembrie**, cu piesa fenomen, comedia ce va va face sa radeti pe nerasuflete si sa va bucurati realmente sufletul cu un moment teatral inegalabil.

“Fazanul”, productia teatrului Nottara, cu o echipa actoriceasca reputabila, se va juca in Sala Mare a Teatrului ‘Maria Filotti’, cu incepere de la ora 19.00. In piesa veti descoperi ca jocul aparentelor, incurcaturile de tot soiul,

imprevizibilul si rasturnarile de situatie sunt menite sa declanseze hohote de ras, iar rolurile se schimba intr-un ritm ametitor, astfel ca pacalitorul devine foarte usor pacalit. O inlantuire clocotitoare si surprinzatoare de intamplari reasaza lucrurile dupa logica sclipitoare a comediilor bulevardiere si ne dezvaluie, intr-un final, cine e Fazanul.

Am stat de vorba in acest ultim interviu dedicat acestui important eveniment de talie nationala, prestigiosul festival de teatru “Zile si Nopti de Teatru la Braila” cu Serban Gomoii, revelatia actoriceasca a momentului, ale carui valente artistice, descoperite recent, m-au surprins foarte placut.

• Cum ati descrie in cateva cuvinte piesa propusa in acest an, in cadrul festivalului?

O comedie efervescenta cu incurcaturi si descurcaturi aproape tragice.

• De ce sa vina publicul spectator sa vizioneze aceasta piesa?

Publicul spectator ar face bine sa vina la teatru sa vizioneze cat mai multe piese. Sa capete gust. Fazanul este in general foarte gustos. (Cred. Nu am mancat niciodata)

• Ce inseamna pentru dvs participarea la festivalul de teatru brailean din acest an?

Este prima oara cand ajung in orasul dvs. Nu am alta asteptare in afara de o minunata intalnire cu publicul dvs.

• Care sunt principalele dvs obiective profesionale de viitor?

Cu drag mentionez ca din luna aprilie sunt angajat al teatrului C.I.Nottara. Se anunta o stagiune plina la care va asteptam cu drag si interes.

Sursa: Star Gossip

19. B-CRITIC

din data de 13 Septembrie 2017

<http://www.b-critic.ro/spectacol/d-ale-carnavalului-interviu-cu-regizorul-claudiu-goga/>

„D-ale carnavalului”. Interviu cu regizorul Claudiu Goga

Cu prilejul recente montări a piesei *D-ale carnavalului* de I.L. Caragiale la Teatrul Nottara, regizorul Claudiu Goga ne-a împărtășit câteva gânduri despre spectacol și despre actualitatea lui Caragiale.

Mai este actual Caragiale în 2017?

Actualitatea lui Caragiale a devenit un șablon în societatea românească, deși, dacă ar fi să-l argumenteze, majoritatea celor care-l folosesc nu ar putea-o face într-un mod rezonabil. Asta pe de o parte, pentru că orice român care știe să citească jură că îl cunoaște pe Caragiale, dar de fapt foarte puțini l-au citit cu adevărat, iar pe de altă parte, pentru că puțină lume înțelege realitatea românească.

Cu toate astea, DA, Caragiale este extrem de actual. Dar eu cred că este actual, în primul rând, prin publicistică și prin corespondență sa, și mai puțin prin piesele sale. Ele pot deveni actuale numai în măsura în care regizorii și actorii își propun și reușesc acest lucru (în general, își propun și nu reușesc).

Actualizarea lui Caragiale nu înseamnă că Jupân Dumitrache și Ipingescu citesc ziarul de pe iPad și nici că Pampon trebuie să poarte blugi. Eu cred că a actualiza un text clasic nu înseamnă a-l introduce într-un timp istoric, ci a-l scoate din timpul în care a fost scris, prin felul cum construiești situațiile teatrale și prin stilul de joc și de gândire al actorilor, fără a adapta, tăia, violenta textul.

Actualizarea lui Caragiale este cu atât mai dificilă pentru că textul original este scris în română și spectacolele sunt tot în română. E aceeași problemă pe care o au englezii cu Shakespeare sau francezii cu Racine. E mai ușor întotdeauna să actualizezi un text clasic scris în altă limba decât în cea în care se joacă, pentru că poți beneficia de o traducere actualizată. Ce contemporan de-al nostru mai folosește cuvinte ca „tibișir”, „santimuri” sau „alișveriș”? E dificil pentru publicul român de azi să înțeleagă astfel de cuvinte. În altă limbă, ar fi ușor de tradus folosind termeni din limba de astăzi.

Geniul lui Caragiale constă, pe de o parte, în stilistica fiecărui gen abordat în opera sa și, pe de altă parte, în faptul că a reușit să surprindă extraordinar o matrice a existenței și a comportamentului românesc din epoca sa. Faptul că, după două războaie mondiale, aproape o jumătate de secol de comunism și douăzeci și șapte de ani de postcomunism, această matrice nu s-a schimbat este drama poporului român. Nu cred că Caragiale a crezut asta. Și sigur nu și-a dorit-o. Istoria însă l-a făcut actual. O ironie tipic caragialiană, dacă stăm să ne gândim că autorul, la vremea sa, a fost prea puțin înțeles și mai mult blamat decât iubit. (Apropos de formă și stil, faceți un exercițiu de imaginație și gândiți-vă cum ar fi scris astăzi teatru Caragiale, cum ar fi astăzi povestea din *O scrisoare pierdută* și ce limbaj ar fi folosit!)

Ai în vedere montările anterioare? Cum te raportezi la ele?

Am avut norocul să-i am profesori la Facultatea de Teatru pe Valeriu Moisescu și pe Mircea Cornișteanu, doi regizori care l-au iubit și montat mult pe Caragiale și care mi-au insuflat probabil și mie această dragoste.

Am debutat cu *Conul Leonida față cu reacțiunea*, spectacol care mi-a adus și mie, și actorilor care jucau în el foarte multe premii. M-am întors astăzi la Caragiale pentru că am simțit că la *Nottara* am actorii cu care s-o pot face, dincolo de calitățile lor unindu-ne respectul, dragostea și frica pentru o astfel de întreprindere. O abordare matură din punct de vedere profesional a oricărei piese a lui Caragiale e delicată astăzi când – nu?! – toată lumea știe cum se pune și cum trebuie jucat Caragiale și mai ales că „este actual”.

Spectacolul lui Liviu Ciulei cu *O scrisoare pierdută* și spectacolul lui Lucian Pintilie cu *D-ale carnavalului*, amândouă excepționale, au marcat definitiv memoria colectivă atât a publicului, cât și a făcătorilor de teatru și, de atunci, toată lumea „știe” cum e Caragiale, actorii „știu cum să-l joace”, iar regizorii se întrec să-l „actualizeze”. Dar, de cele mai multe ori (din câte spectacole am văzut eu), actorii nu-și construiesc rolurile pornind de la ceea ce a scris Caragiale, ci de la cum erau interpretate acele roluri în cele două spectacole menționate, iar regizorilor le e dificil să desfacă situația teatrală din text, ci doar o adaptează cu mai mult sau mai puțin talent și umor pe cea din spectacolele lui Ciulei sau Pintilie. Așa s-a născut o muzică/ stil în interpretarea lui Caragiale și, de cele mai multe ori, Mița sau Veta, Cațavencu sau Pampon jucată/ jucat la teatrul X este jucată/ jucat la fel la teatrul Y, cu aceleași tonuri și nuanțe, cu mai mult sau mai puțin talent, în alte decoruri și alte costume, mai clasice sau mai contemporane.

Nu vreau să se înțeleagă din asta că de la spectacolele lui Liviu Ciulei și Lucian Pintilie nu s-au mai făcut spectacole bune pe textele lui Caragiale în România, ci că respectul pe care făcătorii de teatru și-l atribuie față de Caragiale este de multe ori, inconștient, respectul pentru concepțiile regizorale ale celor doi mari regizori.

În acest sens, eu, aici, la *Nottara*, am încercat să-l respect pe Caragiale, cel care a scris, nu cel care a fost montat. Desigur, au existat și montări în care regizorii au încercat s-o rupă brutal cu tradiția, rezultatul născând controverse între oamenii de teatru și refuzul publicului larg. Firesc, publicul larg înghite mai ușor un spectacol cu un Caragiale pe care îl știe el, decât un spectacol cu un Caragiale pe care nu-l știe.

Întrebarea este de ce publicul a acceptat ușor Caragialele lui Ciulei și Pintilie? Răspunsul meu la această întrebare este că teatrul lui Caragiale, la fel ca acela al lui Cehov și spre deosebire de cel al lui Shakespeare, este un teatru *închis*, adică cu limită în posibilitățile de interpretare.

Acum, după aceste precizări, pot să-ți răspund simplu la întrebare: mă raportez cu respect față de Caragiale, cu admirație față de domnii Ciulei și Pintilie și cu recunoștință față de profesorii mei de teatru.

NOTĂ (pentru cunoscători): Finalul acestui spectacol este un modest omagiu adus memoriei lui Valeriu Moisescu.

de: Claudiu Sfirschi Lăudat

